

**KONUNG GUSTAF
III:S DRAMATISKA
SKRIFTER FÖRRA
DELEN: 2**

Gustaf 3.>

KONUNG
GUSTAF III:s
SKRIFTER

I.
DRAMATISKA SKRIFTER.

SEDVARE DELEN.

St Uppsala.

STOCKHOLM.
Förläggare af Konungens-Beskrif.
1862.

KONUNG
GUSTAF III:^a
DRAMATISKA SKRIFTER.

SEDVANDT DULSK.

Ny Upplag.

STOCKHOLM.
Tryckt hos C. M. Thingreen.
1857.

FRIGGA.

KOMEDI

4

ES AKT.

PERSONERNE

QUEEN, Kammer og Öfverste Friar.

THOM, Skotte etc.

FRIGGA.

EJVER, en af Friggas Betjentere.

Siddesplassen der i Gamle Upsala.

Theatern föreställer den heliga Lunden, som angiver Friggas Tempel, hvilket man ser i fonden mellan träderna.

FÖRSTA SCENEN.

ODEN. TROTE.

Odén.

Min son, jag älskar dig här; hvad tänker du på?

Trota.

Men, min far...

Odén.

Men, min son, vet du inte att detta är den heliga Lunden, der endast Friggas helgade älskar få inträde? Elven går dig nog drödig att ingå i en park, der jag allena af alla dödliga barn varit? Och fast du är Odéns son, så har du ej tillstånd att utan min tillåtelse älska dig här. Hvad säger du?

Trota.

Det skönaste i världen.

Odén.

Hvar?

Trota.

Frigg.

Odén.

Gedrunas spelf som här tillbedes?

Trota.

Ja kon. Hållande på en blomsterkrans för dagens heliga,

synas hennes släktet. Rörande blånstrans glans som kring henne voro strödda. En behaglig dröm lättag hennes sinn, och spridde på hennes hj. en lög, en fröhet, lik den skönaste rosen. Jag, intagen, förgrund, stann mig, till för hennes fötter, och där i en helg öfver...

Oden (hörs).

Min sön...

Yngve (hörs).

Min far...

Oden.

Fuldfölj...

Yngve.

Jag full, säger jag, för hennes fötter och där i en helg öfver tryckte jag mina händer på hennes hand, att åkalla hennes gadtets men hon väcker... hon synes förundad, häpen... och jag... jag förundad af hennes ögonkast, utom mig, att dansa, säga upp och fly hennes ögon, var givet på en vink; men knäppt har jag förundad, förklar jag ångade min flykt; men min förundad tillät mig inte att gå tillbaka.

Oden.

Säg hon dig, min sön!

Yngve (hörs).

Åh nej, min far. Jag sade, ja er att hon väcktes; jag är stödd att ha uppmärksamhet henne. Hennes vrede är en lyngd jag ej längre kan bära. Min far, li som den rätta fört Gudinnan: ni som är hennes Öfverste Prest, för mig till henne: låt mig få min rättfärdighet. Om Gudinnan godhet eftergifver de fel som vi ångra, den vi begå af ondaka, af arghet, af hämnd, af alla de skedliga begär som vilda på vår smärta: huru

mycket mera här jag ej hoppas denna tillgift för det som klock, som frivillig för denna skärhet förtäddhet... Min far! Frigga är i denna land; hon är ej långt borta: för mig till henne; jag kan ej längre vara i den grymma ensamhet jag är ut. Min far! Min far! Bökär mig, eller jag dör för edes fötter.

Oden.

Tu, du, du, du... Hvad är en klock, hvad många ord! Menar du att Frigga har varit en gång att du var förtäddhet och du som hon hade det märkt, tror du att en Gudinnas far på en dödlige förtäddhet? Åh det är så lätt såna unga svansar: de tro att de flöda allens hela naturens uppmärksamhet.

Tuva.

Men, min far, jag är viss på att hon sett mig, att hon blundat und, och att...

Oden.

Åh... åh... Åh om det varit så, om hon sett dig, så bör du med en helig vördnad afvända blicken, då det betyder Gudinnan att blunda dig att bebjuda en förtäddhet. Lärman att detta, och gå igenom en hand, där du aldrig bortgå.

Tuva.

Ne vet, min far, huru mycket jag önskar, jag vänder en, huru mycket jag önskar att minnelse en: men jag vill bebjuda du, du gå här ut, utan att ha ditt Friggas förtäddhet. Helt omedveten med mitt förtäddhet jag är den olyckligaste af alla människor. Låt Frigga krossa mig för denna förtäddhet; jag vet hela naturen lyder hennes röst; men låt mig ha den glädjen att gå i denna döda. Min far! Min omme far! Helt omedveten med mig?...

Öden.

Jag är den yppersta i Norden. Odens namn är vördadt
och fruktadt i hela Salthund; allrets och kongets Gud lyder min
röst; men jag har inget makt på en yngling, som kärleken
elskar... Yngve, steg upp, var noga. Du skall till lifva qvar
i denna park; kanna Friggas nåd väntar sig bnda till att
tala till dig; men kom ihåg, att värtad allens behager Gud-
domligheten, och att oftast skär man sitt bröst då man vill
det undskylla. Gå, jag ser Ejvor komma; det passar sig ej
att hon ser dig. Gå, men lifva mig att du ej minnas Frigga,
som hon ej kallar dig.

Yngve.

Min far! Min far! Bana jag vet att jag är beaktad, är
jag nöjd.

Öden.

Gå!

ANDRA SCENEN.

ODEN. EFTER.

Öden.

Nå, Ejvor! Om jag skall tro min son, så synas alla rön
örömlig också till ett lyckligt slut. Min son är uppenbar af
den tilläpsta kärlek för Frigga; men hans värdnad är lifva
så stor: han tror hennes Gudnas, och den tanken qvar ej
långt att återställa tillfugheten af den kärlek.

Ejvor.

Jag lemnar nu Frigga. Jag bedrar mig mycket, om her-
rens hjerta ej är lifva så betugt som er son: hon är i djupa
tanken, och jag har med all min makt ej kunnat draga ett

med sig ut hennes rum; och den värdnad med hvilken vi vill att vi skola saknas henne, har ej blifvit mig till mera gån. Jag ville Er, min Kung, att togo eras behållningar.

Oden.

Allt går efter min lusten. Du vet, att då jag frälade Gylles dotter ur Isdrottens mördarens händer, utförtrode jag henne din omsorg. Uppfodd i en grotta, från vilken ögon skedd, värdade jag ständigt på hennes öfving skulle kunna gifva en ny glans åt hennes oskuld. Du minns att både grottan och släkten, där hon uppfödtes, voro af gammal renhet ännu för heliga: detta gaf mig den tanken, att med min väns dotter behöfve man ätt, min ätt, och städse följande heliga värdnad för min ätt, som de tro att jag har fått af de Gudar jag ämnat sakna. Inskild af en ständtryck, på en gång från sin grotta flyttad i templet, bepröfd med all den prukt jag fick från Asens, utgifven af rådgifvare, af kunniga som med heliga kunns hennes heliga, af ett heli folk som hennes dyrbar, tror Gylles dotter sig vara Gudrunas Fingga, och hela Sverige tror att hon är den hon synes vara. Allt detta har varit det all största;... att få en ung, vacker, oskyldig Prinsessa att tro sig vara Gudrun, då hon ser sig utgifven af all värdnad, är helt naturligt; och att blanda ett okunnigt folks ögon, sedan vane att tro mera, vil, att värda mig som ett oskul, är ej svårt; men att behålla detta tillstånd, är svårare. Fingga är nu i de år, då hjertat blifver starkt, och cedar det för hastigt så farligt tankar af Gudsmäktigheten: Fingga kläder sig som en prinsessa, och hela sin konst är förgifven. Allt kommer därför an på att hennes hjerta må tala, må tärna för den, som med intresse det fördrar; och det är min som endast, som kan vara därför bögen. Jag har också med all omsorg hindrat att

slagen som af mitt lilla salbas dessa beringar, än här. Omgiften af Orson; som köppt Orson hilla äggen upp på den Gullens de tro sig tjena, har det varit till för mig att i Friggas sanna upplärda de tankar mig syns mest nyttiga till mitt ändamål. Det har gjort tillflykt till denna stund; men det är inte nog; såk att till Friggas tjena att dela; om han älskar min son, blir hennes kärlek mig en säker bergen för hennes trohet, och då i min olyckliga väns till förmåga att ett nytt stöd för min, och ett nytt hus att i enlighet värdnad för mig hos detta folk. — Jag ser henne komma, hon är flodsped i tankar. Göm dig bakom dessa träd. Jag vill själv se hvad intryck min sons ofvönlade döds har kunnat i hennes varelse, och sedan skall jag vidare säga dig min vilja. (Efter går ut).

TREDJE SCENEN.

FRIGGA. ORSON.

Frigga (kommer in med en ar
Öden och talar för sig själv).

Nej, det är icke inkännings: nej, det är inte en döds; det var han... ja, det var han själv... han låg för mina fötter... jag bedrar mig ej; ja, det var han...

Öden.

Hvem han?

Frigga (stjer).

Ah!... jag våg er ej.

Öden.

Han låg för mina fötter, hvem?

Frigga (stjer).

Jag vet inte. Jag har bedragt mig kanske... men jag

trädde ut en dödlig, som alla dagar i templet följer mig; han låg för mig som fetter till jag valande, han kyssade min hand; det syntes mig som han lifvade en allmog vid, som lifvade den ständigt upplifvade hela mitt hjerta... Ja, jag är inte mera detsamma; det är som jag andades en ny luft: hela naturen syntes mig mera glad, och denna park, der transportationen följde mig alltid, der der heliga tystnaden, som vändnaden för mig följde, ej uppräckte hos mig annat än lednad, der följde jag mig igen nya vägar. Hvad glada, hvad ömtal såg jag ej emellan tvänne städer jag kom ut på en öst i denna träd! Hvad denna såg var heligt! De syntes talas vid, de syntes stå hvarann med sinne ögon; min hand ögon! Sålunda har jag ej sett de unga flickor hafva, som uppräckte mig. En liten tystnad följde på denna såg; men strax återföljde de ett språng, eller snarare ett stort steg, men med en häfthet, en spid... Ni skriater?

Ödian.

Ja, att alla dessa märkelser äro följden af en dröm.

Friggera (Barnet).

Men jag har sagt er, att jag ej drömde. Jag var inte, men på en tid syntes ni göra en att säga att betrakta mig. Nu vill en jag skall vara stordad, men att jag inte skall ha min såja i något. Ni kallar mig Gudarna, och handlar mig som en liten flicka; då vill vet att om jag är Gudarna, så är det ej mig att värda mig med värdigt mot ni, men att jag här också vara lydd, och att jag är lifvade vid att ligga vara smidigt i denna park och att sitta hafva dagar på en trasa, att bli halldödd af ni; jag kommer att jag har en vilja, och den här bli följ.

Oden.

Älskig har jag sett er så uppträda. Det synes som Över-Gudarna, som sitta i detta tempel, att vara deras skönaste afbild, minst sårika er någon så rökfylld andas, ett försäkt ett tillstånd. Frigga betrakt deras makt och ställa ett för hörsäms sitta.

Frigga.

Mitt sinne har aldrig varit mera lagat; men om något kunde uppträda det, så är det edra oförliga förmågor. Huru vill ni säga med Över-Gudarna, med mitt släkt, med sårika andas?... Det är visst, att om de-hälsas ansträng är omöjligt att pröva mitt släkt, så uppfyller ni väl deras stund; men för att göra slut på alla detta och att lifva in från alla edra sakers förmågor, så vet, att det är bärken en enda eller en Gud, jag har sett för mina ögon, men att det är en dödlig, som i templet bär dag, efter på mitt stund, och som, då han sårika ett jag vilande, strövt försvann för mina ögon, af stödliga ett om Gudens förmågor skulle inte upptaga hans dröslighet; och jag är rätt ledad vid alla dessa världsliga förmågor. De dödliga måste ha en helt annan tanka om världslig, än jag; ty förmågor och kärlek är stora tecken af förmågan, men ej fruktas och begär; och ändå är det endast på det sättet som dyrkar mig.

Oden (slutet).

Jag har varit att lifva mig en skönhet åt hennes oöförliga förmågor. (Slut) Långt sträva att vilja om er, är att vilja endast att vara på det sätt ni själva Gudare. Ni begär förmågor i stället för världslig; en så förlig tanka är världslig er och mig; den skall uppfyllas. Frigga, tiden är min

att läsa er veta Öfver-Gudarnes vilja med er: det är ej endast att med er Digning utaga och återgå Nordan, som ni af dem blifvit skildad på jorden: ett större ändamål är er Örbefället: det är ås ett hjerta att det för er tolka. Edert odo skall i dag med Nordens öde stödga, och den betydelsefulla rörelse som ni låsare i ett hjerta denna stund upptäckt, och som på något sätt förklarar den vanliga godheten som pryder er, är ett förbud till den stora förändring som följande er. Frigga, dagen är nyss börjad; men annan dess slut skall ett andra stöck föra er. Det för vara edert hjertas önska; rådfråga det och följ dess råd.

FJERDE SCENEN.

FRIGGA (sång).

Det är betydelsefullt. Jag trodde att jag Kristof Svendsen; men det Oden tolkar, är för mig som det vore en annan språk. Månen de dödlige, kast de bruka minnen och samvi, mörre de ha därmed en annan mening? Men Oden är van att tala med Gudar, som äro nyordet tillfälligt för jag, och ändå förstår jag honom ej. Allt, säger han, skall ändra stöck för mig i dag... det är mitt hjertas önska, jag skall rådfråga det och följa dess råd... Det är en gåta för mig... hvem skall upplösa den?... Jag ser Ejver: han är af de tjänare, som följa Oden ihäls ett land: han har varit följad med mig, och kast ej jag för någontid vid minn tjänare, är han den enda som föra minn mig; ja, jo mer jag tänker derpå, jo mer tror jag att jag kan rådfråga honom. Ejver! Ejver!

FEMTE SCENEN.

FRIGGA. EYVOR.

Ejvor. *(sång.)*

Jag älskar honom såsom det är bästa tillstånd att uppfylla
Odens vilja.

Frigga.

Kom! Kom kom! Loppa då den vreden, som alltid föl-
jer den älskade; vi äro ju såsom: låt oss dansa vid som två
dödliga... *(Tystnad)* Jag söker dig: hvad har du gjort hela
morgonen? jag har inte sett dig.

Ejvor.

Jag var sysselsatt att hopstada de blommor, som skola
som snart skola i dag. Jag hann mig separen: vi äro det
ofta, vi andra dödliga; det tillhör endast Gudarna att föra oss
och spela vilja och lycka.

Frigga

Så tror du då mig lycklig?

Ejvor.

Ni är Gudarna.

Frigga.

Gudarna, Gudarna, alltid Gudarna. Ack!

Ejvor.

Hvad ser jag? Hvad är det som? Hvad såväl! . . .
Den mest lyxande lustad... ett tempel, den vreden man
är det besta, den så, den glada, den präkt som den lyser,
den...

Frigga.

Och lägg dertill dessa präktiga kinder, de janslar med hvilka jag är svad ...

Ejvor.

Ja visst! Kan något öfvergå allt detta? Hvad fordes mer?

Frigga.

Det vet jag inte! men jag känner att allt detta gör ej tillfyllest.

Ejvor.

Ne förändrar mig, och om jag fordes säga, så börjar jag så fro ...

Frigga.

Hvad? Tala till.

Ejvor.

Allt en likhet. Det är endast kärleken, som kan göra en ledig och allt hvad som ej leder till dess försvinn, ty eljest brukar vårt lif sig alltid med något till allt hvad som kan smärta dess bågmod; och fast en är Gudinna, så tror jag, att på den sidan är vi oss andra lik.

Frigga.

Men kan en Gudinna plågas?

Ejvor.

Hvoför inte? Kärleken är af alla skad, och utan den kunde ej lifvet upphållas.

Frigga.

Kärleken, säger du, gör oss lyckliga, och på en tid är jag plågad af en öfverdig oro; jag leds öfver allt, jag lyter

skallen och läser intet någ, men unga Brorsans dans, deras sång, allt gör mig ledsen, och ofta uppricker Odens sånare hos mig en otäglighet, som jag har månat att dölja, och som ofta med häfslighet bryter ut och sijn ut. Inte längre settas du nu på stranden, ha vi ju gudsblott. Han ville vara bland jag tänkte på, och då jag kunde komma hans tankar, skänksade han mig med i synen. Han syntes gå en var af ett bröst jag såg, och i synenshet på den uppsluktadhet jag hade fört vid en ung dödlig, som jag fann vid min färd då jag vågade.

Ejvor.

Men om jag vågade säga, så lär han ej ha rätt: ett hjerta har kanske mera talat, än vi tukt, och det är det som uppsluktat hans kja. Har vi sett den unga gästen, som tillstod er i morgon?

Frigga.

Ja, ofta i templet, men aldrig så nära som i morgon. Det är han som fränst bland Odens befordade bör offret på altaret och råderket för oss tross. Om du kunde sett med hvad ögon han skådar mig, med hvad ögon han nålsan mig. Han syntes alltid så god, att han tiller slår under hela gudsfejens, och jag själv är detsam föredag att följa till.

Ejvor.

Jag har gissat rätt: det är kläcken som talat i ett hjerta. Er oskuld har den förrätt för Odens; men var tillfreds: ett val är eder värdigt. Det är Frigga, Odens son, en Bliska.

Frigga.

Jag skakar en dödlig! och jag är Gudinn! Men det är ej

man skuffad, hjartal är ej minnare af de första intrycken, och kärleken gör lika alla stånd.

Ejvor.

Hans förging är till hans börd; men har han sagt er sin kärlek?

Frigga.

Har vill du att han kunde tala? Färsadad att föra mig allena med en döding, har han tagt sin återvändan för vrede, och vördades för med skänd fram honom att vänta sig.

Ejvor.

Det är vett, att då man älskar och man vill det döja, är storheten en tung böda. Det är så många ögon som äro uppenbarelserna: man måste blinga sig; man måste döja de oöförliga älskorder; det skänker en minnare, och ofta tar han för värde det, som mest allid ej är annat än öförligt... Men nu äro nu allena, säger det oss jag har rikat Yngve der borta i skogen... ja, ut der var jag honom smiltan denna lörd; detta ställe är enligt, alla äro symmetriska med tempelns utredelse. Tro mig: tag i akt öförligt, om ni önskar att tala vid honom.

Frigga.

Om jag önskar det? Ack Ejvor!... Men tror du att han önskar komma? Han är så skänd, så öförligt.

Ejvor.

Det är otvivelaktigt, att ni måste göra första steget.

Frigga.

Hvad önskar du på? Jag göra första steget?

Ejvor.

Jag bekänner att det synes besynnerligt, ja öförligt...

men hvad vill du att han skall svara uppå? jag vill erf Nåde Gudarna; det är åt er att säga mer. En dödlig blir med en helig således varken och lita gissa om någonting; en Gudarna blir tals.

Frigga.

Nej, nej, jag kan aldrig så glömma min Gudomlighet. Det är bättre att inte tala med honom.

Ejvor.

Men i ett sådant, ständigt omgäfvat af öfvermåttans öfvermått, är tillförelse så rar.

Frigga.

Ät ja, det är vad!

Ejvor.

Om du vill gå bort detta, så ägnar du en.

Frigga.

Men skall jag...

Ejvor.

Ja, en Gudarna skall med nåd återgå med åt en dödlig. Hjerta, som hennes Gudomlighet har beskedet. Om det vore någon af våra tänkt, ätt det vore helt annat; men så, min Gudarna, men så... ja, jag ser att jag får ropa honom.

Frigga.

Jag bekänner att jag är i en besvärslig; jag vet ej hvad jag här göra.

Ejvor.

Äh, om du är så besvärd och är sådant så rådd, så talas så väl till, utan att säga er något som uppstår en smärtsam-

stund. Tänk väl att detta är kanske den sista stund, som ni kan känna tryck hos ickes, och att en öfverljud behöfve för att lifva ert hjerta. Farväl! Jag skall söka att ingen kommer och öfver ert samtal.

SJETTE SCENEN.

FRIGA. TÄGTA.

Friga.

Kom fram!

Tägra.

Gudarna!

Friga.

Kom fram och friska mig. — Jag har märkt att ni alltid är den sista i templet.

Tägra.

Ja.

Friga.

Och att ni alltid är den sista, som det lärnar.

Tägra.

Det är sant.

Friga (lämnar kenen).

Ja... det är sant... Gudarna... (Rastigt) Men var då inte så Rastigt; jag vill tale vid er som en smula dödlig, som en vän. Glöm bort att jag är Gudarna... Jag har sett er alla dessa dagar, sedan Odens återkomst, gå helt tacksfull i dessa lander: säg mig uppsäkligt, hvad kan ni tänka på, som ni utager hela er själ?

Yagve.

Jag söker på er, på er makt, på eder höghet, på allt
hand som omgifver er, på hand offer som mest kan beha-
ga er.

Frigga.

Allt hvad som kommer ifrån er är mig alltid behagligt.
Men jag tänk er för mina sölar i morgons, då i den heliga
konden en hufvud sölar hvilade sig; jag valande, och ständ
stog så helt besökt upp och flydde min åsyn. Hvad var or-
saken till er besökning?

Yagve.

Jag sig för edra sölar, att tillbedja er, samt rest utspä-
tes mestadels eder, och jag flydde er vrede.

Frigga.

Min vrede?... Kan Skandran tagas för vrede? Jag val-
de, jag finner er på bråk, jag vill friga hvad ni begär; ni
Byr, ni öfvervinna för minn ögon. Är det på sådant sätt O-
dens som vill bli behöfver?

Yagve.

Är det underligt att en dödlig darrar, då han ser den
skönaste af Gudarna? Är det underligt, om i Skandran och
vördnad vid er äro...

Frigga.

Vördnad, vördnad, alltid vördnad; jag har ju sagt er att
jag ej ville bli ansedd på denna stund som en Gudinna, men
som en dödlig, som en vän. Det är behaga, er att inte ly-
da mig.

Yngve.

Inte lyda ett O Gud! Jag? som uppfände tusen lid för
en, jag som...

Frigga.

Det kommer inte an på till att uppoffra ett lid; jag tar
den för mycket del. Men att tala med öppenhet: en uppi-
spöka, en smak för osynligt förklarar mig ofta härnys tankar.
Hvarsten tänkas att den döda?

Yngve.

Jag när knäppt tänka med hjerta: jag är ständigt denna
den när du jag vill.

Frigga.

Hvad tankar! Jag vill ändå igen att en anstötter mig allt
hvad som rör er. Är det kärleken, så kanske...

Yngve.

Ack! Kärleken kan aldrig ständigt du göra mig olycklig.

Frigga.

Naj, en bekräftar en, det är jag som på.

Yngve.

O Gud!

Frigga.

Jag vill ändå igen att en gör ett på ett denna osynliga.
förstått, eller blir jag en.

Yngve.

På hand prof säger en mig ej.

Frigga.

Tala då. Kom aldrig att denna stund går snart förbi, och
att den aldrig kommer igen.

Yngve.

Ansod det mig att älska...

Frigga.

Det är ej som på förgen.

Yngve.

Haf medlidande med mig, o stora Gudinna!

Frigga.

Der ha vi igen Gudinna. Jag trodde Frigga men Rik-
tvande, du är mig vän.

Yngve (afstod).

Mitt förtroende är ej att besvika; men jag kan ej nog älska
dig för att återgå till hopp.

Frigga (afstod).

Ejvot bekar sig; han vördar, men älskar mig ej. (Åtlyd)
Tiden är förliden, och du bör vara nöjd med en förskyllenhet.
Fjort.

SJUNDE SCENEN.

En Fågel. RYTOR.

Rjvot.

Gudinna!

Frigga (till Yngve).

Gå, Pries! Lenna mig.

Yngve.

Ni synes vadgad... Till mig andst i R. ord. 2.

Frigga.

Ni har haft all tid att den säga, och då den ej brukas,
gär han bort utan att älskas. Fäst till Gå, säger jag.

Frigga (alene).

Gudi Haud jag är olycklig!

Frigga.

Gdi

ÅTTONDE SCENEN.

FRIGGA. EIVOR.

Eivor.

Gudarna, en syster ej såld. Haud har han sagt?

Frigga.

Hans förbehållsamhet har sett mitt tillstånd på prof. Jag vet ej mer haud jag skall tänka. Han dyrkar Frigga, då jag tror att han Måkar... Kanke också såkar han, då han tror blott dyrka.

Eivor.

Jag har rätt grundat ut alla omständigheter, under det ni villos val. Befället ni mig, Gudarna, att jag säger er mina tankar!

Frigga.

Sag fru.

Eivor.

Han Måkar er sista.

Frigga (med en hvarann lea).

Hvadi Han Måkar mig inte?

Eivor.

Nej, jag menar det... ja, det som kallas här på jorden kärlek... ja, den sötas kärlek, som har häftiga begär... som förmåkar glädje, sorg... med ett ord: allt som skärper de dödliga Huden Gudarna.

Frigga. (omslutandes).

Jag beklagar att inte så länge mig stred att lifka.

Ejvor.

Man kan inte mera vara gjord att lifva lifkad, än en man livad behaglighet en fadern kan lifva, då man är så upplöjd öfver andra, och tyckes det mig att det är svårt att upprätta något av en viss kindness, en viss högsinnighet, som kändas ägonen, men som ej är hjertat, och som ej kan lifnas med de helna kärleken vi andra dödliga dela med lifvare. Men måste ha hopp att kunna bli lycklig, och kärleken lifva och underhållas endast af hopp.

Frigga.

Har du såget, synes sannolikt; men, Ejvor, är det värt också, att jag är en Gudinna?

Ejvor.

Fågna är nej; det är rätt och sant. Kan vi vara denna också? Bekäna att denna lifka, är endast Yngres verk.

Frigga.

Det är möjligt.

Ejvor.

Om vi ej vare Gudinnor, hvartföre skulle allt detta folk så ständigt angifva Templet? Hvarföre skulle de alla lifva om den kindness att lifva dyra ar? Man bekäna själv: det är en Gudinnighet som tyngs; det är svårt att föra sig så vida öfver alla andra; ty vi kan ej lifva om en Gudinnighet: hvar gång vi ser en i den lifka, som mennas berömda tempel. Den alltid af en skidhet, som varar sig i den klara lifkan, är ett lifvt bevis på den stora skidhet som är emellan en och de dödliga. Bekäna att en hvarig röst säger en, att allt är gjordt

Er er, att allt här lyda er, och att den största lyckan för en dödlig är att få en såd för edra ögon.

Frigga.

Men utan att veta Gudens, tänks inte alla af det konstå?

Ejnar.

Åh nej, nej, ih väst inte! . . . Vår tankar rullas väst ditåt . . . men på mycket långt båt.

Frigga.

Men om Yggve vore själv en Gud: jag vet inte, men denna tanken upprepar på en gång i min sinne. Odan är älskad af Gudens - en viss helig vördnad bänger mig, då han talar med mig: han har en makt på mitt sinne, på min själ, som underkastar mig blott hans vilja. Månen inte han är en Gud, som mig följert och hvar som, Yggve, en Gud som vänt dejs att vänta, för att veta vöreri ett till af mig älskad för mig, och ej för den glans Gudsplågsten sprider! Du skettar!

Ejnar.

Jag? Gud bevara! Jag har för er mycket vördnad, men om Yggve vore Gud, hade han då den förtäglan för er vrede, som rättvisans förtäglade er?

Frigga.

Kanske vill han att jag skall det tro, att desto mera upplaga dess stigar . . . Ejnar, jag ber dig, låt mig då veta i denna tanken; den smekare för mycket mitt hjerta, jag blifva så betärfad, om den ej vore sann. Derifrån mig inte detta hopp; och om det är falskt, så trötter det mig dock på en stund. Jag vet inte, men en grym oro förtäglar mig hela mitt sinne: jag kan ej bli stilla, jag måste till slut ta med honom, han kan inte vara långt borta. Jag vill på nytt granska, jag vill

upptäcka allt som ber i dess hjerta. Vänna mig här; jag går och...

NIONDE SCENEN.

En Förel. Oden.

Oden.

Allt är färdigt i templet, och salen kallas snart den stund, då ni skall med er äro öfverliga Saltheds trogna folk; silversten brinna och man väntar er, Gudarna, i templet.

Frigga.

Alltid silverst, alltid silversten. Hvad det är ledsamt! Är jag Gudarna, vill jag att man skall vänta stänges till min ankomst, och ej den mig förskräckt. (Men går.)

TIONDE SCENEN.

Odin. Eivor.

Eivor.

Dessa till ord och till den betänghet, hvaremed de äro sagda, underlätta er noggrant i hvad tillstånd Friggas hjerta sig hafver.

Oden.

Jag är ganska nöjd med er möde; jag har allthör; gånd bakom dessa träd, har ingenting meddelat mig. Tre att Oden skall och behålla din tjänst.

Eivor.

Min Drott! Jag har inte gjort annat än hvad ni befälit. Kanske, utan vår anseing, hade klockan förgåfven varit i deras mestadels hjerta, och de hade rikats i sina glögor, utan att drista talas vid.

Oden.

Jag har ett allt hopp att en min nöda lyckas; men om jag ypper för dem den hemlighet jag med så mycken konst har hållt förborgen, vill jag vara frad förling deras kärlek väljer att städse sött ställa. — De kunnas. Gå, Eger, att bland folkets njuga en helg vördrad, som förskådar dem något nytt öfvermåttigt, som Guderne till ett beskydd lofvat ett slädekonung, och då ännu äro vill berödda, så säg mig till: jag skall här gläd till sluta häre denna helga ungdomslidskapstiden. (Oden och Eger gå ut.)

ELFTE SCENEN.

FRIGA. TROVA. OREN gård.

Friga.

Ja, utan att kunna den förstå hela denna hemlighets, är jag övertygad att Oden bedrar mig, bedrar folket, och att jag inte är Gudfrön.

Trova.

Kan en dödlig förstå allt det som lyser hos er?

Friga.

Ne blöder er af all den smukt, som lyser omkring mig.

Trova.

Syns den när man ser er?... Ack, Gudfrön! Första gången jag inträdde i templet, vid Krets Öppnandet, som rådde er, blöds jag en tid, en tjusang, som intog hela min själ, som Gudomligheten endast kunde inträcka, och ja när jag såg er, ja mera tyckes mitt hjärta att, utan att bevakat er, det var gjort ett dyrt er, att det hade såkt er från första stunden då det rätt lifvades; med ett ord: jag tyckte ni

ett nytt hjerta, der en gudomliga skönd skönd hade varit up-
piggad.

Friggera.

Troar ni då min, Yngve, att om jag vore Gudinna, hade
jag uppfickt i ett hjerta somna lockar, eller är ni också en
Gud? ty allt hvad ni klot, har jag erhållit från första glänsen
jag såg er... Men hvarföre då? jagre ut, ni klockan gjorda
för hvarann, våra hjertan hafva sig förenat, men vi vänta en
gång att vi skiljades?

Yngve.

Hvad här jag?... Hvarvill! Är det möjligt?... Gudinna!
... Gudinna!... Nej, jag är ej en dödlig, eller jag ej där af
glädje för edra fötter. Gudinna! Ni älskar mig.

Friggera.

Det är på denna stund jag finner mig lycklig att vara
Gudinna, då jag nyter det nöjet att allt uppfylla er. Yngve,
hvarann detta tempo, låt oss fly denna lust, såsom någon
sälla ord, der vi i en och hvar, såvälde från allt, kunna njuta
sattord den lycka att gilla hvarannens förföljelse. Jag känner
det: hvarann den åren som uppfyller mig, eller den prakt och
den dyktan jag nyter här, har låtit mig erfara en enda moment
den förföljelse jag nu känner. Kom att i följel detta de njeta,
det förföljelse alltid här uppfyllt, som...

TOLFTE SCENEN.

En Förel. Oden.

Oden.

Hvad här jag? Det är för min som ni vill uppfylla er
maka, att kall och det folk som tillhåller er?

Frigga.

Ja, Yggre är allt för mig. Jag har rådfrågat mitt hjerta; det har talat; och om det varit nödigt att öfverge öfvergifheten, så förmådde jag den gärna för att bli Yggre.

Odin.

Desse ord äro mig nog. Ett hjerta har följt sin önskan: det är mig en borgen för er tro. Var tillbede. Låt långt sigd med Yggre, fastslått man allt i Norden, och med mitt blod blanda det gamla Kungablad som rinner i våra ådror.

Frigga.

Hvad blir jag?

Odin.

Allt ni ej är Gudinnor, allt ni är tyllas dotter och den sista af gamla Rönungastammens. Jag skoll närmar er förklara, på hvad sätt jag följde eder ut er faders-mödrars heder, och af hvad förhoppade skoll jag blott er spott tro er en Gudinnas som Norden vördar. Sjöd ni att veta er Yggres löd, blif att nytt stöd för dens ätt, och ägne alltid för folkets ägon den Gudinnas de redan dyrkat. Er skötsel gifver er det till allt, och er kärlek får er en som blir städga er i den frimode, att helga i folkets ägon er Måtern gämnas dens Gudinnas löd.

Yggre.

Ack Frigga! Om vordnad, kärlek, dyrkan är Gudinnas rät, ble ni alltid för mig en Gudinnas. Min kärlek...

Frigga.

Yggre, du har sett mitt hjerta; O! det drödde mig vara mer än du, tyllade det ej att gifva dig en kärlek. Vår vår Rönung blifva lödva så ljuf, som vår kärlek är ren! Och du,

min Kung, som här min Gär! Du ejad alltid i Följda denna en
den dotter, en trogen vän. Måtte min värdsnad ...

Oden.

Den vinnare är allt hvad jag begär. Mina barn, behållen
alltid samma tankar för mig; och fast i templet jag dyrkar
er som en Gud, så låta mig här som en far.

Yggva.

Ack, min far!

TRETTONDE SCENEN

De Fåra. EFTER.

Hjror.

Allt är färdigt i templet, folket bepta under sig, och
för öfrigt har lyckan vill fönt er.

Oden.

Huru?

Hjror.

En af den gamla Fungotiska allmogens anhängare, som
ej sakt stort värde på er och på den Gudarna som ni dyrkar,
skänkte i går afton hos en af sina vännar öfver allt som
skedd i templet, ansett att för skänkestycken; men då han
gick hem igen, öfverall af märket, så han i elven och drunk-
nade. Ni kan inte tro, min Kung, hvad skändel denna händelse
spågat i folket under. Alla tro att Gudarna vredsig,
och att hans död var en hämd för dess oöfvermod. Man ta-
lar om intet annat, och brar och en, efter sannheten, förtäl-
lar händelsen på ett sätt, och märket förtalar intet genom
utlösningen. I minnas minnande heligskhet kan en vilja
allt, och dock bli trodd.

Gå då, Prinsessa, och visa er för folksken Gudsom. Följ med henne, Ejsor, och underlätta henne om hvad hon har till säga, och så snart hon uppstår på sin tron, låt templet öppnas. (*Frigga och Ejsor gå ut.*) Och du, min son, låt mig, att i templet Grossa dig med din Prinsessa; men kom ihåg att för alla. Sjua skall hon utnas en Gudsom.

Terminology

Hon blir det alltid för mig. Det är endast min lycka som
 finns där ständigt.

[illegible]

Figure 1

Fregga, mållaga Gudarna! Du som besöker Nordens äldas,
Du som är Odens Skydd-Gudarna! Bistå till vår rättfärdighet, och
låt oss få vår varda det lyckvilda och Odens styrkan!

[Choren upprepar hymnen. Berdarna och Berdarnorna
inlemmas med öfver, som de utsläppa för Guds för-
der, heder och Profeterna frambrä den för Frig-
gar åter Profeterna dessa omkring alltså med
rösterhörs och alla Frigga. Ett underfullt sån
låda, alltså darrar och såda stannar. Fäst
spår åter, och kastar sig ned till jorden. En röst
hörs somna ut alltså.]

Oraklet.

Oden! och du folk som lyder dess bud! Var tillfreds! En
 ung kjefta skall förplanta det tal, att styra Svittheds; men det
 är bland Gudarna allena hos Er vilja sig en make

*(Folket uppsäger och vänar, genom sin dans, glädjen af-
 ser Gudarnas uplösn. När dansen är slutad, ut-
 ger Frigga upp kjefta sin älska och säger:)*

Frigga.

Folk, som vörder mig! Er dyktar har fattat hos mig nåd.
 Taget! Du är utsedd att till min hand, att förplanta med mig
 ett barn, ärens spara Naden i alla nödsvart skall vörda.

*(Friggas älskar framföra Torge till älskan, der han
 faller på knä och medför af Friggas hand en spira.
 Oden emottager af Gudinnans en handens och för se-
 dan att som till allert, der han älskar honom. Pa-
 ryllenen, som angifver Friggas älska, faller igen, och
 Gudinnans förmånen. Folket angifver Torge. Men
 uppsägges på skulder af älskans beigenhet, som älska
 honom ut till folket, och en allmän kjefta under all-
 män eller slutar skilsmässa)*

HELMFELT.

DRAMA.

I

FEM AKTER.

*Första gången uppförd af Kongl. Hofet på Gripsholms
Theater, i Januari månad 1783.*

HISTORICAL APPENDIX

[illegible]

Det är till en af dessa traditioner som Gustaf III bländat ihop till denna Deum, och det var först år efter den representationen som Berntin Akademien (1798) togel Riksbildens och Fält-Marskalkens Främste Heltidens Lebnssbeskrifning. Ist all en mängd till dess det, och be-
traktade Fältmarskalkens hant skinnat till de beskrifningarna, som efter han-
dande år 1800 det.

Wolfgang Spuler: Stockholm. In 1887 af Bogmyndene der Teich-Gesellschaft. In 1897 indtog han Statens Billedgalleri i Kjøbenhavn, som Legeplads for de gamle. I 1900 blev han medlem af den danske akademiske selskab.

krigsåren 1841, och tillhåll Fält-marskalken Torstensson af Tyskland, som gif honom Öfverbefäl vid sin LF-Regement. Brimstedt gjorde sedan tjänst vid Fortifikationen och Med Major i Artilleriet. Han vinde utmärkt ställning vid flera krigstågar, blif General-Adjutant, Öfverste-Löjnant eller chef vid Järkonnén år 1845, och utnåddes utom år af Bestämning Carlinsk under namn af Hjelm. Han uppperhet och lycka uppträdde honom ställning af Öfverste över alla Sveriges lin- och utländska Artilleri. Freden återställde honom till Fältresandens år 1850. Vid kriget med Polen började, genast efter Carl En utnådd af Regementet, befat han sig åter till utnådd i regement af General-Major. År 1856 utnåddes han till Öfverste Riga, som krigståget af Ryssarna, öfver hvilka han vann en stor segrer år 1855. Som krigståghjefverne Ryskarna vid Riga af Ryssarna, utnådd han befäl öfver hela armén och krigstågarna i Finland. Dessa krigståghjefver ständes Ryskarna till genom främmande i Moskva, som Brimstedt sjelf bekräftade i regement af Minuter Förläggning; vid sin återkomst blif han utnådd till Fält-Marskalk; år 1873, under hans expedition till Persien, uppträdde till Fält-Befäl ställning, först efter det Carl XI blif utnådd utnådd, och år 1874 utnådd han Fält-Befäl som utnådd utnådd utnådd. Nylig af krigiska Hantverk. År ut ständ ut krig, utnådd hans återkomst af stora krig; kriget som utnådd mellan Sverige och Danmark, utnåddes honom till de utnådd krig, och han utnådd till krig Riga över England, till ut krigstågarna till utnådd krig, som genast vid sin utnådd utnådd sig åter till krigsta tjänst. Han utnådd sig vid utnådd i Silesien, som han krigståde utnådd utnådd utnådd i krig vid Landskrona, krigst. Dandigarna krig en utnådd utnådd. En krig i krigst ständes det som krigst krigst krigst den 14 Juli 1877, i en krig af 18 år.

Erfu Dahlberg började sin militära bana med Heltidsk, krigst, som krig, krigst krigst, krig han krigst sin utnådd krigst som krigst krigst till krigst till krigst och krigst krigst. Han blif till krigst General-Governor, Fält-Marskalk och krigst. Han har krigstgjort till krigst krigst krigst, ut krigst Carl Gustaf till krigst Riga, krigst General-Governor och krigst krigst krigst. Dahlberg utnåddes sjelf krig, och krigst krigst af Silesien,

Ståfens, Birkögen och Bohus den ofrigaste erföring, besvignom Sverige utdriget rita getener. Som Gernat-Gernat i Liffand harrilla Birkögen ifren Carl Xilla glag ifren Dösa och ställigen harr rager öfver Sachstika anson. Inga ifre harron har rarr så starrig så Gernat Birkögen. Ffren glag, gverrade öfver harr darron, rilla om harr öfve harrögar i Birkögenkarron. Gfren Birkögen dag år 1785.

PERSONERNE.

HELMFELT, Fide-Marskalk.

BARLENG, Öfverste-Löjtnant.

JAKOB GRÜNDEL, Heltidske her, Bergsmästare i Stockholm under
namn af Jakob Persen.

STEPHAN PERSSON HUNTING, Grundske her, afskeddad soldat som
speser under Trettenåren.

GUSTAF SIMONSSON, Heltidske son.

MARGARETA, Heltidske hustru.

MARIA, Heltidske dotter.

En Soldat.

En Under-Öfver.

En Korporal.

Förste Soldaten.

Andre Soldaten.

Bändelarna står på ett Frukterre Holmsfjells gods i Söder.

FÖRSTA AKTEN.

Teatern föreställer sitt hus på Skönskt Bondhus, till vänster Slag, och i fönsten en Ång åker.

FÖRSTA SCENEN.

JAKOB GRUNDL. MARGARETA.

Jakob.

Jag går ett år på våra arbeten; blif du hemma och laga ett jag får tillbaka när jag kommer hem.

Margareta.

Men, min far, säger du en så oförsäkrad att ett hus? Hela landet är upplydt af svindlar; det säges att Fält-Marskalk Halmfeldts son skall laga kvarter här omkring gården; en del är redan i går aftons kommit till Helsingborg, och det är endast en half mil härifrån. Tänk om vi rådde ut för någon frälsare, som de ej vände att ha skäring för andra grä här ... förstå, men jag har varit förföljd hela min lifstid af så många olyckor, att det är mig tillåtet att döma för dem som äro så lösa; och den all mesta är vara nu den största af alla.

Jakob.

Ja, jag vet väl det är min son, det är den minsta flykt du alltid görer öfver. Det var nog att hålla af din man så länge han det förfjens; men att i sjutton är ständigt plunka öfver en Erbst, som du saasom borde tacka Gud för, det är

en barmhertighet som jag ej kan tänka. Och hvem af oss har mera orsak att söka? du, hans bröstra, som han flydde ifrån, och som kunde och kan ännu få ho män för en skälla som han varit eller jag, som var hvar för sin, som förlorat genom hans nedrighet en enda son, som tjänat, kallat som äganden och sålats som boder; som sålats komma till Södermanland, Stockholm, där jag var den store Borgmästaren, och sålde här i Solna, bland främlingar, en festad, som Sverige ej kunde gifva mig mer? Men var du mig bekant mitt lide? Nej, någ med hvad Gud gifvit mig, befar jag här trygg, ty mitt samvete är rent. Jag var beredd för strid mot en yr ungdom, men det var hans skuld: en son bör mera vilna på en ledare tjäna än på hans hårda ords, och fast han sål ifrån mig den guldkedja, som Carl IX gaf mig vid Slängåns slag, som jag barit som ett hedersstucken, som jag sålde för min käreaste ägdom; så borde han trott att jag var mannska, att jag var fader, och att en uppriktig änger hade varit nog tunga af mig förlåten. Men Samson Grundels hjerta var förtärlighet; det var honom lättare att fly, att vandra kring världen, än att söka blida mig. Spöken är halva seden förlåtet; de hafva utplånat både sin ondskas och sin ängs; och så borde du också gifva. Menar du det qvar till något? Nej, till intet annat än att gifva mig trampen. Tänk på din son; han är sård att tända sin mor, och glömt bort min: det är allt hvad jag begär af din vänskap.

Margareta.

Men gode far!... förlåt ett sårdt hjerta... det minsta upptäcker dess omhet. Jag känner ett starkt bättre känsla än vi sjelf, vår skand är föga; jag lemmer mig ett ömt skott, och så, så djupe er; mitt hjerta är tillfäst tiller; jag fö-

ter den rinna; en sällan »blodsåfthet» fardes af er, och ni döjer er sorg under en frunges glömska; men när ni upplifva dessa sorgsna tankar, besinna att en man af er äldre bör ej säga sig blund främmande krigsfolk, ty en blodsåfthet är kanske lifven så stor som denna tapphet.

Jakob.

Hvad säger du? Främmande krigsfolk? Glömsker du bort att vi äro Svenskar? och ät Jakob Persen är här en Dansk Repetiere, så har dock Jakob Grundels hjerta alltid varit Svensk. Hvad säger jag? Vi äro ja äro blifva Svenskar? Carl Gustafs sagor hafva börjat, och freden har ja alltid underkastat Skåne Svenska Sjirne. Hvad har jag att frukta här af mina landman? eller af Skåningarne, som nu äro Svenska undersåter, och hos hvilka jag lefvet ansett i sexton år? Utom oss künner jag Svenska soldaten; allt kommer an på hans anförare, och då den är from och ordentlig, så är anledningen det också. Jag har aldrig sett Fält-Marskalk Halnfelt men den alldeles sålva kommer öfverens att han är lifven en så from man, som en liden anförare.

Margareta.

Det är vart, att under de tre år som här rådt om detta Friherreskap, halva blodsens varit mycket mindre plågadt än under den Rims Herren. Han har aldrig varit här inne, sedan Kanungen i Sverige gifvit honom denna Beföring; men hans gälfat, som man erfört, har gjort honom alldeles likad.

Jakob.

De finna väl, när dotter, att under hans befäl han äro, ges ordning blinda, och att den frukna var öfverflödig. God

men! Om du ser min bror, så skicka mig honom där han
 på jaggen, där hiet alla. Laga till åt mig en god frukost;
 när jag kommer hem, ska vi språka om din gosse. Farell!
(Han går åt faller.)

ANDRA SCENEN.

MARGARETA *(sång)*.

Hvad är en bedörlig man är inte man avskärf! Hans at-
 tal är blott, men hans hjerta är så god, så rent... Hvad
 hade det blivit af mig, om hans staskep ej varit ständsk-
 garen för hans lycka! Simon Grundell Simon Grundell! Om du
 hade rit kint din örl Om du ej förtviflat om dig själv! Hade
 jag varit vetit dig i mina armar, hade jag varit kunnat hop-
 pas... men man avskär har rätt! Jag har uppfyllt spasset af
 en brodding, af en utroget man... Hvad utroget! Nej, mitt
 hjerta säger mig att han det aldrig var. Udväsligheten,
 en faders kändiga sinne fökille oss; han flydde rätta ånga Her-
 bröket, men mitt sinne följde honom; det blir aldrig upplä-
 nadt ut hans sinne. det är jag viss på... Olyckliga! hans
 ånga kan du säga föls en blind kärlek vill du? Men om den
 irrar mig, gör detta fölska hopp min enda tröst: ja, jag kün-
 ner att bröket en rättning ifrån, bröket öden eller olycker
 kunna utvälla en ökl, som gör min enda lycka, fast den och
 gör min saknad större... Ja, min min själv, den fölska stöld
 af den föder, som mitt hjerta tiller, kan min föder så myn-
 ket trösta mig, som de bröl, de föder bröken af min minne
 kärlek, af den föder, hans minne stöld följde mig i graven.
 Jag har den alltid med mig; de uppfylla minnet af den enda
 lyckliga tid af min föder, då jag var föder och jag kunde

Älska! Inti en annan jag trodde än och troget... Hvar gång jag läser dessa rader, tröt jag mig till med fröken. Jag är allena; lemnad om intt åt en så oskyldig brud.

(Hon är öpp brudst.)

Kurtig (sjunger bakom skärm).

Älsk jag glömmar hur jag i krig
Trotade döden, tappat och vög. :
Hvar jag gick fram som döden till,
Alltid min värja septru behöll.

Och Brevet med
Uppskrift mitt blod,
Här bröda mig står,
Än döden var till. :.

Margareta.

Men jag hör min mans dotter komma; jag vill så gärna
bert min pappas. Han är from, god, ärlig; men en ganska
söldat, som lefvat tillt beredomen i full, kan inte känna den
sakta som ett datt hjerta skär.

TREDJE SCENEN.

MARGARETA. KURTIG.

Kurtig (sjunger).

Fröken är ännu, ännu är vår;
Efter beaktat bröda man till. :
Älskar och mark frökenas oss till,
Der vi li värja lemnadens stöja.

Kanaler jag ser,
Jag glöden it en.
För värja och skott
Är han min till. :.

God morgon, god morgon, min brorsdotter. Hvar är man
 känd? Jag har nytt att berätta honom.

Margareta.

God morgon, min farbror. Min svärter har sedan gått åt
 gårdet; han bad mig säga en, min farbror, att han väntar en.

Hurtig.

Tor han att efter jag är såldt än han, att jag inte orkar
 så lätta upp då berörr han mig. Jag heter inte Hurtig för
 intet, och som jag hade varit en lathund, så hade inte såld
 Ellénen, Greve Tontzenen, gifvit mig det namnet. Jag har
 tjugo i all min lifstid (såskat du vet) i krigstjänst, frän jag var
 sju år, och där är man sig inte att litgas; och fast jag är
 min 73 år, så är jag ännu stark och kunde väl ta piken på
 axeln än en gång om det behöves, och då jag här en trum-
 ma eller ser en knekt, tycker jag att jag känner mig ung
 på nytt.

Margareta.

Jag träffar inte derpå, och er krigsifver har varit så
 stök, att den störst min son, som inte tänker på annat än
 att bli soldat. Så länge vi voro under Danska regeringen,
 kunde jag berörr honom fast att gå i fält; men nu, sedan vi
 åter blifvit Svenska och så mycket krigsfolk kommer här, så
 ser jag åter all den anlaghet jag får att berörr honom att
 gå till soldat; och jag har en ingens orsakelse dertill:
 han är rätt vacker barn, han är min enda tröst, och om den
 betages mig, så är alllet af alla mina olyckor uppfyllt.

Hurtig.

Jag tänker helt annorlunda. Om Gustaf vore min pojke,
 så skulle hans krigslynn gå till att jag höll dubbelt af honom.

Han är min brors sonson, och jag önskar dig, att jag önskar honom som vare han mitt barn. Vården är nu i dessa tider det enda medel att göra lycka. Om jag inte blivit qvinn och fången, då Torstensson till in i Julestad, hvem vet hvad jag hade varit om? kanske General eller Fält-Marskalk. Vår hantande är ett exempel derpå: han har varit både en krigshantande som ryttare, och en ryttmästare, och nu är han Fält-Marskalk och honom öfver detta slott och hela glöden; och det har han att tacka sin öppetel och sin lycka före, ty han var en bättre krig än jag (och kanske större), ty man har var en betydlig borgare i Stockholm, och ingen vet hvad hans far varit man vet bara att han är född i Sverige. Tänk om du som Gustaf kunde ge oss dig bara till General, vore du inte nöjdare än att se honom vara en bonde? Jag vet hvad, hade jag bara till vara kvar i världen, äggenheten! Kan du Hertig nu varit öfverste och en hedersman; men en målsman gamle Hertig gå med den öfriga byn och slå till på Herr Fält-Marskal-kens lag.

Margareta.

Allt hvad man behöfr säger kan vara rätt vackert, men lyckan är ena, och en mors hjerta kan inte, utan att dörra, titta på alla de färer, som en enda var skall genomgå, för att komma så långt upp. Ni gjorde mig en stor tjänst att fristaga Gustaf alla sådana tankar: en helig försägarhet, en röpa lefnad med en sång och ena vägar är ofta ljufvare än all den glans en försägar lycka lever.

Hertig.

Fyl du önskar inte som en Svenska: ditt Sings släkte och Sverige har upplånat ut till ena det hela riket, som säger der det kan från andra folkslag. Men jag och min

hvar, vi hafva behållit våra gamla principer, och han blir visad
 såväl att en så sällsom tj. tacksägare; men om du vill då änd-
 seligen att du som skall i all sin lifstid sitta och sitta äpplen
 bakom kakelugnen, så vet jag väl att medel att hålla honom
 qvar; men jag skall först derom tala med min hvar: såst jag
 skylla att ha gjort pojkas galen i barndom, så skall jag väl
 söka att heta honom sjukdom.

Margarata.

Min bästa hvar, jag har alltid varit på ett godt hjerta
 för mig.

Hurtig.

Ja, den sörger hafva gjort mig cool; den frighet, den
 beskedlighet har upprättat hos mig den ännu starka venskap, och
 du som Gustaf håller jag hjerteligen af; jag vill snart inte
 gåa dig emot. Men farväl. Jag måste gå och beställa min
 hvar, att Fild-Manskalk Helmskär är kommen i går afton hit
 på sin gärd; det kan vara angeläget för honom att det snart
 så vara.

Margarata.

Det var en ledsam tidning; jag tröstar att min svärter
 inte vill bli qvarstående på en ställe, der en så stor Svensk
 Hvar bor. Han tröstar sig att hafva iakttagit.

Hurtig.

Det är det jag har tänkt; och som jag inte kan komma
 tillräck, och jag ville gärna behålla min hvar, så styrer jag
 mig att följakt honom; ty i en år som vi varit ihop, har
 jag aldrig hört honom nämna Stockholm mer än en gång, och
 det var att följa fruen som var der Bergslusteen. Du ser väl,
 att han hvarken hört talas om Jakob Grundel, eller om den

mina äfrösty; vi hade kommit snart till släkt på den tiden, och så'n hade vi så sällna ordningar från Sverige, att jag själv ej visste hvad min bror var, hans namn att han hade en son och ärvt den hade tagt vägen. De vet att då jag för tjotian år sedan kom hit, sedan jag i min fångenskap gift mig med min sällig hustru, blef jag helt förändrad att råka till min bror, som jag på 40 år inte sett. Men förstå. Se der kommer min flicka, och den son också. Jag vänta väl att då den son kom, skulle vi strax få se den andra efter.

- FJERDE SCENEN.

Se FÖRST. MARIA med en värbok som i handen. GUSTAF.

Hurtig.

God morgon, fickaf! God morgon, Gustaf! Kom, följ mig till din syster.

Gustaf (till Maria bakom Hattig).

Vänta mig här, så skall jag komma så snart jag kan.
(Hurtig och Gustaf gå åt sidan.)

Maria (på sin sitt).

Kom, kom.... (Stegr) Se, min faster, på mina blommor; äro de inte vackra? De der spricka snart ut. Se på de der rosmarijnapparna; de första skola bli för färdiga, och de der för färdiga; jag har fått friskt vatten ut hustrun der som all vatten de der med.

Margareta.

Tack skall du ha, ditt barn; om min syster kommer, så säg honom att vi gåt att laga frukosten snart.
(Hon går.)

FEMTE SCENEN.

MARIA. *(sång).*

(Hon sjunger under det hon vattnar blommorna, stannar ibland med sin sång och springer till fönsten af öfversta ett för att Gustaf inte kommer.)

Hvad de blommorna bli vackra! De der närligarna äro utblommade; dem skall jag klippa af och ge åt Gustaf. Jag här någon komma; det är van Gustaf... nej, det är bönder som gå ut till ängen... nu kommer han; åh nej... men hvad gör han då så långt?... han kommer inte... han har velat säga mig... men nej, Gustaf håller för mycket af mig, att vilja göra mer af mig... Se de der rosorna äro inte nog vattnade. *(Hon vattnar dem och sjunger.)* Nu kommer någon; ja, det är han, det är han... jag skall bli som jag inte såg honom.

(Hon börjar åter sjunga och vattnar sina blommor.)

SJETTE SCENEN.

MARIA. GUSTAF.

Gustaf.

Jag ser henne... Maria! Maria! Den lilla styggan Maria som hon inte såg mig. Maria! Maria! Se på den Gustaf.

Maria.

Kors hvad han har sprungit! Hvad han är varm!

Gustaf.

Jag kommer ihåg gårdet; så snart de för rikade man förlor, så hjälpte begge gubbarna att sprikka. Fortär sade

Är jag ut en efter bergringen; men så snart de vändt ryggen, stal jag mig bort och sprang så fort, så fort, att till en ögen nästan bars.

Maria (ger henne blommor).

Jag har tänkt på dig, Gustaf. Se där de blommor som jag själf skötet; de äro för dig.

Gustaf.

Ack, min Maria! När skulle vi en gång förnas! Upphöjd med dig, har jag till en första stunden jag kunde tänka, tänkt dig; min hjertas lugn, hela min lycka, kommer an på dig; och jag tänkar ingenting mer i världen, än att få din hand. Men, Maria, du håller inte så mycket af mig, som jag af dig; det är inte möjligt; om du vill bara hålla en så mycket af mig, så vore jag rädd. Säg då, min Maria!

Maria.

Inte kan jag säga dig det. Unge flickorna i byn säga så, att man aldrig skall tala om att man håller af en ung gosse; men man har här befallt mig att alltid säga sant, och jag bör lyda mer min pappa än dem... Pappa håller mycket af dig.

Gustaf.

Hans godhet är mig kär; men din hjerta?

Maria.

Ah! Det har du nog redan hört; jag håller af allt hvad pappa håller af.

Gustaf.

Min Maria! Du är jag den lyckligaste i världen. Jag har allt hopp att vi snart få en ^{ny} skugga i vårt öde; jag hörda

någon ned, som du får både åt min larkar, men som jag springt ut en dag, kunde jag ej höra något; men det angick gälsensid. Om du ville säga ett ord åt larkar: han håller af dig, så kunde...

Maria.

Ja, han är alltid god emot dig; men han är så barm, så att han skräms nog så lätt, och då blir jag så tillfug, så tillfug, att jag ej hör något mer; men, Gustaf, när du ser honom något missnöjd, så säg mig till, så skall jag bryta honom.

Gustaf.

Mam! Mam! Hvad du är god! Så vil du då ha den Gustaf? Hvad glöds för mig! Ja, Maria, du har gjort mig lycklig för alltid.

(Hon tar honom i hand och kysser den med mjukhet öfver.)

Maria.

Vår då beskedlig; en pappa kom, blefva han ord...

SJUNDE SCENEN.

De Förra. JACOB PERSSON.

Jacob.

Ah! Jag dömer dig då här, du unge skynge! Det är rätt tackert att beröfva en mängde med den der unga skitsen. Hå? Kallar du det att barga höst, som jag befallde? Ja, jag var vill, att det ble hopting godt af er begge, om jag ej drar frång att göra lada på allt detta bliff. Se der! Där stå de nu så skrämda. *(Till Gustaf.)* Fy! Är det för en karl, att vara eldd? Arsur jag ha upp dig? Och hon? Hvarföre darrar hon? Har hon något att skämmas för? Kom då hit;

gif mig handen; och din hand också; hej, hej, ni äro mig
 så som ni kunde hälla beslöpp, innan man visste af det.

Gustaf.

Men, min farfar!

Maria.

Gud bevara! min farfar! Hvad söker ni?

Jakob.

Alli du är en macker flicka och du en ung gosse, men
 tror ni väl att jag är en tyrann? att jag inte håller af er
 begagn? Hvarföre säger ni mig ej då hvad ni önskar? Nå väl,
 Maria, der har du Gustafs hand; Gustaf, der har du Marias
 hand; var lyckliga, och haf en annan gång bättre turkar om
 min klocka för er.

Gustaf.

Äck min far! äck min gode far! Men skall jag tro ...

Maria.

Namn oss inte barn, mina farbror!

Jakob.

Har jag sämre öngat? Har jag lofat er något som inte
 jag håller? Ja, se på mig... Har jag inte sagt er att jag
 skulle tänka på er, att jag skulle göra er lyckliga? Nå väl ha
 iverkarna så det är väl; jag har varit väntad stundens der är
 kommen, och i allra skid ni viga.

Gustaf.

Min far! Maria! Min bästa far! Min lycka är så stor, att
 jag inte kan den tro. Min bästa far!...

Jakob.

Ack, hvad får Guds! Håll af mig, det kosterer jeg, ly-jag
 håller af dig; var ertog gæste og god man; det er' alt hvad
 jeg begår af din taknemdel. Gå nu og sige min bror, at
 du var alt. Han er der mere på ingen. Vi brødede Kret
 i alle sine dørene; men det var ifølge så godt som som
 då. Gå.

Gustaf.

Min blinde far!...

Jakob.

Åh! Gå, gå, og slæbte mig. (Gustaf går.)

ÅTTONDE SCENEN

JAKOB. MAMA. MARGARETA.

Margareta.

Frakken er færdig, min far.

Jakob.

Du var mit alt her er noget å finde en frakke? Den
 der ligger vil indtængen gås og med din pige; min bror
 vil det, gæsten er kår, og jeg har søntrykt det. Jeg var
 vil, at du har kommet Gustaf og at du var kommet hogen
 en blinde datter en en soldats datter; men vi var nu bare
 blinder, og det er min brors lækker.

Margareta.

Det var havde været mit. Min er dygtig, Gustaf håller
 af hende, og jeg har for nydelst erlant, at min hjerte
 ligger er ingen lykke i verden, for at et søntrykt så deres
 Kærlighed. Ja, min datter, du har været mig altid kår, går

men som lycklig, så skall du vara min brud och jag skall älska dig som min brud.

Maria.

Min brud, min älska brud!

Jakob.

Det är rätt, min brud, det är rätt; det är din brud; det skall bli din brud. Följ hennes råd; om du vill vara en älsk brud, så sök att bli en brud. Men se, der kommer min brud.

NIONDE SCENEN

De Före. HERTIG.

Maria (springer emot honom).

Min älska pappa!

Hertig.

Nå, brud, hvad går du för? Du flyger således som en toka.

Maria.

Min älska pappa! Min älska pappa! Är det möjligt att jag skall bli brud till min i afton? Er Maria har alltid älskat af en, ja hjertans trycket; men nu blir det min älska. Min älska pappa! Min älska pappa!

Hertig.

Hon kommer mig att gråta. Ja, Maria, i afton skall du stå brud, du får en hedrig gosse, en kunglig gosse, och till på köpet en soldat. (Till sin bror.) Ty vet du, bror, gossen har varit Fält-Marskalk, Helmskilda regementets i marisch, och då blef han älsk af min syster, och jag med. Det är det gamla

regementet jag tjänst ut, innan jag blif ryttare, och där bör också min väg bli soldat. Han har best mig att jag skulle tala vid dig derom. Han vill ha bli rocken till bröllopsgästen.

Jakob.

Fråga inte mig, fråga hans mor.

Margareta.

Är detta det som ni har köpt mig, min brorbror? Jag hoppades att hans kärlek för en dotter, att hans gifteråd skulle flöta honom hos oss: att jag aldrig skulle skiljas från ett barn, som ständigt återkallar sin fars minne för minn ögon; och nu vill ni själv stycka honom i bitar att antaga en tjänst, som skall skilja honom både från mig och er dotter. Jag vet väl att jag ejfö bidragit att ingjuta i dess hjerta ett öfvermått, som skulle göra honom värdig till en bättre lycka (som den hade för oss Anders); men så länge vi lefnas i den iakttagelse den vi nu lefva, är den enda lycka både jag och ni alla böra önska, att få lefva tillsammans innan oss, och det önskan, hvilket ni ejfö styrker Gustaf en, strider deremot. Nej, min brorbror, lifven är med mig, med er dotter, att förs honom från dessa tankar. Maria, vill du se din man, din kär Gustaf skild från dig för lång tid, kanske för alltid, liksom någon annan förr, för att vil sluta, då de mesta äro öfvermåttade, se honom stupa i det sista slaget vid krigets slut, då de kanske hoppas att återfå honom, att öfva fröken af dess nödval och det är dock väl allt detta han frivilligt öfverlämnat sig, för den barnliga lusten att bli en blå rock.

Maria.

Nej, min sista mor, jag skall vänta äfva honom att om han vill vara min man, så skall han inte bli soldat.

Hartig.

Fy, flöckad Hwad säger du? Hwad! Hwad's dotter inte vilja ha en soldat till man? Den skammen skall inte blanda mig; och se'n hwad den löper hon vill? Vi ha ju det nya bud, och det blir väl länge och väl innan krig blir på nytt, och så länge blir hon qvar, och se'n om vi så komma hvar gossen att vilja, så tillser väl första betan af, som brudmors, brors, påröras och kusinernas, kan hört och sett för första gången i dag, gifva honom; och då får vi honom godvilligt att gifva, hwad vi vill; och sedan ønsker väl min lille Mana sin man så, att hon får honom att gifva hwad hon vill; ty kärleken får henne är ändå större än allt annat. Se, se, har jag inte rätt? Der kommer han, han hade visst inte kommit så snart bågsköten, om inte han hade varit här.

Margareta.

Min svärter, det är på er jag endast hoppas.

Jakob.

Då en ung gosse skall vilja mig ett stånd, blir han endast hjälps att sinas bjuden; men det är åt hans föräldrar att gifva honom råd, och det loftar jag dig att jag skall göra.

TIONDE SCENEN

De FÖRRE. GUSTAF.

Jakob.

Min bror säger mig vackra saker om dig.

Gustaf.

Om det minnagar er, min fetter, gör det mig odel.

Jag hade trod, af allt hvad jag hört er och min farfars säga om dess ungdom, att jag färo ett efterlöns, då jag önskar att tjena mitt fädernesland som ni det gjort.

Jakob.

Tiderne vart helt olika från dem, då jag med Stockholms Borgerskap ryckte med Hertig Carl i Sibir; det var ett förtärligt frukt och Religion; då förändras här Svensk man att gå ut huset, och min bror, den blef utskrifven vid Lifvadekas tåget, då han var tolf år. Der gällde intet annat än att tjäna. Men du, som är du att tjäna speil, du som har en mer som behåller du hjälp, du som skall i allom gilla dig med en Rättad som du Mektar, hvem tvingar dig att pålära dig skyldigheten, som du ägnar en gång då det är för sent. Nå väl, vill du då öfvergifva du men, du hustru och du gamla fader, för att låta kring världen att förföra ett vider, som kanske flyr dig, eller också komma med en arm släkt till en annan, så gör som du vill; men skyll inte mig sedan att hafva styrkt dig i din försats.

Önatsaf.

Jag har hört er sjelf berömma den som uppäffa alle för fäderneslandet. Jag har trod kunna mig, att tjäna gjorde att tjäna sådana följare; och för öfrigt har jag en hetsig orsak, som pålägger mig ännu mer den skyldigheten.

Jakob.

Hvad? En hetsig orsak? Hvad? Bär du ha att tjäna någon hetsighet för mig?

Önatsaf.

Nä, min fader... men jag är rädd att misslyckas er lagga om jag den säger.

Jakob.

Allt som är betydligt kan inte misslyckas.

Margareta.

Det är ingenting, min son, för oss.

Gustaf.

Jag har trott förest af alla de ord som uttalats er, att min far gifvit er någon stor svensk tillgång, och att han är skuld att ni lemnat ett fädernesland. Jag har alltid märkt er ha en hemlig längtan att till Skandinavien; min vändnad har förtydligt mig att er drottens frägn, och mitt hopp har varit att kunna förtydla att namn, en lader i armen, som kunde utplynna minnet af min fars tid och landerna er till fäderneslandet: därför har jag önskat att bli soldat, i en tid då fars tjent mig upp från gatan; och då jag nu varit Fält-Marskalk i Skandinavien representera, som själv gått denna väg, har denna lust blifvit ännu frigare hos mig; utom den, hvar hade jag velat kunna er, min goda farfar, som jag vördar, er, min dötters mor, som jag älskar, och min älska Maria, som jag dyrkar. Jag har endast velat se mig med henne för alltid förenad, och då, skiljer om hennes hand, hennes hjerta, gemmet öfverlevande mig till den önskan, att förtydla glömskan af min fars brud, hvars vitt jag dock icke lämnar.

Margareta.

Min son, min älska-Gustaf! Du behöfver all min nöda.... Nej, lifv här du mer; det är nöda medlet att mig lösgifva du far.

Jakob.

Du har rätt, du är en frig, besvärd. Jag behöfde den förtroende, jag behöfde att den härskaren af Skandinavien, af en y

syfkenhet: jag hade sett; ja gå, som din indermoste; ja gå, bli soldat; när du då blir med en sådan försatt, när en så hel orsak sätter dig vägen i handen, kan du inte annat än bli lycklig, och då blir ingen dig trösk. Margareta, du bör inte raka honom det svartskälet; en sällom Gud kan ej annat än beskydda en så dygligt betänad. Långt öfverallt beläsa du var, blir han visst din älskandes tröst.

Margareta.

Men svarar! Er vilja är min lag... Ja, den Gud, som så länge pröfvat mitt tillit, som givit mig en son, hvares döds omring tröstat mig i alla olyckor, lär visst beskydda en så dyglig försatt. Gå, Gustaf! din hustru, men glöm aldrig bort, att en öm moder sätter allt sitt hopp på dig.

Gustaf.

Uppstånd af er giffet och bländ af Maria, blir jag den lyckligaste i världen.

Hertig.

Låt oss alla gå upp till slottet, att begrä. Fält-Marskalkens samtyske till gifterns, och presentera vår unga rekryt.

Jakob.

Nå, gå du allena med honom; jag vill inte synas i ett rum, där så många begräster ihån Stockholms kunga vara.

Maria.

Men jag måste li följa med.

Hertig.

Ja gärna, liksom. Kom, kom. (Man hör trummor.) Men jag hör trummorna; det är naturligt! som kommer i marsch;

de skola slå sig lägar här på ången; därna åggel kommer att stå just här snart byn. Ack låt oss se, låt oss se!

(Den lilla Maria och Gustaf under armarna, och går emot fadern.)

Margareta.

Farväl, min svor Kom snart igen.

Gustaf.

Så snart jag evart! Gåva är jag här tillbaka.

Jakob.

Ja, skynda dig, gosse; ty i afton skall du stå brudgumme; (Till Margareta) och vi, låt oss gå och äta frukost. (De gå ut.)

(Men är Jön-Markstaden Hufvudske regementet komma i marsch utifrån berget. Det är sammansatt af en tre-ålfvart pilkompare med karusk, och resten markskötare. De hafva krusar, fransvarra skudern och gå senare in ut till upp sina till. Gustaf, Gustaf och Maria är den marschers följ, och sedan de drei sköfverade är man dessa tre personer på uppifrån berget di sköf.)

ANDRA AKTEN.

Theatern förutfler Fält-Marskalken Helmfeldts kammar. Han sår på ena sidan ett bord, åsärpå ligger en hjälm, ett par järnkandakar och Fält-Marskalkskoften. På bordet mot väggen är hans kårarak uppsatt med den krigsmärja. Han sätter framför ett stort bord med karter, till venster om döddarar; till höger står ett mindre skrifbord med papper och bläckhorn.

FÖRSTA SCENEN.

HELMFELD. BÄHLBERG.

(Helmfeld sätter framför bordet. Bählberg står på sidan om honom och smulerar.)

Helmfeld.

I Finköping ligger Lif-Fußjagren af Grefve Schlippenbachs regemente, och i Fleninge ligger den andra bataljonen; i Månsbohus ligger 500 man af Jönköpings infanteri, och i vestra Samliden ligger 500 man af samma regemente; i Fleninge och Rosendal ligger Smålands rytteri, i Norrby och Rosendal ligger Västgötare; i Råhna, i Fjerrestad och i Glumstaf del öfriga kavalleriet. Nu äro här endast ett fema kantoneringsqrarter för Fältherren Homs togra Finnar och nio regementa. För att ej betunga bönderna för mycket i detta nyss intagna land, har jag tagt i qrarter här på min gård nio regementa. Det kantoneras också här ochanliden på Jogen; men Gref Gustaf Homs är svårare att ligga.

Dahlberg.

Om Fält-Marskalken gif det quarter i Ålrun eller i Krupp;
jag ser inga stätter på mappesträngsliden.

Helmfelt.

Det går inte an. Adels privilegier äro klara: de äro be-
kräftade genom Riksdagens freden, och de äro ett bevis från
inrättning på deras äminier.

Dahlberg.

Men Herr Fält-Marskalken har ju gif tagt inrättning på
sin gård: detta skän har samma privilegier som de andra i
Skåne.

Helmfelt.

Detta är mitt Friherreskap: det är en gifva af Kongen,
och då jag har ett tacka honom för all min lycka, är det väl
det mesta jag kan gifva, att låta mitt regementte njuta quarter
på den egendom, som ej varit min, utan dess nåd. För öf-
frigt är det åt oss Svenskar att gifva exempel åt denna lands-
orts invånare, af trohet och ett för vårt Fäderneslands tjäna.
I en provins, som så mynn hedrat Herre, är det angelägnare
att visa oss osvårömda Kongens tjäna för sina undersä-
ttas rättigheter, och hvar min kan är att beteckna dem vid
de liften kan dem gifva; och hvar kan det bättre visa, än
då jag sjelf, som kan anse till denna provinsens styrka,
taga helre dubbel tanga på min egen gård, än att låta någon
af provinsens invånare den kläna?

Dahlberg.

Jag känner igen edert hjerta; det är lifven så edelt som
tappert.

Helmfelt.

Tapperheten för en soldat är en nödvändighet, och erhö-

als för en människa en skyldighet. Om jag har fört med någon händer, har jag lifvet derför dubbelt bekräft.

Dahlbarg.

Det är visst att en lycka varit lifvet så hastig, som en seger varit många. Det återstår er nu endast att få en brud, vacker, ärlig och ung.

Halmfelt.

Ack, min vän! Hwad har du sagt? Det är inte för mig att tro på så många tankar... En gemensamt älskat, som gjort sin väg med vägen i hand, är det gjord att behaga.

Dahlbarg.

Först mig! Det är uppenbart som mest behagar att hon, som upplådas af korn; och hvad er äldst behagar, behagar Herr Fält-Marskalcken ett skönt; ni kan ej ha mer än något som eller var och tredje år, och ni var ut som ni hade ej mer än älla och yngre; och ni är en rask klocka, som ej förmår det vackra klocket. Det är för de färliga månaderna trygghet jag vill se er gift med en rik, vacker och ung fru. Ni tackar! Åh, det är ett gott tecken.

Halmfelt.

Min vän! Klocken har kanske för kunnat förlora mig; men älskapsklockan kan ej slutas för mig; ett händer... ja, ett klocka och vänningsligt händer förtjener mig det för alltid.

Dahlbarg.

Åh ja, jag förtär: det är vara någon ej klocka i färd, som ej är lycklig; men det går väl öfver: jag har sett för en gång hela denna komedi; ett hjerta såna liti, två vacker ögon gesa derpå ett hastigt uttryck; men till all lycka går det

äfven så betydligt öfrar. Det är sant, att det är mest alltid närheten hvaru som det sagår; men som ni finna ganska lifgen nöd för deras ögon, så är det endast de starkare minnerna som betala skulden, och det kan vara mig rätt lika mycket.

Halmfelt.

Nu väl! Spar mig, jag ber dig; jag är inte glad.

Dahlberg.

Nöj, det ser jag; det är som Fält-Marskalksfrun hade gjort er sagt; och jag har i tolf år varit er ständigt. Jag såg er glad och minns så länge vi voro i Tyskland, vi tjenta begge i Graf Torstenssons regementet; och först i gulderna alltid varit emellan oss skilnad, ha vi lefvat som kamrater. Begge af ringa bård, begge igenom kriget hafva vi gjort så lycka. Det är sant, att det blifvit någon skilnad emellan oss; ty om du är Fält-Marskalk, så är jag Öfverste-Löjtnant; men det har inte gjort någon ändring i vår gamla vänskap: jag har ej afstundat er lycka, och er upphöjelse har ej ändrat att minne mot mig; vi lefva på samma fot öfver; ni alltid god, alltid öm, men allvarsam, men litet argstjök; jag alltid glad, alltid munter, och om jag derom visar en tillbörlig värdnad för Herr Fält-Marskalken, så villier mig min gamla kamrat här vara att jag skrifvar och skänkar med honom lika som förr.

Halmfelt (med åsido).

Den vänskap är mitt enda stöd, den glädteghet som enda tröst.

Dahlberg.

Ja, jag är glad, ty jag har ingen orsak att vara bedröfvad; och om jag än hade den, skulle jag att till alla sorgens tankar ut sinnet; de tjena till ingenting än till att nedslä öf-

här; och en soldat, som skall med sin vägra och sitt smälla
göra sin lycka, bör vara mantern dess ättas bör vara äfven så
fint som dess ättans rent.

HELMFELT (säger hastigt upp, och
rycker honom emot bröst-
styrt).

Må ståt! En rent ättans! Hwad dyrtar skatt du bär!...
Min vän, jag... (han sänker sig). Tiden går fort; expeditionen
kassörens-lådan. (Åttrå) Jag måste döja mina ättas.
(Han går ut)

ANDRA SCENEN.

DAHLBERG (sång).

Hvad ättas honom? En djup själsliga synes ättas ho-
nom; minn han är kär? minn han riket ut för en öfverflyt
kärlek? Det synes inte troligt; det är visst att förtäla har han
 varit mera vidlyftig än kär; vi ha varit en par hundra tålar,
 men sedan hans förtälet till Sverige är han helt ändrad: han
 reste till Stockholm att se ättas förtälet; der var han knappt
 ättas dagar, och sedan, hvarken Konungens nåd eller ättas skat-
 ting synes göra någon ändring i hans bekantade ättas. Det
 synes som något grände honom. Kan det vara hans ättas?
 men han har ingen; han är som Melinodok, ej ingen ättas
 hvarken han är konung, eller hvar han är. Jag ville väl
 veta hvad som bekantade honom: kanske kunde jag höra ho-
 nom; men det sker väl en gång; vi äro för mycket väntas,
 för att han till ättas ej ändringt mig allt, och är det någon
 kärlek i färde, står det visst. Det kommer endast en på stan-
 den, och den ättas jag vill. (Han sätter sig att skriva.)

Ja, var det inte som jag sade? Der kommer han igen; jag skall inte låta en något; han böjer sig spel.

TREDJE SCENEN.

HELMFELT, DAHLBERG.

Helmfelt (i koden af theatern, en
djup bestyrning).

En rent sanne!... Hvad han är lycklig! och jag... jag med all sin ära... med alla mina segrar... med all min förnämsta lycka... drager jag öfverallt med mig ett frälsande när... Det står der... (visar på Aftrycket) der... och tyckas hoppet att det lilla är mig betaget.

(Han går till bordet och tar på Fästingskalle-stäfan)

Hvem skulle tro att kosta något att lörjans detta heders-
tecken, var en underhet?... Hvad säger jag? en minner-
saga som sälls Gud och menas det bort hämnas... han är
det mest... hämnans följer mig öfverallt! Och jag skall veta
deras ödel... älskheten är den största plåga... Men över-
gått oss: den stora af alla olyckor är att spela förhållna den
hansighet som var äran.

(Han står sig till bordet ett örlunda)

Dahlberg.

som ständigt under denna mening, men angripit på
Helmfelt under hela tiden.

Det måste vara något riktigt bekymmer.

(Han står upp och tar på koden. Helmfelt har ständigt
ett något roder, men att handla under koden och
sitt i djupa tankar. Efter en liten tidsutgång)

Tänk mig att beklaga mig öfver min vil. Jag är ung,
jag är yr, kanske alla nämna; men jag är rik, rikhet, och

men trohet har Hvar Fält-Marskalken ofta med sitt förtroende
 öfver; men nu, då ni synes angå under tyngslan af en hem-
 lig säng, då ert hjerta, deraf tryckt, synes behöfva att det öppna,
 att det anförre i en viss skick, så är jag hon en, så trycker
 jag er i minn anmär, och ni synes ej tåla en gläns på att
 anförre mig det som betyder ert sinne.

Halmfelt (med ömhet).

Men vänt! Min vänskap är alltid lika, den vänskap är mig
 alltid kär; men jag kan ingenting säga dig... Mit förtroende
 gästa endast att sedan min olycka, och du kunde min hjälpa
 det som... det som... nej, följ mig inte... nej, vill ej att
 utöfva en hemlighet jag får mig själv vill döja, som går
 min skam, och som skulle fördunkla min ära: du vet att det
 är den som en soldat bör ha kunnat.

Dahlberg.

Man ändrar ofta att qual att deras tala; och brod er
 ära angår, är den på så olika grunder stadgad, att den ej kan
 fördunklas. En man, som till exempel ryttare, blott genom sin
 tapperhet, som förtjänat, inom sexton år blivit Fält-Marskalk,
 har med sålil förvärfvat sig ett rykte, som ej man kan för-
 dunkla.

Halmfelt.

Min vänt! Det finnes vissa svagheter, som brister tapper-
 het, förtjänat, tiller eller ära kunna skyla; en dag ofta säger
 en hel kända öde, och i synnerhet förder hjertans lagna. Ack
 ja, att om det vore i min makt att yppa mitt hjertans tillstånd,
 så vore det då som jag helst skulle till detta förtroende.

Dahlberg.

Jag begär intet mer, jag har ej en tyngsamt vänskap, som

gör den lifvaste störelse till ett hårdt tvång. Jag önskar
 mig väns lycka, och det är säll mitt beaktad.

FJERDE SCENEN.

De Fåra, En Herr.

Hertiginnan.

Här är både Stockholms och Danska posten.

Halmfelt.

Det är väl. (Hertiginnan går ut.)

FEMTE SCENEN.

HELMFELT. DAHLBERG.

Halmfelt

öppnar posten och ger bref åt Dahlberg; andra, som
 den öfrige, lägger han framför sig.

De här äro arbetsbref, äro, äro... de äro för dig, de
 äro från Stockholm, dessa från små.

(Dahlberg tager alla bref och läser sig vid ett bord och läsa.)

Halmfelt (skole, sedan han öppnat
 och genomgått botten.)

Äro några från Stockholm; jag ser liksom denna tysk-
 and smärta; de äro till mig följande. (Han läser andra bref.
 Till Dahlberg.) Har du fått några tecken? Jag ser i mina
 bref, att man har vid Hofvet någon oro öfver fredens be-
 hållande.

Dahlberg.

Nej, jag har ej fått några bref från Kongens små, ej
 heller från Helsingår eller från Riks-Asistentens högvarter (Jag me-
 delar.)

var att Grafen Wrangel är ställd på Kronsborgs slott. Här är kassaveringslistan och edra ordres till staden Nädiga till Herr Fält-Marskalkens underkrift.

(Han säger upp och ger dem till Halmfelt, under det Halmfelt gerför dem med konceptet och säger till under dem, äppan Ståhlberg till bref och säger.)

Det var en betydande anmärkning. (Han läser) I dag står här ... (det är från Stockholm) i dag står här på Rådhuset val till Regerikens. Det är att anmärka, att sedan Jakob Grandel för sin glöda skall måst nedläggas detta embete, är det tredje valet som står. Det är dock knappt anten är sedan han lemnade sitt fiderensland.

Halmfelt (stämde).

Hvad har jag? Skall då allt uppliva namnet af mitt brott? Ja, det är lastens ständliga straff, att aldrig kunna nedfly skrövelsen af ett sådant samvete.

SJETTE SCENEN

En Fågel. En Beträdd.

Betjäntan.

En gammal ryttare, som säger sig haiva tjot under så-
lig Herr Rån-Rådet, Fältberres Greve Torstensson, i sinna
egenaste som Herr Fält-Marskalken, undlar att till uppvakta
Ers Nåd. Han för med sig en ung gosse, som är hans bars
son, och en ung flicka dess Beträdd.

Halmfelt.

Låt dem komma in. Jag ser alltid med vilje en gammal
tepper soldat som tjot till fiderensland med becken, men har
kan han vara beende här i Skåne, som så rytt var under
Danmark?

Botjanten.

Han besöker sig vns Svensk och talar verkligen rätt om Svenska.

Halmfelt.

Det är till. (Sergenten går ut.) Och du, min vän, slöcka visst omkring dessa andra. Jag vet ej hvad vi skilfa i dag!

Dahlberg.

Det är näst den 16 Junn.

Halmfelt (sittes).

Det just i dag synas är sedan mitt brott, sedan min flykt (Till Dahlberg) Jag har gjort en lista, att haust är på denna dag gåro någon harnbertighetsdagarna; och jag tror att min gläva skall vara listet avslutad, att ha dessa mina lunde-mina bekal. Se här äro orderna expedierade; så snart de äro bortskickade, så gör jag underkänd om dessa gamla Soldatens Krutgårdar och tillstånd.

SJUNDE SCENEN.

HELMFELT. HURTE. MARIA. GUSTAF.

Halmfelt.

Kom här, mina vänner; är det sant att ni är Svenskar?

Hurte.

Ja visst haiva vi den hedern. Koral påminner Herr Fält-Marskalken sig min Hurte, som var Sergent af La-Campagne, vid sång Fältherrens Herr Larsart Torstenssons regementet! Jag minn till till haiva sett Herr Fält-Marskalken och just under honom, då han var vår Rytmeister; det var jag som

vid Jaubowitz var standardrakt och som redde så bra af Ty- skarna, då de ville pressa på vår squadron. De gjorde sig så kläda i början; men de voro glada till slut att taga benen på nacken och gåa vidare; och min Ego Nid, då den Franska Generalen, hvad bette han igen?... ja, Herr Gee... Gee ... General?

Halmfelt.

Det är vara Marschal de Gebenst.

Hurtig.

Ja, just Gebenst. Herr Gud! Hvad Hana Nid har ett gott minne! Ja, det var, sade jag, vid Woffenbüchel, (det namnet min jag har) vid Woffenbüchel, då den Fransyska Generalen tog utlag Fältherrens Bataren lik och satte för fronten af Franska armén att anfälla fienden; våra Generaler ville inte följa med Fransosen; men vi andra soldater, när vi sågo vår Fältherres lik för de fransmans, sade vi: Skulle som inte följa vår tappre Jan Bauer efter döden, som vi gjorde inte han ledde! Vi togo alla till vapen, och jag var en af de första; Generalerna måste min själ följa med, och det som bäst var, var att vi slog fienden; jag satte väl orden på högvakten för den hertighets skrek, men fienden hade fått stryk, och det tröstade mig. Nu har jag blivit bonde på min äldedom; men jag har alltid en soldats hjerta, och då jag ser mina gamla gynare, brudar bra mig samman ut som då jag var ung.

Halmfelt.

Det är alltid med oss jag återner mina kamrater. Ja, jag planerar mig dig, min vän; du var en klock ryttare; jag har tjut med dig i samma squadron; våra orden ha uppmärksam varit olika, lyktan har gynat mig och ...

Hurtig.

Åh! Lycka! Lycka! Det behagar Herr Fält-Marskalken säga. Det var inte lycka som gjorde er på en dag till ryttare till Rytterskolan; jag tärna står väl på det skedet: det var er dristighet som behagade mig. Fältherren Grefve Tarnstern, han kände väl väl hvad En Nid gick till, och då ni rapporterade honom bondens ankomst (som hade varit utan er öfverraskat var), då såg han väl hvad som kunde bli af er, och då...

Halmfelt.

Det är väl, min vän, men hvad kan jag göra er till Gensal?

Hurtig.

Åh, jag är en en bonda här på godset; en liten trädgård, min åker och min dotter äro all min egendom, och dermed är jag nöjd. Åkern bär god skörd, trädgården ger god fisk och fiskan är rask, glad och smart; och på det hon skall bli som en kontrast, vill jag gifva henne med den där unga gossen; och det är för att till Herr Fält-Marskalkens samtycke som vår husbonde, som vi göra vår uppskrifning.

Halmfelt.

Min samtycke är snart erlådd, om de båda af hvarann.

Maria.

Åh ja, Herr Fält-Marskalk, jag håller hjärtligt af Gensal, och han håller mycket af mig; det är för min skuld pappa går giftemålet, och farbror har ock gifvit mig ja dertill, han kan väl väl skilja sig från mig.

Hurtig.

Tys, flicka! låt mig till tala. Du får inte vara stolta.

Halmfelt.

Låt henne säga: hennes oskyldiga glädighet gör mig så stort nöje. (Till Maria) Så håller ni då mycket af er flämsman?

Maria.

Som af man är: jag har inte kärare i världen än pappa och Gustaf; jag håller väl också af farbror, men han är så bister och bister alltid öfver det mesta som händer, och hans mor är väl god emot mig, men hon är alltid så sorgsam, och jag, jag är glad jag; men pappa och Gustaf är mig kärast.

Halmfelt.

Men om en rik och försäm man begärde er, hvad skulle ni väl svara? Om, till exempel, en Fält-Marskalk som jag...

Maria.

Åh, jag svarade alltid nej; och sedan är Gustaf mig: han kan väl bli Fält-Marskalk en gång också; och då gör han mig till Fält-Marskalkerna.

Hertig.

Hon har rätt: gossen vill bli ryttare, och det är vår andras begär. Han har hört så mycket tales om krig och om andra bedrifter, så att han vill försöka vår lycka; han är Svensk och han vill tjäna ett Gudsrikadom. (Till Gustaf) Men tala då sjelf; du säls der så blyg, säls då.

Gustaf.

Mitt farbror har sagt mig ånskan; den måhända han gjort af andra bedrifter, det han sagt mig om sina gamla anfrändrar, Fildamnen Torstensson och Jan Bazar: allt har uppsikt han

med en liflig blick att vandra på den väg de gått. Jag är bara fjorton år, men jag känner mitt hjerta uppfyllas af den innerliga lusten att förjaga bedrar; jag brinner af längtan efter ära, och jag tror att bli mera älskad af min förtrodd, om jag vore nog vårdig att vara Svensk. Jag är 17 år, och har inte hört ett ordt hörens, och ända det inte är min skuld, vill jag ej ha den skammen, att gå i krigstjänst utan den till rocken; derföre ber jag Herr Fält-Marskalken att ta mig i sitt regement och låta mig erbjuda följande löns i dag, på det att i afseende min kära Maria kan bli en vänd till minn.

Hälsn fullt (till Berny).

Ja, du har rätt, Hertig: du måg är Svensk; jag känner igen våra unga landstämans blick: alla vilja bli svickade; det är frukten af alla Gustaf Adolfs ängar och Carl Gustafs uppgärder; dess besvickande framgång uppfyllar liksom våra denna stund hos oss. (Till Gustaf) Men, mitt barn, du känner inte alla de skyldigheter du vill underkasta dig: så vill att försena dig med en Guds, som synes gjord att förjaga den ömaste kärlek, liksom kan du frivilligt vilja pålyga dig den heliga skyldigheten, att dagen eller ditt bröllop utögas utögas ifrås betung? Vi hafva nu fred; men huru många kan den rädda? Det vet ingen; och om kriget började igen, så vore du utögas ifrås alla dem. Du är kanske enda barnet? Beträk att du förmår det här, du gör min stöd: när man är så lycklig att vara älskad af de sina, att vara värd deras kärlek, är det en oförmåga, som man ofta i hela sin lifstid ängar, att den öfvergifva, för att säga efter ett lyande hopp som ofta förmåder, och som alltid köpar mer tids än det i själva verket kan gifva. Det kan synes er besvickligt att jag, som hafvat en: mesta tid i lifet, söker att aflyda er från den väg

jag själv gått; men jag anser mig här nu endast som en husbonde: jag vet bäst hvad mitt hjerta kände för nöje, då jag som så ofta bland de minas: jag vet hvad det känner nu, då jag dem återseer, och jag är för mycket rörd af en sådant önskel, af ett hjertas alla dröj, för att ej ge en sådant jag tror de bästa för en framtida ro.

Gustaf.

En godhet är för stor mot mig: jag kunde aldrig veta att en vår husbonde tugga med oss med så mycket ömhet: men, nådige Herre, ett eget allerdärligast mördar och död. Jag är visat lycklig nu, såkad af min skuld, af min svärter, af min mor, af min fader; men jag tycker att allt detta ej är nog: jag bör också återgå till min vänskap, och jag känner mig gjord till något bättre än att vara i skuld: om ej lycka gynnar mig, om en lång fred berövar mig allt med vänskapen min väg, så blir det inte min skuld: då har jag gjort allt hvad jag kan, och då blir det för mig ett återtag på egen. Ack, nådige Herr Fatt-Mästare! Nika mig inte, låt mig vara under er; jag vet inte orsaken, men er åsyn, er godhet upprörar hos mig den rökelse jag aldrig känt för, och som arkar hela mitt hjerta.

Malinfall.

Mitt barn, du läser mig känna ett nöje, som jag aldrig förut känt; ditt ständigt, ditt tal, allt är öfver ditt ständ och visar att du har fått en uppförelse, vida större än den du synes vara.

Gustaf.

Det har jag all tid med mig mer än minnes ömsorg, hennes uppförelse, har gjort mig till hvad jag är, och det är hon som har mig såka från öfver allt.

Halmfelt.

"Och till beklåning!" för hennes smärta vill du säga ett ord, som bringar dig att öfverge henne.

Hurtig.

Här har hennes smärta. Fröken som så nyligen är gjord, har väl gjort hennes sår? att behålla henne någon tid längre; men så är väl (Hafslög) också hennes mamma på en orsak, som gör att hon vill att hennes skull hos min gamla bror öfverstyra frökenas del.

Gustaf.

Men, min farbror, ni hade ju lofat att ej drömma vidare? Ja, Herr Fält-Marskalk, jag är olycklig nog att ej hafva kunnat min far, som var skild från min farbror hos henne jag fiddes. Jag ser att min mor ej tefven från sitt inderstaland, och att hon inte inte tillbaka från, än hon kan med någon blick komma dit igen; och jag smärter mig med hopp att göra mig så förfärd, att jag kan under ett rätta namn tillbaka från min mor till Stockholm.

Halmfelt.

Till Stockholm... Till Stockholm? Hvad är en köd i Stockholm? Hvad är ett rätta namn?

Maria.

Åh, farbror vill inte att någon skall veta det; Gustaf sjelf känner det inte; om jag visste det, så skulle jag väl säga er det.

Halmfelt (hastigt).

Jag vill inte säga en hemlighet, som ni vill ha förberget. (Afstöt) De ha från Stockholm, de ha frökenen att

sig döfva: kanske de känna mig bort om jag stöde hems
namn... men nej, hvad skulle det gagna mig? ... jag sökte
endast en uppmärksamhet som kunde förräda den min hem-
lighet, jag söker med så mycket omsorg att döfva. (Till Gu-
staf) Men se, jag har sagt dig min mening; men om du vill
vid din försäkt, om du vill, du vill för, du förmoder förmod
med dig derom, så vill jag ej seka dig. Ja, min vänne,
jag vet ej hvem jag är skyldig min skilning: åt soldaten, som
förevärs tillåtet ett fästningsland, eller åt bonden, som det
med ett arbete odla. Du är icke denna stund antagen i Rik-
ets tjänst, men han tillgitt att en väl soldat är och en god
medborgare; värda du mer, älska du fästet och tro att jag
alltid skall ha omsorg om er. Härvid, du vet att vår sed
hakar att gifva värningspengar: de skola blifva den dö-
dens hemgift.

Gustaf (hörtigt).

Nej, Herr Fäst-Marskalk, jag har gifvit mig förtigt åt
en Kungens tjänst, men jag har ej sålt mig; jag känner för
väl min vär för att visa att han ej tog emot min gifvne
vi ha så behöf, och det är en stor försäkningsdet.

Maria.

Ja, Gustaf har rätt: gämn är hemgift.

Hurtig.

Förlik, såldig Herre, gämnens rikedom; men han har rätt:
hans mor är en hög fru, hon har läst så mycket vackra böcker,
som gifvit henne giller i hafvet, och hon ochade visst ha-
nom sin flicka, om hon trodde att han Fäst-Marskalks hem-
gift med sig.

Maria.

Uti så'n behåll det inte paringarna för ett hålla af
hvarann.

Helmfelt.

Ett öfvermod, er lifstök, allt kändes mig, allt var mig,
allt tillnöt kommit mig i ögonen, och jag ser att jag kan in-
gätingen också er. (Dahlberg kommer ut) Dahlberg, för denna
unga gossen till mitt regeminta, till honom der utgår denna
jag gör honom till stadsdjurskär.

Maria (hopp).

Till stadsdjurskär? Ack Herr Fält-Marskalken är för
nådg.

Hurtig.

Ficka, Gud bevara! Flyg då inte så.

Gustaf.

Ack Herr Fält-Marskalk!

Helmfelt.

Om det uppläsnade svaret emot ditt ständigt, kan du
allt stöta af min skänkap. Farväl! Efter ett bröllop så kom
och boka på mig.

Maria.

Ja, det skall jag vänta göra. Ack hvad den Herrn är god
och nådg! (De gå ut.)

ÅTTONDE SCENEN.

HELMFELT (ensam).

Hvad den unga gossens till har gjort för uttryck på mitt
hjärta! Hvad skändad smellen hans erkänd, hans dygd och makt

Glömsket vid hane är! Han har ingen far more; det är för att upplåsa minnet af dess fel han vill allt uppefla... och jag!... jag! som hade en far... som hade en maka, vörd all min kärlek, som jag sködade- jag öfvergif dem, och på hvad skäl?... Om det oskyldiga barnet, som min hustru bar i sitt bröst och min flykt gjorde föderlost, om, säger jag, det oskyldiga barnet har fått en dagens ljus, så kunde det vara af samma år som den der unga gossen... Hwad ny tanka att öka min ånger! Jag har för alltid bekräftat mig det nåja, det första naturans nåja, att se mig för, att se mig blickad af en son... Hwad gagnar mig...

NIONDE SCENEN.

HELMFELT. DÄRLING.

Dahlberg.

Jag har följt Fält-Marskalkens befallning. Huru mig är en i lifvet att vilja finna. Jag har underrättat mig om deras frejd; modern är en ung, fast ännu vakar, helvets hon mest i sitt hus; hennes hushåll och böcker är hela hennes talaförstå; hon synes vara uppförd i örnagadhet; hennes värder är en ång men betar man; de äro inte rika, men att vara fattiga; de visa en viss högfärd i sitt uppförande, som skulle bli stött, om Fält-Marskalken ville gifva dem någon personifikation. Det är allt hvad jag vet.

Helmfelt.

Jag vill heller inte synas, men jag emne tillstå dem min gläva över namn. Jag vet att de äro från Stockholms, och jag vill att de skola tro det kommer ihåg någon af deras släkt.

(Hans öppnar ett skåp, tager en ask, lägger deri de skåliga ruller med pennningar, sätter en nar och ströför en sand som han låner för Dahlberg.)

«En sälling, som ej vill nämna sitt namn, önskar att ni vill emottaga denna bröllopsgåfva, som ett tecken af den skärlek han alltid bär för er och för hela er släkte. Jag tror inte att de kunna falla på den tanken att det kommer från mig. Se här; skicka mig att veta flickans namn, och låt hela saken bäras i gubbens hus frän posten, som de kommit i dag från Stockholm.

(Hans lägger andels försyglad i asken, sätter anspigarn om asken med vändsk, försyglar och ger den åt Dahlberg.)

En Betjent.

Här är en kurr frän Helmingås, som Erik-Amanden Grefve Wangel skickat Hans Fidt-Marskalcken.

Helmfelt.

Det är väl; jag skall gå och ta' emot honom; och du, min vän, glöm inte bort brudgöfvan.

(Hans går ut.)

Dahlberg.

Det är synd att han är så själslig; en man som har så godt hjerta, som gör så mycket godt, borde alltid vara glad.

TREDJE AKTEN.

Theatern föreställer samma dekoration som i Förra Akten, endast att hela scenens sidan är inlagan af lagret som lifvet utgjorde.

FÖRSTA SCENEN.

JAKOB. MARGARETA.

Jakob (kommer ut till henne med Margareta och talar till henne; det smärta namnet slutet af deras samtal).

Men dotter, trösta dig. Det som gifvit oss ständaktighet nog att leva trygg i främsande land, är ej återgått till beskydd från en dygdig släkt, der en enda brottning kan slå. Sålilla vargas tankar ut släkt, och tänk bara på de begge ungas lycka, som vi se komma der från lifvet.

ANDRA SCENEN.

En Fågel. HURDIG. GUSTAF i uniform. MARIA.

Hurdig.

Se der har så den begge förtäcka och en rask ständaktigheten, ty Fält-Marskalcken var så nödig att strömt vilja för mig skall giva honom dertill. Ser ut hvar livad Hurdig vant för en karta Færd! Jag skall gå på posten och fåga efter brott från Danmark; jag väntar påvingar som en direktare på Se-land mig är skyldig, och de kunna komma till pass på

höllet i afton, ty derill ha vi också fått lof, men derill!
Derill!

(Hon går till dörren af hus.)

TREDJE SCENEN.

JAKOB, MARGARETA, GUSTAF, MARIA.

Maria.

Ja visst blir det af i afton. Tänk, Fisk-Markskäcken sade så, att han inte ville smycka till vårt kök, och inte vi ville ha koken; men jag sade straxt att vi inte blott begärde, och då var han mjöl. Han ville heller inte att Gustaf skulle bli soldat; han talade om främlingar och om sig själv, och om kriget, och sade så mycket vackra saker, att jag inte kan så säga, och se'n måste jag dock inte rita, men det var mycket vackert; såg då Gustaf.

Gustaf.

Ja, min dotter, så ha jag sett hos vår nya Herr och min nya Öfverste en godhet, en ömhet, som vi inte kunde hoppas. Jag vet inte om det var den vänligheten, med hvilken han tog emot oss, som förvånade hos mig en sådant ord; men jag kände att jag med såga skulle ofta mitt lif för honom, och helt uppförd af hans löyn var jag ännu mera styrkt i min öfvertygelse att förfölja äro, då jag såg för min ögon en man, som högljät som jag, och högljätadens dock ej öfver sin lycka.

Jakob.

Nå, minn barn, vi skall nu gifvas; till allid frömm, och som tillig att utan dygdan är ingen lycka och utan nöjdas känd ingen fröjdighet. De stackars barnen! Deras kläck upp-

Älsk mig, Margareta, Maria, Gustaf, värn alltid ert! Gustaf, värn den sön; Margareta, se din son och glöm din sorg; Maria, var trogen din dottern och kom ihåg er gamla farfar, så skall er alltid stå gl.

(Älsk var den alla i famn, som för ett östlöpne dem, de höja alla sina häfraden och säga på en gång.)

Margareta.

Maria.

Gustaf.

Nu far!

Nu farfar!

Nu farfar!

Ni bör vagn säkra oss våra hjerta.

FJERDE SCENEN.

En Förm. HURDIG.

Hurtig.

Jag har levt i förtäp; det är mitta, ser jag, att lära
Ja att till beröck. Jag har levt från Danmark; men om jag inte
får det jag skall beröck, så beröck jag mig för Fält-Marskal-
ken: han skaffer mig väl rätt. Se der, flicka, se sak, som
Postbudstaren hade mig komma från Stockholm med posten i
dag, och som är till dig; jag ville inte tro mina ögon, men
utskriften är till dig.

Jakob (Sön).

«Till Maria Sofiesdotter.» Ja, det är till dig; öppna, så
så vi se hvad det är.

(Maria öppnar paketet.)

Kors! Det är bara pengar; se på, barn!

(De se alla i öarna.)

Hurtig.

Ja, och karaktär till på köpet; det kommer från Sve-
rige.

Margarita.

Hva hvem vet att vi äro här? Hvem kan vara den adels-
medags mestekas? Vi äro ju döda för Sverige.

Jakob.

Det är det jag sagt dig, men hvar jag har varit lifvet
här af någon ipekad.

Hurtig.

Han är det varit åt min dotter detta är skickat? Låt mig
se utskriften. »Till Maria Stenlundens.» Ja här är ingens
bryn som heter så, mer än du.

*(Han tar ut papperen och vänder om sidan för att
läsa utskriften, då faller ett papper på golvet.)*

Maria *(tar upp pappret)*.

Se här till ett papper.

Hurtig.

Läs, flicka!

Maria *(läser)*.

«En sällning, som ej vill nämna ett namn, önskar att
att vilja erottiga denna bröllopsgåta, som ett tecken af den
slätslek han alltid här för er och för hela er släkt.» Kani
veta känner jag någon som är min släkt.

Jakob.

Här kan man veta i Stockholm, att de gifte sig här?
Det är först i dag man ochastens vet det; det målats vara nå-
gon härifrån.

Hurtig.

Ja, det är varit, ej hela byn ölar om Marias bröllop.

Äh! jag vet... det är den här bostaden, på Rosendal, som min farfar är från.

Margareta.

Men varför nämner hon sig inte? Hvarföre säga sig som?

Hartig.

Gud vet. Kanske hon tror att ni skulle skämmas att ta emot hennes gifte.

Jakob.

Hon har ett gifte gifte af vänskap och all goda hjerta är aldrig skandiga att emottaga. Det är endast skiljer gifte af höghärd, för att blanda, som kunna stå. Visa mig brevet.

(Hon tar brevet och läser.)

Det är en hand jag känner; men det är inte Frans på Rosendal... Jag har sett förr denna hand... men hennes är det varit min... Den är mig väl bekant.

Margareta.

Tänk mig, min vän! att få se om jag känner handen.

Jakob.

Se där, se om du kan hitta på.

Margareta *(läser hastigt äggen på brevet och ger ett gånge.)*

Hvad är jag? Det är min mors hand. Hon lofvat Hon lofvat hvad är han? Hvar är han? Det är han som har skrivit detta brev, det är han. Han tänker på oss även. Men han vet att han har en son, och han lofvade inte det

att en hustru. Ack! min syster! (Hon kastar sig i Jakobs armar.)

Jakob.

Men, Margareta, mistar du förstånd? Hvad tänker du på?

Margareta.

Min syster, säg mig allt hvad du vill; men låt mig söka hemmet; hjälp mig att återta hemmet: han befriat! Det är han som skrivit detta brev.

Jakob.

Sakta dig, sakta dig då! Det hopp du alltid föder att igenå du men; du tillige längtar att se hemmet, gör att du tror följa hemmet i den minsta anledning; men låt på mig: det är för din egen lycka kanske, att du ej känner hemets öde; det är bättre för både mig och för dig att tre hemmen förloras, än att följa hemmet genom något menligt straff i alla liderblifva för oss en skam. Detta brev är skrivet med en försänd hand, och en slamp har konnat gifva bokstäfverna någon likhet.

Margareta.

Men beanna att ofta den minsta gästiga upplysning och hjälper att följa det man sökt förgäfvat.

Jakob.

Ah, jag ökar min höra talen längre detsamma. Tror du inte att jag har ett fadershjerta? och att en far som varit förvarad glad att återse en försvand son, som du? Men jag säger dig konnat känna alla denna tankar, som blott lyta att plåga dig, och som i sig själva hafva inga grund.

Margarata (gråter).

Hvad jeg år olykkelig!

Hurtig.

Se, min bror! Søk et trøste hende.

Jakob.

Nå, min datter, søk min, stille den ured; vi skole gå till posten, min bror och jag, och fråga efter hvor breffet kommer från.

Margarata.

Jag står på er godhet. (Åftrån) och går ut att dela minn tiller. (Hon går in.)

Oscar (till Maria).

Ser du hvad min mor år bedröfsad; kom skall vi följa med henne.

Maria.

Om vi kunde trösta henne; det gör mig så ont att se henne gråta så mycket, och det på vår bröllopsdag. Kom, kom! (De gå in efter Anna.)

FEMTE SCENEN

JAKOB. HURTIG. En Knekt.

Jakob.

Ja, jag har sett att hennes hinner; hon har godt hjerta och håller mer af min son än hon förjörer. Men hvad skall jag tes om breffet? om pengarna? Om de åro från henne, så åro de visst inte väl fånga; men det år en tillfång teckning. Jag år ty står mig vaa, att hon måste Ringens's vara långt.

Hurtig.

Pussigarna äro alltid goda att behålla, och brud er som angår, hvar det inte ett frigt efter honom; men här inte alltid. Beröfva om ungdomen: han tilltalar sig ofta snarare än man tror; och då som...

Jakob.

Tydt! Ser du inte den där Korporalen?

Korporalen.

Här ni inte sett vår unge Förmän? Hans Riksdag skola ha i denna by.

Hurtig.

Det är min mål; brud vill du honom?

Korporalen.

Jag har redan fört till dig.

Hurtig.

Vad, han är död; jag skall ropa honom.

(Man går till dörren och ropar Gustaf, som kommer strömt ut hast; Maria talar i dörren).

Se, det är han.

SJETTE SCENEN.

De Förmän. GUSTAF och hans döttrar MARIA.

Korporalen (till Gustaf skedd).

Regementet har fått ordren att läsa sig färdigt att bryta upp i skott och marsch till Helsingborg samt färd i morgon efter midnatt. Kriget är här början. I anseende till ett bröllop har Fik-Marskalken tillåtit att ni ej för än i eftermorgon infinner er vid regementet, då det skall stanna till Konungens kommande.

Gustaf.

Jag skall till pricks uppfylla orderna.

(Korporalen går bort.)

(Åftriden) Jag skall då stötta striden dig, min Maria, och karaktär för alltid.

Hurtig.

Nå, hvad sade Korporalen dig?

Jakob.

Du synes röd och bestört.

Gustaf.

Jag trodde inte så snart någons skulle följa en ung brud och en sån stor; men om jag ej utan rädsla kan uppfylla den pligt jag mig pålagt, skall den dock inte mindre med frimodighet efterkommas. Regementet har fått ordres att bryta upp: det skall marchera: kriget är börjas på nytt.

Jakob.

Hvad! På din bröllopsdag marchera? Det är omöjligt!

Gustaf.

Nej, min farfar, det är först i öfvernatten jag skall vara vid regementet. Jag har fått två dagar.

Maria.

Här jag står? Skall Gustaf öfvergifva mig? Nej, det skall inte ske. Här far, min farbror, Gustaf, låt oss alla springa till Fält-Marskalken och begära igen Gustaf af honom; han vill inte att han skulle bli såldat; han hade sitt; han nekade mig vänt här. Skyddom oss alla!

Gustaf.

Stilla den hälsighet, ställa dig för Guds skull: du kunde

skäms skilja mig mor. Jag kan inte utan skam undandra mig den skyldighet jag sjelf mig pålagt, och här kunde du tänka en vinstadrand?

Maria.

Här du lefvt mig trohet? och trost vill du öfverge mig. Nej, Fält-Marskalken är min stötte än du, och jag får vint hans samtycke.

Hurtig.

Det går inte an, Rika. Vill du vinstaden din fästman?

Jacob.

Gustaf har rätt och tänker som en kækt och en Svensk här sinnet. Jag var emot att han gick in i tjensten; men nu måste han uppfylla hvad han som Svensk och soldat är sitt fästmanland skyldig.

Gustaf.

Och se'n äro vi ja unga båda två. du skall följa mig, vi skola inte skiljas åt, blott att du ej talar om något för min mor.

Hurtig.

Ja, kom tillg till du är Hertsigs dotter, och att din far är en gammal soldat.

Gustaf (som ställer sig emellan Jacob och Hurtig.)

Säkare i synnerhet att döja allt detta för min mor. En längre förtäro kunde uppsöka hennes misstänker.

Maria (själden).

Jag vinner intet att emotstå honom; mitt hopp är i Fält-Marskalkens medlande. Men då jag så länge min oro.

Gustaf.

Kom, Maria, och tro att hedern alltså är måligare i
ett hjerta än du och se'n hvar man väntas döpa i världen,
är man alltid lika lyrlig.

Maria (*kom de till sig*).

Ja, hvar du är: i fred, i krig, skall alltid du Marias
hjerter älska dig; och en ödemark, där du är, blir för henne
den lifvesselsnad.

FJERDE AKTEN.

FÖRSTA SCENEN

En Uppse-Derren och Nissa Sösteren.

Under-Officaren.

Kom gossar, köpt skap dessa helmbärfräsk, gör ren edra
kamack och skura väl edra gevär: Fält-Marskalken är komman
snart ut till oss. Hef er munderag väl i ordning: om en
strans skola vi bryta opp. Du, kaporal Södergren, passa
väl på att lagren af kossarna gör ut ligret, och i synnerhet
att ej någon af de unga finarne ossa allmogens flickor! det
är skönlige ordres utgifas i ligret till allmogens beklände.

*(Man går in i ligret. Andra soldaterna ropa tillom
ligret och andra kossarna sina pojkar, skura sina gevär,
eller putsa sina kamack, och de med kossandrag.)*

En Soldat

Så så vi gå i krig igen. Det är väl gälla... Hvad me-
nar du, kassret Flisk?

En annan Soldat.

Jag menar att det det gäller så får han styrka.

Den Tredje.

Ja, om Hjärtat får oss en, så varkas det väst. Evnen må det gälla?

Den Förste.

Hvad bryr jag mig om det! Bäst jag kan få slåss och kan få korpsen, så är jag nöjd. Men hvad är det för en sacker lusten, som kommer ur det der kuset? Hm var bra ut: jag måste gå och göra hemmas hufvudsak.

Den Andra.

Är du gale? Kommer du inte ihåg att det är förtjudet?

Den Förste.

Ja, det är vänt; det är väl också för.

Den Tredje.

Sitt stilla och arbeta.

ANDRA SCENEN.

En Funt framåt Jorden. MARGARETA vid skafferiören

Margareta.

Det är ofta en stor olycka att ha ett för lödligt ämne; men ock har det mig i en släkt, baderlig och godlystet, men som ej klönn, som ej vet att ha medlidande med ett släddt hjerta. Min svärter står af med lije alla de skil jag tror mig hafva att hoppas igenföra min men. Skall då klöfken vara starkare än naturen? Men om han hade ett, om ett född hopp mig förkladade... Det är lätt för mig att övertyga mig

all mina ägar bedragit; jag är här ensam, jag bär alltid på mig min ensa brud, justliksom dessa begge skrifver med hvarandra.

(Hon ställer sig på en sten framför sitt hus, uppger begge papperen och jämför dem med hvarandra.)

Jag finner just det första bref, där han skrifvade mig sin kärlek. Åh Simon Grandell Simon Grandell! Om jag hade trott att dina liften vare så osäkra, hade jag visat till öfverlemnad mitt hjerta åt en låga, som en stäng kan släckas, men af hvilken du gjutit dig så litet strjpet. *(Hon läser)* »Om du kunde troffa att ett hjerta, uppeldadt af din skänhet, nej svar dig en evig trohets... en evig trohet! ja, den har jag lofat honom, den skall jag honom hålla; men han... men han... *(Hon läser)* »skå berde du vara övertygad att såsom lycka, som en gång söker dig, kan ej bestå utan en obeständig kärlek». Det är med sådana ord, med ett sådant hopp jag blef bedragen;... men liksom dessa sorgens tankar; justliksom hans Marias bref med till: ja,... jag klänger det visst! Om han lever, har mitt hjerta honom re'n följt.

(Hon tar upp måls som Marias Åsk i Träffe Åsten.)

Ja, ju mer jag jämför begge dessa skrifter, ju mera likhet är emellan bokstäfverna. O, Du store Gud! Om Du blickat minn tillrör... för att vara säkrare, så måste jag jämföra hvar bokstaf.

TREDJE SCENEN.

En Förm. MARIA.

Maria *(går ut hastigt och står igen åstern efter sig).*

Geord och min far tala om krig, min farbror bär på dem,

hagen har märkt att jag stukt mig ut; jag har inte all förtro-
 lighet ett ögonblick, utan att springa till slottet... Men allena,
 hvad skall Fält-Marskalken väl tro om mig! Åh ja, att jag
 håller tjuvfiggen af min fästman, och att jag väl inte minsta be-
 soom; ja, allt är öfverlagadt; det är bara jag som kan begära
 Gustaf af Fält-Marskalken tillbaka, och han ger mig visst igen
 honom: han vill ju inte råtttrone att han skulle bli soldat;
 han hade rätt. Ja, skyndom ned!

(Hon springer åt slottet.)

FIERDE SCENEN.

De Finns. GUSTAF, som springer ut härd.

Gustaf

Maria, Maria, hvart springer du? Stanna, jag ber dig,
 jag ser nog du tänks; stanna, här på din Gustafs röst.

Maria.

Nej, låt mig gå; jag har rätt bridsom.

Gustaf *(kastar sig på knä).*

Nej stanna, eller en mig du för dina fötter. Hör mig,
 jag ber dig för all den kärlek, som mitt hjerta bär för dig:
 hvad vill du giffa? Vill du att Fält-Marskalken skall tro att
 jag är fog, att jag är ridd, och att då ännu gäller, jag vill
 svika? Jag är soldat, jag är i kronans tjänst; kriget skall
 börja, mitt regemente marcherar, som tiden att vara troddpal-
 tron måste jag följa med.

Maria.

Och du vill öfvergifva mig, och du säger att du bilar
 mig; men jag, jag är trognare ännu lifven än du, och jag
 skall hålla dem, ja, emot din egen vilja. Fält-Marskalken är
 godare än du, och jag tar min tillflykt till honom.

Gustaf.

Du är nog kärare än livet, men min ära är nog allt, öfver allt... Nej, du får inte gå; nej, det står inte: jag skall blifva dig.

Maria.

Lemna mig, lemna mig.

En Soldat.

Kamrat! Ser du inte en ung känd som vill gås såld på den der unga flickan? Håll!

En annan Soldat.

Korpet! st!

(De ropa fram korporalen, som kommer ur lägrat med några män, lägger hand på Gustaf och säger:)

Korporalen.

Du glömmar orderna. I arrest; följ mig till Majern.

Gustaf *(med smiltning).*

Ser du inte att jag är en Föru?

Korporalen.

Om du vore kaptenens själ, skall du i arrest.

Maria.

Gustaf i arrest! O Gud!

Gustaf *(skolest).*

Ja, det är ett hårdt, men det enda medel, att ej arbeta i min heder. *(Ropet)* Kamrat! För mig till Majern: jag följer dig.

Maria.

För inte bort honom! Hjälp! Hjälp!

Margareta.

Hvad skul! O Gud! Nu er! Tag mig bort herom; jeg
skul rykkes er end armen.

Gustaf.

Nu mer, ldt den gdr. De upplyn dems jgt.

Margareta.

Nej, forskjel mig en mder! jeg skul fja herom lnde i
diden.

Maria.

Hvad lyks! jeg ser Fil-Marskalken.

FEMTE SCENEN.

De Faa. **HELMFELT.**

Maria (springer emel herom).

Hjlp! Hjlp! Her Fil-Marskalk! Gd mig igen min Bet-
neth, som de tagt fda mig.

Helmfelt.

Hvad vld gdr ai den unge gdsen?

Korporalen.

Han har gjort mest ordre; han skul i arrest! han ordre
den unge fiden.

Helmfelt.

Lemus herom- det fr hns fiden; lemus herom; jeg
befjler er det.

(De alppe Gustaf och drags sig in i Bjerg.)

Margareta (kster sig fr Helmfelt-
fiden).

Ack gode Herr Fil-Marskalk! Dei fr mig end san- gif

ing igen mitt barn; jag ber er för er hälsas, för era barns skull.

Helmfelt *(stannar)*.

Hvad ord! Hvad röst som rör mitt hjerta!

Gustaf.

Nej, Herre Fält-Marskalk! Tro inte att jag vill öfvergifva farsen då kriget börjar. Jag tänker min son, jag tillbeder min farsa; men min skyldighet...

Helmfelt *(är värd åt Gustaf)*.

Da tänker som en Svensk, mitt barn, men kriget är inte så enkelt ännu; da kan i fred ära ditt bröllop. *(Till Margareta)* Men stig upp, er son skall ni behålla. Säg då upp, jag ber er.

Margareta.

Tröter sig upp, men så snart hon sett Helmfelt ger hon till ett skrik och faller dödad ned öfvergjord av en skott.

Hvad valgerning!... Gud! är det han jag ser!

Helmfelt.

Hon dör; glögen och sorgen hafva belagt henne på en gång all vaksamhet. Blif hos henne, jag skall ropa hjälp. *(Till soldaterna)* Gossar! Kom och här henne in i sitt hus. *(Till en annan soldat)* Och du, spring till Regements-fältsköten, att han snart måtte komma.

SJETTE SCENEN.

HELMFELT ensam.

Hvad det unga gossen talar! Ikelt! Han synes vara kunnad till något stort; och modern... ånd! Ikelt! Hvad öfver! Hennes röst var så rörande, jag trodde hvar... men hvad

lyskel! brod minnet!... Det är af de lycka, men tillfoga hågkomster, som en olycklig kärlek och en evigande samvete så ofta uppstår. Men det är tid att gifva marsch-orderna. (Hör går de tillrätt.)

SJUNDE SCENEN.

HELMFELT DAHLBERG.

Dahlberg.

En karta, som en på stranden kommer från Kongen, har medbragt detta bref.

Helmfelt.

Det är minnens krig eller fred. (Hör läser vidare.) (Röst) Vår freden var oförändlig; freden är säker: han skall ännu varaktigare städfästas i morgon, då båda Kongarna skola rikas på Fredrikstunga skott. Jag har fått contrasignera och Kongens befäring att följa honom. Jag skall skakas med svar; gå du och återställ lugn i den betydliga sällstens samre; och som jag oskyddigt varit orsaken till deras oro, så vill jag också dela deras glädje med dem; tjod dem hem till mig på slottet, jag vill gifva dem denna bröllopsmåltid. Jag vet inte, men en hvarlig zang förtälar mig, att de kunna kanske upphäja mig om det jag så länge villt att vara underordnad om.

ÅTTONDE SCENEN.

DAHLBERG ensam.

Freden är så säker; jag skall väl därmed vara nöjd: det är för osäkerheten som lyckligt, men Dahlberg är här Öfverste-Ljtnant, och om kriget hade varit, hade han väl lit-

minstone följert mig ett regnsvett; men det varar väl ej så länge, och lydan kommer då man minst väntar henne.

NIONDE SCENEN.

DAHLBERG *En Öfver-Lieuten.*

Under-Officeren.

En af de beordrades, som var med den unga Förmä, har tappat detta förkläde. Jag vet inte hvilken de ha; om Herr Öfverste-Lieutenant ville vara så snäll och säga mig om han känner dem.

(Han visar förklädet, och i det samma följer ett papper ur fliken: Dahlberg tar upp pappret, öppnar det och säger)

Dahlberg.

Han har i det där huset; du kan härnåt till unga Förmä: det är vara hans förtäro.

(Underofficeren går till dörren af huset och klapper på; Gustaf kommer ut: han ger förklädet och går in i Ågrens rum. Dahlberg öppnar smältat papperet, ser på det och säger.)

Det är Fält-Marskalkens hand; det är vara sedeln som följde med brevskriften. *(Han läser)* Nej minnena, det är ett kärleksbrev. Äh! den goda hems skrifvar honom sådant! men är det värt af honom?... ja, det är hans hand... stilen är behaglig... orden äro vassa; ja, en engelsket... hvarlycka... en beständig kärlek... ja, ja, det är hela hems, det är inte ett ord gjordt... Jag undrar inte mera på hems mjöl-Gula; jag gissade alltid att det var någon kärlek på Capeten... Men hvad skall jag göra med denna lappan? Jag skall gifva igen hems. . . men åt hvem? Der är två kvinnolik dert, som ha hems af... Om jag kastat mig och upptäckte

hela herrligheten; nej det går inte an... Det är bättre om jag säger allt uppriktligt åt Fält-Marskalken, och ger honom igen sin epistel... Ja, det är det bästa rådet... Jag skall förestgå ditt in och uppfylla hans beviljning. Om jag inte beder mig så skall åtminst bli glad och följga hans öfvergifna.

FEMTE AKTEN.

*Theatrens föreställningar störa salen i Helmsfält stadt, kunnat par-
ker, fester och trophier äro uppläggda.*

FÖRSTA SCENEN.

HELMFELT ensam.

Hvad blandning af lycka och olycka, af skam och beder,
har ej uppfyllt hela min lifstids lopp! Den min är kunde se
dessa kretsliga som sorg: stört står hans hårdhet, hans svaga
vort, vickas vinst hans medelstas; men om han såg dessa
tecken af min toppenhet, dessa vapen erifvade från fliets han-
der, hederliga vittnen af min bedrifter, kanske den gläns min
sagor spridde på hans namn kunde då följans min förläsa
... Denne tanke ökar hans tyngden af mitt straff... Det är
ett gräfligt tillstånd, att känna sig vörd förläsa, och aldrig
kunna den hoppas... Men hvad säger jag? Ett svagt sken
lyser mig till... Ja, ja mer jag sammanfogar omständighet-
terna, som berättade mig om dessa Svandrar som to här, ja
mer jag påminner mig hvad som sigts om fadern, så börjar
jag hoppas att min sorg skall ta en ände... Modermodet...

Nel. st.

7

en hastig blick af henne . . . en blick . . . allt har upptäckt ett smärte . . . allt har uppfyllt ett önske, som i mitt hjerta ständigt har lidit. Kanke . . . Men jag bör ej för hastigt komma mig åt ett osäkert hopp. Men upå, vörd af den unga gossens ödelhet, af en ung blick i moderna röt, och ännu mera af dess sorg, har lytt af bekända förkastadt hopp, som älska att återkomma det ung kärast är mera uppröckt, än grundade skäl. Jag bör i symmetri mig sitta på så osäkra grunder uppläsa en hemlighet, som så ofta rör man heter

ANDRA SCENEN.

HELMFELT. DAHLBERG.

Dahlberg.

Her Fält-Marskalkens besökning är efterkommen. En goda hjerta hade varit nödt, om vi kunnat se glädjen som frödens ständigt uppröckt i hela denna släkt. Moderna och brudens förnyelse är inte att bekräfta, och unga gossen var rätt nöjd att få bli kvar hos sin släkt och af henne. Huru dagen efter ett bröllop. De skola komma alla att emottaga den äran Fält-Marskalken vill göra dem; fast gubben, som måste vara en bättre man, syntes inte ha lust att följa med; men bruden och brudgossens bad honom så mycket, att han följde med. (Han vänds på Helmfelt) Jag vet inte, men han lär vara ridd om sin sonströ, eller om lilla flickan, och har inte ordt.

Helmfelt.

Hvad kan han vara ridd för? Hos mig, som är Sömnik som han, och som . . .

Dahlberg.

Ja, ja, det är kanske för en mycket godhet han är ridd.

Två vackra grannfolk är inte så besigtigt att föra in till sin Herr.

Helmfelt.

Jag söker att veta den den del jag är i deras tide som deras husbände; jag tror att det är mig tillåtet.

Dahlberg.

Jag Krulla er sitt till: ni tror er kanske Anna vara i Bourgogne eller i Lethingen, der den sådana rätten, som kallas la Droit du Seigneur, är ännu bebehållen; men vi äro nu i det kallt Norden, der man inte har sådana prerogativ: därför skall jag också ej Krulla er. Så här är er spåtel; er sådana är inte bli längre sträng, efter han gämnar så väl edra bref.

Helmfelt (med leende ton).

Hvad säger du? Alltid är du fjolig. Jag förtvilar dig, att hvarken har jag någon sådan, eller tänker jag på någon. Vi ha begge rustat oss, och ty står mig mycket; du har inte slutat än: kanske du slutar inte på lång tid ännu; men, men tid är fört.

Dahlberg.

Er kärlek är då på det allverksamhets trakterad; men min Baron tillåter mig att inte tro det. Flöskan är minnets vackert, men hon skuter alla era bref; det är inte men skuld om jag har sett mer än ni vilja; men se der, jag ger er likväl igen det jag kallat.

Helmfelt.

Hvad för galskap! Jag har inga skrivit!

Dahlberg.

Läs ändå; jag klipper sitt väl igen er hand; ni målar

deck båtens bakstafven i edes kärleksbref är i såra underliga.
Läs, så hvar. Är det inte er hand?

Helmfelt.

Ja, det är min hand; låt mig se. (Tar brefvet) Gud!
Hvad ser jag? Det är mitt Gests bref till min hustru.

Dahlberg.

Edes hustru? Är en gift?

Helmfelt.

Ja, det är min minna tid för mig att det döja; jag har
uppfattat henne. Hvar är hon? Hvar är hon? att jag får för
hennes fitter min förlust. Hvar är hon? Hvar är hon? Och
min far! min far!... Äh! Lofver han? Lofver han?... Äh
säg... Men var glädje, min Geströ, alla de mest ifruga
känslor som skola mitt hjerta, gör att jag ej har någon re-
dighet i min tankar. Min vän, min vän, hjälp mig. Med ett
ord gör du mig den lyckligaste eller olyckligaste människa i
världen.

(Hans hvar sig i en stund.)

Dahlberg.

Sök att sätta såra upprörd anse; jag har för första
gången varit räddslig, och det är det bländad i huset jag er
ser, som uppläcker den hos mig.

Helmfelt.

Hvar har du läst detta brev?

Dahlberg.

Gustafs moder eller Gustaf har läst det hela ur sitt Be-
känn.

Helmfelt.

Ja, det är hon; allt är uppläckt; hon är uppfattad.

Dahlberg.

Men ställa er, och anföras er vän till ett lida.

Helmfelt.

Ja, kända mig väl, efter jag ej kan mera mig döja. Jag har förlorat min fru: jag har rynt från min hustru: jag har sålt den förgifvna: jag älskar den oss igen: jag är Simon Grundel; hans brett är jag blinda.

Dahlberg.

Nå, Simon Grundel?

Helmfelt.

Ja, här, hwars namn betadt, Raskbott, Riksmäkt, är såndt i hela Sverige som ett exempel af alla laster, och som ett efterdåne af de straff, de olyckor, som olyckad och liderlighet föra med sig. Det är han du känd som en tapper soldat, du sågat som en ärlig man, du värdat som en hjälte, och det är han, som aldrig en minut blundat till sin lycka känd annat, än sorg och smärtslag. Deras nu och jag hade rätt att döja mitt hemliga qval och orsaken till min sjukafuka.

Dahlberg.

Det bör märckeligheten väl att såla: det bör dygdet allena till ett elg ägnat.

Helmfelt.

Hvad anstundt äger, då ingenting kan försenas!

Dahlberg.

Men allt kan försenas nu, om vi den återfå. Ställa er endast, och rida ut i ett färdigt hopp berättade det nu ej alla anföras en gång er vän. (Man hör skof) Jag hör bröllopsdansen som kommer. Kom, väl mig in i er kammar; min vänskap kan inte förlita att visa er i den förvirring ni nu är.

Halmfelt (siger op):

Nu, min vän, mitt hjerta är ständigt af för heliga minnena, för att den älskade. Jag kan inte längre vara, utan att du i denna önsket. Händelse bröllopskvällen att inkomna: man skicka mig endast den jag tror vara min för, jag är den att mitt hjerta följer inte längre att uppfylla mig vörningen, och den bedrar mig snart min. Gå och utan hemligt briga eller Jakob Grundels hant: händelse i synnerhet att man hustru (ty jag tror alltid att mitt hopp ej bedrar mig), händelse, säger jag, att man hustru ej kommer förrän jag får min försörjning, eller han gifvit mig döden. Jag har ej styrka nog att stå emot så många prof på en gång. Gå.

TREDJE SCENEN.

HJELMFELT (sång).

O Du store Gud! Du som i sjutton år varit mitt lifsbärande hjerta, Du som fört mig som i kungas färre, som beskyddat ett brottligt lif! Det är på Dig jag hoppas. Ja, jag hoppas att nu är målet af min sorg, och att mina bröst snart få fröjdsorg.

FJERDE SCENEN.

HJELMFELT. JAKOB.

Halmfelt (håller i Jakobs hand, och ser på honom).
Älskade.

Ja, det är han, det är min för minns Guds, mitt hjerta bedrags mig inte. Då jag ser hans bruna hår, som min sykt mer än lifens gläns, känner jag åter mer trygghet af mitt bröst, hela min blod drar sig till hjerta. Jag vet ej mer hvar

jag är... Halmfelt, här är så att sända din styrka; du smakar här ej gån dig säng: hela din lifade jagts beror på denna stunden.

Jakob.

Det säger mig så. Herr Felt-Marskallden önskar att under-
sätta mig en annan sällg.

Halmfelt (med darrande röst).

Jag vet inte om jag är så er klöd... om jag är alldeles
upplånad ur ert munne... Ni påminner er ej att hafva sett mig
... En som .. en olycklig vades minne...

Jakob.

Hvad har jag? Simon Grundel var klöd af er? Ack!
Om ni hört hans brott, hvarföre på en dag, egvad åt glädje,
älskalla hos en olycklig leder ett sådant manne?

Halmfelt.

Så har ni då inbehlit ert hett? Ett olyckligt ungdoms-
fel har ej blifvit så söm, af jagens ur ert hjerta upplånad?

Jakob.

Hvad, ängar? Hvari har den bestått? Efter ni klät ha-
nen, så har ni ock klät hans fel: hans ängar var förstifflar,
var att älskagifva sin för, sin hustru, att lemna min älskade
utan stöd.

Halmfelt.

O Gud!

Jakob.

Ni suckar, ni ännu hans öm; ja, det har ha varit fas-
ligt. Låt mig deraf vara i en ung okunnighet.

Halmfelt.

Så har då er vrede jagas ändat! Så skall han då för

erigt og hoppes ald! Så kan hvarken en glæde sørg, hans
dine, den han får er fælle, hans viden udplaa manet af
hans dykt och...

Jakob.

Han brædre, om han lever, om han ångst sig, søker
han ej en forliden? Kan han tvile om en fælle hjerat?

Halmfelt.

Det er liden stræff, at hoppet om forliden er den just
de betaget, de ångst er som stætt.

Jakob.

Ne kan liden man søg, jeg ser det. Han er af er liden.
Ald! Lever han?

Halmfelt.

Ja, han lever, men liden af søg at liden liden met
er, och, forliden at ha liden et skænkligt hat, har han-
mets liden liden et liden, søgmet met all søg liden, at
dette liden liden liden af det liden.

Jakob.

Hvad ser jeg? Han ser liden an liden man, han har
ångst sig, liden liden liden: hvor er han?

Halmfelt (på kold).

For den liden.

Jakob.

Ne, man søg?

Halmfelt.

Ja, det er jeg, det er den som søg uppfyllt edes dager
med søg, som glimt liden han var Gud, er, om liden, sig
søff skyldig: som liden på en dag at ser, om liden och

sitt eget liv: och som ändå har aldrig upphört att älska en. Se här den guldkodja, som var sista måttet af min missgärning! Ili den Jesus er ett iignadlöst det brottaliga barn, som väntar för ena fittar sin döda. Ni darrar, er uppena kastar oaktadt smögade ögon på mig, att lygta är sista blöddad: är det häst och er son?

Jakob.

Nej, det är kärleken, och allt är dig förlärt.

Helmfelt.

Min far!

Jakob.

Min son, kom i mina armar! Du änger änger dig en far, en hustru och en son, värdig all din smärta och som du är värd att äga.

(Hon springer till dörran och ropar Margareta, som genast kommer ut.)

Jakob.

Kom, min dotter, och dela min glädje.

Margareta.

Min mor!

Jakob.

Ja, det är den son som jag bortkär, men som jag alltid älskat, den som du alltid sökt. Jag har återfunnit honom: han är en hustru, en far som, han blir visat en trogen, en god make. Den som känner en verklig änger, är ängren alltid från brott, är den som aldrig förlor.

FEMTE SCENEN.

De Faa. GUSTAF. MARIA.

Helmsfelt (til Margareta).

Åh hvad jeg har vant betydelig smag dig; men en en stadig vedend har...

Margareta.

Min elsk, jeg ser dig, du elsker mig; alt er glædet, det første er en datter som fremtiden. Gudsnavn din søn: han er virkelig din skæbne.

Gustaf.

Min hjerte har ej mig bedragt: det har talt for en stund. Gudsnavn stunden jeg såg en.

Maria.

Åh, en er vedend min her. Jeg skal ikke en som en datter.

Helmsfelt.

Min søn! Min datter! Min far! Margareta! O Himmel! Du er frelsed. Det er i dag den lykkeligste af mine dage.

Jakob.

Min søn, vi har alle gjort vår skyldighed; vi har nu efter så lang tid frelsede. Den glæde kan jeg ej linge hoppe så til tids; men kom til, så skal min inders kærlekke er ingen virkelig lykke i verden.

SLETTE SCENEN.

De Faa. DAHLBERG. HURTIG.

Dahlberg.

Officererne så en regiments, underrettede om den glæde eller tilfredshed, begynte at dele den med en.

Hurtig.

Och kastarna äro äfven så glada, ty från den första till den sista så leka de er alla. Hvad glädje! Tänk, Gustaf, jag lemnar min bröson, din far Fält-Marskalk.

Helmfelt (till Gustaf).

Mis son, du har i sjutton år byggt och darrat för din ledars namn: du ignorerar honom Fält-Marskalk, omgifven af all lyckans pradt; detta är en stor lördag i ditt öde; emottag den med samma sålodelktighet, som du ansåg den ringhet, och kom dålig ut utan ett godt svarvete är hans glans och lyckans gåfvor endast en tung börda.

SVARTSJUKE NEAPOLITANAREN.

DRAME

I

THE AKTER.

PERSONERNE.

Don DIEGO, Herreg af Casano, Riddare af Gyldena Skinnest, Capitan-Général och Stats-Minister hos Kejsaren såsom Koning af Neapel.

Donna ELVIRE, Herregens af Casano hustru.

Don FERNAND, Grefve af Belmont, Casanos brorson, utrenat under namn af THEOPHILE.

Don ALONSO, Don Diegos och Donna Elvira son, ett barn af tre år.

Don CARLOS, Capitanen af Neapolitanska Gardet.

FABIO, Don Diegos Hushållerska.

En skådespelare.

Yvel.

Don Diegos Betjäntar.

Scenen är under Första Akten i en herrnåttig breddvid en gammalt slott, såkalladt Herregens af Casano, några Italienska mil från Neapel, och i de öfriga Akter i samma slottet. Måladningen sker under Kejsar Carl V:s tid på 1530-talet.

FÖRSTA AKTEN.

Theatern föreställer till engher om älskade par det varit af en civilis beving. I fonden ses en dörr med en lapp på, som leder till det stora rummet: på sidan en bänksol framför ett stort brunt träbord, framför bordet hänger en brinnande lampa. På bänksolen ligger en dookade, och midt emot står ett tinglar. Längre bort står ett träbord med boker och papper på. Vid halmstolar utgöra alla möblerna. Några sidan föreställer en tjock skog. Längre fram i rummet träden ett höst: vid fonden syns landskapet, och på afstånd ett högt berg, höryd ligger ett gammalt Gubbe sitt. Vid väggen af stensöten äro äro några stolar planterade, och midt emot står en stensöten framför ett stort stensöten. Quartaren har bänksolen början till ett orader: detsamma hörs på långt håll; den är till och blir ganska stark. De ridda upplysningen syns den delen af scenen, som är skog, förmöhet, och stark blint som endast upplysning den. Men här detsamma till ner, och ganska stensöten detsamma, men ett starkt rym hörs straxt efter. Orader stensöten hörs och Theatern inkommer ut den tredjedon af sin beving. Rymmet fortgår en stund, och märker skingras ej fort en vid det triden, som vid scenen skaller, då dagen återtager sitt rum.

FÖRSTA SCENEN.

THEOTIME (*tröttnad i sin ångest*).

I denna ömhet . . . åt himlen allens ägnad . . . O Gud till
 bröns dyrkan jag mig helgar . . . Herstare öfver vår själ! Kan
 Du ej ur mitt hjerta utplåna den låga, som brer dag mer stark,
 mer hänsa, återkalla urrott af en olycklig kärlek? Vid foten
 af detta skara, bländ denna dödens tecken . . . brad namn,
 brad minne vågar jag anföra denna mure! Men Du vet, o
 Gud! . . . Elvere är allt brad jag skakar . . . Elvere . . . Elvers
 rör ännu i ett hjerta, som hos skilt från världens umgässa,
 och ur djupet af dödens rik, där hon bridar, herskar hon
 öfver mig med samma makt, som då, i dess första rår, hop-
 pet och sköndheten styrkte för henne den dyrkan, som enligt
 är ickebrädd med min själ . . . Helma, brad säger du? Med
 brad brötslag som uppfyller du denna bönings? . . . Du är ej
 mer den ömma Grefven af Belmar . . . Du är skild från världen
 . . . Du är Theotime, en åt himlens dyrkan helgad man, åt
 härbärighet, åt dygdens tjänst . . . Uppfyll det kall du själv
 valt, och bryt ej mera med den skyldighet du dig pålagt! . . .
 Om du ej kan utplåna en likadad bild ur ditt hjerta, så gör
 dock du kårlek, din sorg, och haf återstående mig med all
 denna din förtroende . . .

(*Hon kastar sig med ångest ned framför koret*.)

ANDRA SCENEN.

THEOTIME, En Guds.

Den Ökända.

Förkl. av : denna nattens märken, under en så bränd

Ja tyvakt, jag vilga rubba den djupa tystnad, som här råder,
och sätta edra heliga betraktelser!

Theotima.

Frukta ej, min Herr, att jag veta. Men lydda och med
bördigt hör lika öppen för dem, som bekläva min hjälp eller
minn ridd; och det Vårande, åt hvares dyrkas minn ännu upp-
offra, under med största behag den ljusst, som ägnas våra
klär.

Den Okända.

Edra tacksätt är blanda på denna ort... Det kända
jag nu har, är ett barm derpå... en framlighet af mycken
vigt... (är sig omkring).

Theotima.

Tala, min Herr. Vi äro ensamma.

Den Okända.

En gammal man, vid ett skott i denna tegel, står att
skrifva från världen... uppfyllt af öra, samvett och ångest,
... har på sin dödsång öfverlemnadt mig detta bref, för att
eller återlämnas... Tag det emot, och besörj att det öfverlemnas
all sin ägar.

Theotima.

Hvad är jag? Ett bref till Kaptenen!

Den Okända.

Då är den sälligasthet.

Theotima.

Men hvar skall jag säga saken tillståde vid Högst? En
person af mitt stånd... till anseende... min delg...
Det är,

Den Okända.

Om ej dygden och en helig smula skulle dessa tröde fram för dem som regera världen, hvem skall då ha öfverflott att göra det? Knapern är upplyst. En man af eder visade skall af honom snart emottagas, än en annan som all höghetens tillfoga glans beträcker... Detta bref innehåller en döende människas sista bekläranke... En annan lifberer derpå... Det är allt hvad jag derom vet.

Theotima.

Det gör mig förfyllad. Men hvem har det skrifvit? Hvem skall jag undervisa?

Den Okända.

För dem som hända er, är en god gäring mera öfverflott då föremålet är okänt och den göres utan åsande på behållning.

Theotima.

Edert ständigt är lifligt. I morgon skall bekräft lemnas till Knapern.

Den Okända.

Men äro en sak af värsta vägn: Detta bref får ej falla i Hertzogens af Casano händer.

Theotima.

Er vilja skall uppfyllas. (Den ständigt går.) O Gud! Casano... min farbror... orsaken till min olycka... detta unga hemfall är mitt hat... och som jag aldrig antit hvad betyder denna hemlighet? ... mitt hjerta brinner af åtri att den upptäcka. Svaga Theotime! Glömmet du är hvem du nu är?... hvad det allred, du pågi läkar... Qvif, och du

erige, alt maner af de fædne sønne ... af Grevens af Belmont uden?

(Man går en i den rummet.)

TREDJE SCENEN.

DIEGO. FABIÓ, ALONSO.

(Man ser Diego hastigt komme frem mellem døden, iført af Fabio, som bærer den unge Alonso.)

Fabio.

Gud hvilken uheldig hændelse! ... Så nær et slot, havde vi snart høvet krossende tilke med hestene og vognen, gennem dette skrækkelige fald.

Diego.

Sig os: hvilken lyde! et under naturens mærker, stædtet ihis en grædig brunt, endvise døden ... Men er du sikker at ej man som er såret?

Fabio.

Ja, Herre; men han dør snart af mættet, om vi ej tillader os søke en øgenlidske beth i denne koge, dit eldskinet løstet vider steg.

Diego.

Da vel, Fabio, har angelliget det får mig år at snart komme frem til slottet, efter denne persons død, i hiansakke alle mine angelligheder og de storea benligheder vel af-færdede ... Da vel at jeg i hele denne rejde ej bærgeknæ-ner ... En hemes uppehåll kan ejne alt och blottadla mig de store olyde ... Men gå, søk skydd for osdret i denne byde, under det jeg tillringer det öfriga af natien i skogen under något trid. Nanna allernst ej att du söker Herten af Casara.

Fabia.

Men, Herre! Ragnat, stormen, åskan ... och hvem skulle här er iaktsema?

Diego.

Gå, uppfyll sin vilja, värda min son och lemn mig åt mitt öde.

(Faber kastar lyddet och klappar på dörren. Ingen Diego går in i skogen söker han.)

Ålskadebröda, tillstånd! Horisens kånar jag ej som han, med lugnet i hjertet, viga andra stannar än den som skaka dessa skogar, ingen annan älsk än jaggrifvans?

FJERDE SCENEN.

THEOTIME, som kommer ut FABIO med ALONSO.

Fabia.

Hvem ra är som vilar i denna kung, haf medlidande med en resande, som under naturens märker blifvit söttad till för bergstrakterna och söker här fröstad för oröddet, jemte detta uplöste barn, som snart förgås af naturen.

Theotime.

Jag har valt till min hemmet detta ödsliga ställe vid landsvägen, för att vinden kunna äga det nejte ni nu tilljuder mig. Känslan af egen stycker har lärt mig att taga del i andras ... *(Se på in.)* Välkommen i min lyddal! Ni skall finna här tillflykt och lugn; det är allt hvad Theotimes eger, och allt hvad han eger tilljuder han er.

Fabia.

Hvad här jag? Ni Erntes Theotime? Min tacksanhet för den tjänt ni visar mig, ökas genom den värdnad jag länge

lyst till ett namn. Tog emot detta barn: dess bröda är mig kända än min egen.

Theotime

Må Herre, jag tänker is har en leders ljöta. (Ålsänder-traktar Alons) Men hvad ser jag? O Gud! Hvilken liden! Hven är ut?... Hven är detta barn? Lefva dess bröda? Lefva dess mor?

Fabio (med Erving)

Ja, dess bröda lefva, men okända i världen... i all rings ständ har aldrig deras namn forqst någon uppsökkanhet. (Åfsider) Huvud! Måne kan klat Casares son?

Theotime (med lufthet till sig själv, i det han tar emot barnet och kysser det.)

O Gud! förjumsade bild! Är du en engel lemnad af Him-melen att trösta min sorg? eller en plägsande, utsländ att upp-rieta min slår?...

Fabio (åfsider).

Hvilken häpenhet vid detta barnets åsyn! (Till Theotime) Jag har ej döja till er, att mitt namn är Fabio.

Theotime.

Fabio min Erving... Fördi min tyfkanhet?... Detta barns anledning uppförde i mitt namns högkonsten af en person, som ej mera är till och som ej en stor del i minne händelse.

Fabio (åfsider).

Min fruktan var förlig. En klaner ej Casares son.
(Låtan förfar och kastar med tröda i skogen.)

T h e e t i m a.

Öndret fortär, mörkret ökar sig. Tillåt mig visa eder det rum jag stått till eder tvila.

(De gå in i det stora rummet.)

F E R D E S C E N E N.

HEGO (kommer fram ur skogen)

De gå till tvila: deri egen karns tillit till af sinnet, och denna hjertans ständiga bekymret. Men du, Casseol... Olycklige Casseol!... Huru säker den stjern, som brinner i ditt bröst?... Huru?... snart är doden?... De gå till tvila... Vildfjaren i denna skog tvila... ja, midt under denna stann, denna blott... i denna stensystemas skid... synas mig jord och himmel njuta lugn, emot de vådasamma bländar som sönderveta mitt hjerta. Karlek... svartjuka... bländ... när skolen j upphöra att plåga den olycklige Casseol (Med Åstfighet) Ötroga makel Du är ej du, det doden bortryckt du viktare... jag skall blifva det sjelf... min närvaro skall öka din plåga och ditt straff... Tro ej att detta är släpenskap under dessa hvall haumt besena Casseols outsläppliga bländ... och denna hemlighet, som ditt ötroga hjerta så länge döljt för mina ögon, mina ökar, min förskulen... jag måste nu veta du, eller skall i morgon, innan solens uppgång, denna med oss lagga i dödens eviga mörker svopas.

SJETTE SCENEN

DIEGO. FADO

Fado.

Kom in i denna hydda, min Herr; den beöas af en smula ... Theotima, denna för sin dygd och gudsfruktan allmänt berömda man, har till sin bostad. Ni känner hvars rykte ... ni vågar ej något att odla hennes anseende.

Diego

Hans namn är mig bekant ... jag vill böja ditt hufvud.

(De gå begge in, Fado i det öfver rummet, och Diego stannar i det öfriga.)

Hvar är du, Casanova? I hvilket rum har du intagit?
... O Gud! Detta heliga hufvud är ej gjordt att af oss lygta smekas.

SJUNDE SCENEN

DIEGO. THEOTIMA

Diego.

Jag har med någor hört, att den rännska, som lemnar mig tillflykt i denna hydda, är den vise Theotima, som tillvunnit sig allas förtroende.

Theotima.

Jag har gjort intet för att vassa människors förtroende ... jag skulle göra allt för att af dem vara glömd, om ej jag kände det hopp, att ännu någon gång kunna vara dem nyttig.

Diego.

Jag tänker som du. Man blir genom människor ... och

Erknda dem. Den sällhet, detta ljuva skärmar eder er vishet och dygd...

Theotima (infaller).

Detta berom tillkommer icke mig. All min vishet består i att se här till, jag är visare än andra människor..., all min dygd, att se så här till, jag är dyrdigare än de... all min sällhet, att glömma mina forna olyckor och skild från världen dem undvika.

Diaga.

Vädnadshärda man! Ett tal, ett uttalande, ett ingäver mig för eder person en aktning, som jag ej kan stryka, ett förtroende, som jag är för ingen människa förlorad... Ni ser i mig en olycklig, sönderfädd af qual, som vänder edra grundsatser, men ej äger styrka att dem röja.

Theotima.

Jag har fört mig från första början af vårt samtal i edra ögon upptäcka ett hjerta, förtärd af en besakad sorg. Jag begär ej att vela utpräglat därtill, men jag har själf förden känt mina pilgors ljudas, då jag gått dem i en viss stöta.

Diaga.

Det är sant, jag är olycklig, men ett evigt marker beträcker mitt lid. Min sällhet, men heder bekar att det förtiga.

Theotima.

Ni föner själf hurs mycket ni kan mig upptäcka, och jag, att man ingen rikt äger till andras förtroende, innan man känner ett eget... Vet då, att under detta tal, hvars ljuv ni synes skicka mot värld, andas ett hjerta, förden ref för

de våldsamme passioner, och som ännu, oaktadt det namn af väder, hämnad man mig beder, dagligen vändes till genom blotta raset af hvad det för evigt försvann.

Diego (med djup sorg).

Ni har då fört kärleken...

Theotima.

Ack ja, till min plåga och till min förtrodd.

Diego (båtagt).

Och känner ni svartsjukan?

Theotima.

Tiden har ej givit mig tillfälle att utöfa hela katten af kärlekens plågor... Enligt skick förlorade jag blaket, men förvisad om dess kärlek...

Diego (med öfvermålad blick).

Theotima, ni var aldrig olycklig... Kärleken kan slåka oss i sorg, men den är dock vår vän... Svartsjukan är vår fiende.

Theotima.

Ni ser i mig en olycklig man, som, förförd genom kärlekens makt, gjort hela sin sällsamt olycka, störtas i graven om far och föremålet af sin kärlek, upplyft en af brottet beröfvad som enot sin egen åsigt, och ändeligen kastat sig själv i ett djup af sorg och förtrodd, som denna drågligt förlängt söker döja, och som anslagen af detta rum, som öfver sig föres af detta slott, och betraktelsen af dessa döda ansikter aldrig kunna stilla.

Diego.

Ett öde är gynnadt... men ni har varit bländad.

Theotima.

Äck ja! Men skild genom min faders stränghet från dess
 läga, som jag älskade, skrygaf jag emot hans vilja ett fr-
 dernesland, som blef mig förhatligt, och en slägt brölles jag
 ej sett sedan min hemsöken, och som ägnades i mig förra
 ett stöd... Kustad af lideliga skiften och af de flesta an-
 sänd för det, blef jag efter några års förlopp underrättad, att
 man ledet lemnat världen af säng efter en förlored son, och
 att min älskarens gemensam skuld med en annan eng-
 supplidiga hand... Förtvillad skyndar jag mig hem att läm-
 dra denna besked, eller att i dess blod som gräde min
 olycka, ställes min häls... Kärleken styrde mina steg...
 häls och svärtyrda styrde min son... Då jag kallades stän-
 des... stället... det han där mitt hjerta var förgläd... I
 samma ögonblick var jag ur detta has kommit emot mig en
 mängd af folk... Hägsamt glände, med alla tecken af be-
 dröfvelsa... Äck Herren! Har ni bliscat, så har ni redan gissat
 att man förde till grafen min älskarens.

Diaga.

Ni har varit olycklig... men bliscad.

Theotima.

Sigen som af hängslen, dansade, följ jag på en stia
 ... Du skall ej de obekända ropade jag i min maktens för-
 tröstan... Du skall ej de allra!... Ännu ännu! trö offer:
 han, som varit inför ordet för dig, och denna tyran, som
 gjort vår olycka... Bestämd med en dalk, släktigare jag
 hans namn... O Gud! Dän om min beskrikelses... min
 fars! Denna person, eller hans blod jag förtade, som mitt
 beställiga hjerta ville uppfylla, var min älskades anhörige...

den sista lemnagen af vår sligt... med ett ord: man förtär...

Diaga.

En öde viker allt mer medlidande.

Theotima.

Vidit af denna grymma tåning, såsom ur en fönsterräcking som, uppgick på en gång ett hämiskt ljud i min själ... Beröfvad allt hvad jag kunde njuta, kände jag på en gång alla kind tårar, som föllt mig vid världen, och mitt hjerta blef läst af från den blinda detasarna så länge tryckt. Jag bestämde att åt Herren helga de lå dagar, som ångrens andlita kunde komma mig öfriga... Sedan den tiden har jag bebott denna lyda... Men ommer mig för död, och ingenting är i stånd att mera bryta de helga förbindelser jag här ingit.

Diaga.

Theotimel! Edra olyckor hafva sett sitt slut; men mina komna aldrig upphöra. Hvar var mer än jag af ödet känd i sällheten! Född i ett högt stånd, arfvande till stora akademier, Kysarens nådighet och sin, förenad med det skönaste fransman i Neapel... är det denna stackarsma, för hvilken mitt hjerta brinner, för hvilken jag allt uppoffrat... som, då jag ägar hela hofvets afund, gör mitt öde olyckligare än den lägsta slava... och då jag endast får henne arda, med ommer uppfyller mitt bröst...

Theotima.

Nå är då up sländ! Men vörta allt af tiden, skyldigheten och förtärl.

Diaga.

Äck, min vrid Om jag endast vore beund!... Jag hade

du bring en gave af hopp; men... den grymme er mig utroget. En mand har indtaget dens hjerte... Kort efter sin forlovelse har et brev, skrevet af denne pølse, faldt i mine hænder. All vedan har jeg en sigring i dens hjerte.

Theotima.

Men dette brev kan være falskt... Hvad vishede jeg om dens troværdighed?

Diego.

Han har erklæret det, den velles; men det er mig umuligt at slænge hans bekendelse om den forræderens arm, som gør mig dyde.

Theotima.

Men glæmmer vi da hendes lag? Kan vi være nog engang at hende lyse en lys, som er er uendelig? ... at udforske dens dagens lag? Et en mæke, som forger sig et brudt? ...

Diego.

(Under det følgende forordet slip Diego sig selv i et stort forordt)

Åh, Theotima! Hvad siger vi? Jeg kan ikke den grymme ... Jeg kan hende hende ... Jeg forlader den stand som fortvivlede hende for mine egen ... Men forlader hende ... Theotima! Det står ej i min mækt.

Theotima.

Bekendelse af den mækt!

Diego.

Och under dens kval, hændt den mækt med hjerte, står den at den er mig troget ... at dette brev er skrevet under vår kroning ... Åh, men (med mer Adfærd) skule vi

tro det? Den grymma! Han svär att hon älskar mig... mig
älska.... Den trolösa!

Theotima.

O! Värde ej svartsjuka kärleks, edra ögon?

Diego.

O Gud! Ni se hennes öron... Blods meniska! Har
ni ej känt kärleken? Hvarföre denna eriga hemlighet, om han
ej ännu älskar honom? Hvarföre denna återigenhet för mig,
om jag är älskad? Nej, min vän! Han brukar att uppfylla
denna kärleken, men ej så ännu står den dock han tryckt i
ett hjerta.

Theotima.

Jag beklagar er tillfälliga kärlek, men att densamma gilla
... Om detta namn en dag blir er bekant, hvad älskar ni då?

Diego (öfverrask).

O Gud! Hvad blir jag?... Om detta namn blir mig be-
kant... Theotima!... Min vän! Min välgörare!... Sag...
Ack! Skulle ni älska honom?... Ni älskar mig... Ni skän-
kar mig lifvet... Redens...

Theotima.

Sälla er förring. Hvad upplysning skulle jag kunna
kunna er? Men om eder make lät sig beröka till det försvand
ni så frigt söker, hvad vore då er bespis?

Diego (höft).

Att med den kända döden älskas min älskade och sin
förtroende... att i hans blod utlösa min svartsjuka, min häm
och ännu äre plågan.

Theotima.

Grymma meniska! Det är då ej kärlek ni söker; det är

blodr och ni begär af mig blod och blod och ni vilja trösta
 ni i denna åt den Högaes dyrkan och åt människakärlekens
 helgade frukt!... Färlig er själ med svartjakans griff!...
 Närde en kruske oskyldig make!... Blir bländ vidbjuren i
 denna skenmärk och tignhet!... men obeliga ej detta rum
 med ett raseri, som skall ådaga er människans straff och för-
 bannelse.

Diaga (efter någon stund).

Äck Theotima! Ni återkommit mitt redan söndersatta hjerta
 ... Skons mig!... Färlig min förtvifland... Haf medlidande
 med min olycka!...

Theotima.

Svaga människor! Om ni ej genom återkommit från detta
 skrevet af rasen, så hade mitt hjerta varit för eder varit of-
 skilt.

Diaga.

Theotima! Ni är från denna stund min enda tillflykt...
 Följ mig till det slott i denna regd, der min olyckliga make i
 ättas han till, döjd för människans lögn, tillbragt oss dagar i
 ett hemligt hufv...

Theotima.

O Gud! Hvilken grymhet!

Diaga.

Äck! Klara ni (Härken ingifver mig denna lund) måste
 ni med era föreställningar, med eder vilthet bringa henne
 att upplösa denna hemlighet, på hvilken min skilhet och mitt
 luga beror!

Theotima.

Den Högaes allena kan eder den återga.

Diego

Sålar hans hand och för den till sin hjerta med en koncentrerad blick.

Här, här... står en dolk... djupt intryckt. Ryck den ut, eller slå den ner, och sluta till qvaden det beror af er.

Theotime.

Otyckligt! Jag skal ta med en miska, och om ej er vilja blir tillfredsställelse, skal dock ej vårt samtal bli otydigt för er hags. Men en regelrätt berättelse håller mig gänsat till Napoléon... Detta brev, som jag får i mitt, som här överlämnas...

Diego.

Gif åt mig: jag vill besöka... Falsk!

ÅTTONDE SCENEN.

De Flera. FÄRD.

(Margaron salar och andra gåsare)

Diego.

Tag detta brev, för den gänsat till Napoléon och överlämnas det...

Falsk (ser på brevet).

Till Kajarna?

Diego.

Hvad här jag? Till Kajarna?

Theotime.

Ja... och med det uttryckliga beteckning, att ej komma i Hertigens af Casano händer.

Diego.

Hvad säger in? (Afslutar) Hvad för en betydelse... Hvad

har jeg tro? (Til Fabio høfligt) Giv mig dette brev! (Alene, efter noget betvivlende) Nej, Casano! Kædalen kan gøre dig syg; men han skæl og forlæn dig til en nedrigbet. (Fald lænne begravet ind Theotima) Dette brev er af for mycken sigt, for att anstöttes åt. . .

Theotima.

Nej, min Herrel! Hustruende bette aldrig i min själ. Jag anstötter det tillfud m gör mig.

Diego.

Så gå, Fabio! Denna hrad man dig behält... (Med styrke) Det befvud är mig ansvarigt, att ej detta brev lunnas till Hertigen af Casano.

(Diego och Theotima gå ut åt fönstern. Fabio går till det sine rummet.)

ANDRA AKTEN.

Theatern föreställer en sal i ett gammalt slott i götisk smak.

På båda sidor om theatern äro två jern dörrar: den till höger med en stor jernsläng och ett lås för. Salen är prydd med stora familj-porträtter i naturligt storlek. Det mellersta i fönsten är en Bildare af Gyllene Skinnat. Två stora krusstolar och ett bord äro de enda möbler der finnas. Det är märkt.

FÖRSTA SCENEN.

DIEGO (ensam).

(Han inkommer från dörren till höger, bär en silfverkransad med stannar där i handen och en lång skärvidskat med ett blöde, låter igen dörren efter sig, ställer krusstolen och borgen på bordet, och ser sig omkring om allt är ömt.)

Allt är lyst i detta slott... och jag, jag älska, jag älskar öfver allt som oro, som smärta, som kärlek, som förtviflan... (med djup ådröfvelser) och som ånger... Svaga Casara, rodnad! Är det åt dig ett ännu större en stragan, som glömt hvad hon var dig, sig själv skyldig? Auk, om hon ej varit brottlig! Hvad tackar Hvad tackar efter detta ådröfvelsen i mitt sinne! Är det kärlek? Är det smärta? ... Nej, jag kan ej bedragna mig... Det är kärleken älska. Den öfversvämmer, den är mitt hjerta... Jag vilken darrar'te denna bön, jag fruktar att visa för hennes ögon en make, hans minnelse, hans stränghet bör göra honom så förtviflad... och mitt öde tvingar mig derill. Vidan har berättat mig den enda hjälp,
Det är

— som jag vågat erbjuda dem öde... Men, Elvira! En vart-
synde, du vädgrade, du vädgrade så-lit dertill kom du för
att mins mig, du du kan dans för barn löys. Hvad bland-
ning af löskida tåke-lut! af morskankar, bländ, löshet!...
Tiden dömmar och ständen rättsas, som jag stann till Theo-
rens erkännat... Casaca, saml du styrket Den ändret bör
g göra dig mig. Du har bet mig med all ställe: haf mig
sländskäpget att se den du ställat!

*(Hans står på en fjäder, knäben för det stora porträttet,
som är i funder af theatern, på sidan, till det är
frånslaget, att en stor prindare, den Diego öppnar,
och då spara öppnar ett fönster, som öfver öppnar,
ett mörkt kung. g märket dypt i funder af knäben
man ser Elvira sötande på en massa, öfver knäben
är knäben en björnskind. Men är knäben, med knäben
släpget; med armen har han under knäben, den
andra ledig; en lampa hänger vidan öfver henne
och upplyser henne med ett ljus.)*

ANDRA SCENEN.

DIEGO. ELVIRE.

Diego (jorden dörens är öppen).

Det är konst! Gud! hvad kan är öfver! Herrens olycker ha
g helt makt öfver hennes lifving... En haf sönn spara in-
togs hennes stann... Det är skändens bröl! Kan man sjuka
den, och som bröllet?... Hon drömmar... En behaglig in-
bjudning sjuslötter hennes själ... Hon talar i drömmen...
Omgif! Du tror dig, attas; som en ritiva thundrad till lita
erg lätas den handigste tankar... Ack! Om hennes inta i
sönnas bröllet hennes bröllets kärlek!

Elvira (sötande).

Diego!

Diego.

Hör man!

Elvira (skriande).

Härda maket! Jag skakar dig!

Diego.

O Gud!

Elvira (skriande).

Min son... Alasco!... Kom i min armar, och bilda
du far!

(Hon sträcker ut armarna i skramen, såsom hon vill
omfamna sin son, och vaknar af den hufvudsakade.)

Diego (med ett skrik).

Hannu! Är det nog? Jag skriker af denna syn.

Elvira (skriande).

Gud! Jag trodde se honom... Hannu! Vittne af min
oskuld! Du har snart slungat den tjufva dröja, som skilde
mig från mina plågar... Min lycka var kort... (Hon lyfter
sig från mattan och ser att dörren är öppen) Men hvem
har öppnat denna dödens backdörr?

Diego

(som fallit på knä höll röd vid öppningen af dörren,
sågar med skräckande röster)

Elvira!

Elvira (som går längre fram).

Hör man! Hvem kallar mig?

Diego (med mycket skräck).

Det är... det... du heter.

Elvira.

Gud! Hvad röst?

Diego.

Dera rikt, som ej kan lefas utan dig... som kan lefas
med dig...

Elvira.

Hu men!...

Diego (som åter ropar sig).

Hon själf... Kom, frukta inte... utkräp!

(Efter strider ångvad från.)

Mina krafter öfvergifva mig och mina darrande knä böja
sig ej mer... O Gud! Är det jag som sträffas, och är det
hon som är millet för mitt straff?

(Hon är ett stund af meningen utkommen ur bröstet
i salen, och ser på Diego med förundran, blandad
med ömhet, och ångad.)

Elvira.

Quiero! Är det det?... O Gud! Efter så många år...
Är du vredt ej Escobar?

Diego.

Elvira! Gynna! Du gör bara till det är för dig ett Es-
cobars rög. Ett ord, och du våd är uttän.

(Det hämmar på stämman.)

Elvira.

Jag begär inte våd. Jag begär rättvisa... Jag är oskyld-
ig, sträffa, öfverkränad utan förvar i ditt våld, och det är
all din rättvisa jag vågar.

Diego.

Hud spottighet! Hon trolar mig, då hon kunde säga att
mig blöda.

Elvira (med dödsro).

Jag förtar dig? Had vore väl mitt förtärligt? Och tiden

Hvarken træner eller bærer: den lider med tilstand, beklaget den ærlige og vider sine læge.

Diaga.

Jag læge? Jeg, som du har Færdig?

Elvira.

Færdig?... Aldrig... Hverken er mit vilde...

Diaga.

Åkalle sine færd: den samer! Frakte den vrede!

Elvira.

Hans vrede?... Han er min mæle trost. Han vil min eskuld.

Diaga.

Då du mig betvivle, då du...

Elvira.

Jag elsker dig... jeg har det altid gjort... Huru længe vil du mine bedragen af en falsk anklagning?

Diaga.

Men, om du er uskyldig, hvorfor ligger dig den same, som du tilskrives?

Elvira.

Jag stole endest din svartejake, den mistanker... jeg blotstillede for dem et nyt vilde, selv et uskyldigt som jeg. Påsæm dig de lykkelige stunder, som tænkte sig første besøg... Følg hele min vandel siden den tid, då jeg lærte mine færd har sin indtætte i dit... og den sjæl om sine mistanker tro sande.

Diaga (med smerte).

Elvira! Hvad smerte har du ej lært på mit hjerte!...

Hvad villet I for mig, som de kunde overtøge mig, at... (efter en pause, med ansigt ned) Men hvor skødt jeg nu står, så den egen hand vider mod digt... Uppå det som gåt, og alt er glædet.

(Hun slænder fremfor hende) Hun står båret vid hendet; hun er stillet på knæene. Hun ser en smule ned på hende. Efter en lille pause siger Diego til hende, hende først af en ny reaktion.)

Hvad vi hørte ryddes både er dette tilstand: det er for givet at kunne forstå... (med et drøgt lag) Det er for meget slet, efter det du ledt, at du bekender dem som som upræget med smilende... men religionen og dygdet kan endogså i et øjeblik de kender sig selv og de bristelige læger... Det synes en verdig man, hvis helgede vinder det første hende disse rigers almindelige betragte og alting. Låt hende bli med en anden som. Sikkert at mig kender han til at endogså det bekender, at brødt dig...

(Hun står tre slag på siden af en anden.)

Han er kommen... Disse slag er de tuden, som skulle både hans ukonst... Elver! Betækt dig vil! På denne stund ukonst det sde. Jeg elsker endst at, betækt med denne slag, du ej kender hende det eller den makes name, som du gjort dygdig.

KLIR.

Jeg elsker dig det. Jeg skal hør den næste tal, jeg skal gøre mine tårer i hans skide...

TREDJE SCENEN

En Paus. THEODOR.

Diage

(Oppe der er til en anden, der går en til hende, at al den slag der Diego til Theodora som ukonst.)

Kom! Det er her. Plæs dig den Elven og oplyst med hapt!

Theotima.

Jag skall upplysa all hvad meningslösheten, hvad den sorg
af mig haka. Gå, var tillfreds!

(Hän vänder framt, och Böje går ut och står igen dörran.)

FJERDE SCENEN.

ELVIRA. THEOTIME.

*(Elvira har smugat bettet på honom när han går till dörren,
som de till höger om dörren, och lutar sig emot
borden i det lilla rummet.)*

Theotima *(med röster)*.

O Gud! Värna af min säng, värna till mina öron!
Styrk min själ, att med denna både skändade maktens förtroende,
jag må följans eftergift för den kärlek, som i mitt hjerta ännu
sitter emot den Gud! *(Hän vänder sig om framt.)* *(Ångst.)*
Medmänniskans förtroende af min säng! Frakta inte den,
hvad min Gud är att kunna sluta och gå!

Elvira *(skrik)*.

Hvad står!

Theotima.

Den Gud, till hvem jag helat min säng, den
Gud som straffar, ut och en tillika. Han förmått det, och
då en säng ännu är en säng, är man stillet om tröst.
Det är den godhet jag endast ser mig här haka, att ge mig
i ett hjerta en olycklig som brändig kärlek.

Elvira *(skrik)*.

Hvad står i bann! Hvad tillkommit den upprättar!...
Svaga! Är det ett sådant minne du har fått i din säng?...
(Ångst.) Jag ser det mig: man måste ha förtroendet att vara

most mig; min eskuld er al er misgjærd, och en dummer ring
værd det lide jeg erfar.

Theotima.

Vær længe fræn mit hjerte en så heftelig flodengl Øst-
dig i mit smilene... (Med smilet och Aalf sang) Er vi en-
derrindt en kærligheds mægt, en det grymme lide som for
hjerter i bøger, med skyldighedsens lag, vilken jeg er ej med
hel af sindeens vildhed, med fristen for dens blod; men
en ratta den vilde, som flyder ert hjerte... at deltag i dens
soger... at den trøste gennem min tid.

(Hun gør Arne seeren med hendes til stilles sig, och
sætter sig i en lænestol på midtet af scenen.)

Øggen dækket staa fristen ert hjerte for mig.

Elvira (smitter sig).

Ark en så der kunde se, så skule den mest ofren-
tyge er!

Theotima.

Det er ej blot jeg, det er søren er make, som bør ofren-
tyges... Han tror ert hjerte fræn hansen skildt... Han tror
en anden den hansen.

Elvira (med vildhed).

Jeg vet det; men hele min vandel bende rindfærdige mig
for hans øgon, och jeg vet for mykkel stødene min dygd mit
nedslags till undskylden.

Theotima.

Jeg beklæder det eskulden har en så sin dette språk;
men er det ej med for mykkel stødets bløddet, så er make
tror jeg ogs bære, som vilde den smertegude?

Elvira.

Jeg vet så den upstak min min smertegude for er.

(Efter en liten paus, med uphöft ånga och vändningar) Klara
 därför rätt och: det skall visa er min oskuld. (Med samma
 röst) Af lika hand som här, lupo mina första ungdomsår i
 naturen, i vårdskapens skola. Jag kände jagas smaka blanda,
 En den en om moders omsorg uppräckta i mitt erkännande
 hjerta, och den sågas en våra farbrors äggja i en själ, full
 af tillig blanda... Lycklig, om Hanka löst mig behålla denna
 skillett! Men en ungdom störde snart mitt hjertas lugo... Opp-
 fäst med sin våra smaka, förest med honom genom den
 ömaste vänskap, förm han hos den blida de kraftigaste be-
 skyddare... Hans hjerta, hans förstånd, deras förest han ett
 oerfaret hjerta, hans ej vandt vid mig själv... skänkt om kär-
 lekens makt, om dess luga... förest honom snart mitt...

Theotime (stiller).

Hvad tillföll!

Elvira.

Allt syntes gilla denna luga... Lika är, lysande hirkomst,
 stora rikedomar, lofvade mig mina föreständers samtycke; då
 min fästares fader, som för honom utsett en annan fö-
 stling, stöddes sin som att beställa förmående haf och skilja
 från mig... Jag hade hört för min moder ett beklagna, i
 hennes ömhet såförest den ledning, som mitt hjerta erbjöd;
 men, säker att mitt hjerta var frött, beklagade hon min band
 ... En stor släkt, förm min uphöjd af ett välförädlad man
 ... omgifven af den ära lagar och sagor skänka... rikedom-
 ar... ett föreständare hennes äga... allt talte för hennes
 val... Om en sågandes liket...

Theotime (med en suck stiller).

Om jag skillett...

Elvira (hördes).

Så föreställ er hvad jag erfar, då på en gång min mors
Erkännande mig sina lifen och all följande dagens de skulle
uppfyllas.

Thaotima (med inder).

Hvad jag er beklagar!

Elvira.

Förundrad, häpen, beskräckt till jag dånad för min mors
Orden. Hon tog min besvärning för en tillid af min inderhet
och af den rörelse mitt sinne erfar, så nära att skiljas från
henne... och då jag återkom till mig sjelf, utan styrka att
upptäcka mitt hjertas tillstånd, som, som en halldöd, stafvade
jag, dansande, vid skärletens de lifen, som föreskrifven mig att
för enigt qvällen min kärlek.

Thaotima.

Hvad jag känner om er sorg! Och hvar skulle jag ej
den dela! jag, som... Om ni vinstel... Edra inder ha ej
i mitt sköte Righetsens runda... ja, jag har det all Guds en
olycklig kärlek... Hvad säger jag? (Afvides) Hvad svaghet jag
berättar!

(Hans öfver Admas sig och säger med en lugnare röst.)

Så på ett hjerta från en kärlek, olyckligt ursprung till
svaghet, till brott... Kom ihåg, att den är för er en on-
sak till sorg, till förföljelse. Kom ihåg brod en är er maka
skyldig

Elvira (med vridighet).

Jag har ej ett ordas derför, jag har sagt öfver min
svaghet: min föra kärlek är qvällen, eller snarare min makas
dygder: ty hans svaghet är dess enda fel. Tiden... den

meki ett icke som var öfver mitt hjerta... ja, minnets röst, en söm, en lön på ett af vår församling, hafva bekräftat mitt hjerta i sina skyldigheter...

Theotima.

Men det bref har han, det talande böna han tror sig äga af en kärlek för en rival... huru skall det förenas med den tro som på hennes lifvadt?

Elvira.

Den säga, jag den omtalen, var ej bristig. Nu känner den kända, dess utgång... Knappt från ettarett liden, an-
hållande jag åt ett bref den enda gästas af en kärlek, som
skulle för alltid i glömskans starker glömmas. Tidens har
vart mitt hjertas tillstånd... Jag har deraf intet för en förtig-
gat. Sold från en ämnen, en lön på, en söm, men enda
tröst... för världen död... väntar jag på att snart till blott
minna dagar.... Må mitt tillstånd, min saknadighet öfvergå
men make en min kärlek, en ej minn tiller kända vittna en
min saknad.

Theotima.

Men tyvärne make er själv, make hennes den lyckan en
sjuka er... att, öfvergått en er saknad, kunna kända all
den erövras han eder gjort?... Huru, då ett ord kan
tillfredsställa honom...

Elvira.

Men detta ord blottställer en oskyldig.

Theotima.

Ankro mig denna hemlighet! Tro att jag skall öfver-
gå, hvad jag har säga. Hvad jag har döja! Betänk att efter

en så lång enslighet, denna stund är er af lifvet bekänd
af andra eders Gode!

Elvira (efter en paus).

Ni öfvervinna min ständaktighet... Ett st, ett stund,
den dygd som i ett tal framlyser... allt sagas öfver den
frukten, det mastroende, som stycker störet i min själ...
Ja, jag har ett lifvet, som påfvat mig, utvalt är till min
tröst, utvalt är till länga mig den makas ljerts jag skakar.
Vet då, (med darrande röst) vet då, att den yngling som
skakade mig... den unga man, som min vän beskyddade,
som som jag vedas mitt giftermål så lång sett... har allt att
vita af min sanna godhet eller vrede... att han är honom
genom blodbandet på det närmaste lifvadt. Deras själ om
jag blir stödet att honom upptäcka! Det är... Gudsans af Bal-
mir, Casares herrens.

Theotima

(Gjuter sig från stolen med blickarna utströmda och
med ett skri utger.)

Elvira!

Elvira (med högen bröststrax).

Här kommer...

Theotima

(Gjuter med samma skri tillbaka tillnad på stolen. Vid fot-
let skrider hans häftadhet tillbaka och blickar hans
ansikte helt bort.)

Det är han!

(Elvira stiger upp till hjälpa honom och kastar blickar af sig;
som då hans häftadhet blottas hans ansikte, skriker
hon igen honom och stiger med ett skrik.)

Elvira.

Belmar! O Gud! Belmar!

(Hon faller öfverad för hans fötter.)

Theotime

(Står kommen från sin väntning, stiger upp och lyfter, under Elvira's tal, henne upp i sin armar.)

Elvira älskar! och det är min älska som gör hennes fötter!

Elvira.

Belmar!... Är det en dröm? Belmar!... Hinnell! Är det nog?

(Hon lyfter sitt hufvud från stölkarmen och lägger sin högra hand på Belmars axel, som lägger för henne på bröst, och säger med ömhet.)

Belmar! är det du?

Belmar.

Ja, det är jag som älskade dig... som af sorg, af kien-
lek, i oss är betagen, ej uppbort att dig säga, att dig öns-
ka. Ja, det är jag... det är Belmar, som vill då för dina
fötter!

Elvira.

Belmar! På hvad ort, i hvad stund förenar oss älska?
Gud! Hvad säger jag? Guds! Hinnas... straffa din sakad!
Nu är han Erv! bristadig.

Belmar *(med härföring)*.

Jag är då älskad!

Elvira.

Hä! Gå ej brur du är!... Vända mitt sånad... minn
öfver!... Betänk att denna marer... att en vande äga
... Gud! Om han vande! ... Fly! Låt mig då eskylägl!

Spar mig den grymhetsa att se dig uppflyta i min ång!...
Låt mig då vändasderst, ej brottsligt!

Belmin.

Nej, du skall icke dö! Nej, du skall lifva!... Du skall lifva, för att se mig dyka den skändet, den dyglan.

Elvira.

Hvad säger du, olyckligt! Hvad brottsligt uttalande för-
villar dig? Se omkring dig!... denna... och kom tillg all
som för mig skiljer oss!... Jag, du förtroende!... Jag,
ett offer för hans svartsjuka!... Jag, ocklydig till denna
svand, då ödet förenar oss, för att göra oss båda brottsliga!
... Du, helgad är den tank, som berättar en man ängar, som
skänker en ocklydig sorg, men som lifvans på rövöriga, som
sträffer förtroende... Fly, då all skiljer oss!

Belmin.

Nej, ett förtroende om... Den nakna händelsen, det grymma
uttrycket har stört mig till, har brutit de band som eder ärenas
... Du är lif och jag, förtroende af en osann, af en grym be-
rättelse... äfven om du död... helgade mig är en
Guds dyrkan, i hans sköte jag vilja en tröst, som mig flyt
... Men när första ed, min första lifen vare att lifa dig;
de vare tröstet osann, och jag skall uppfylla dem.

Elvira.

Vi lifa! Vi uppfylla en ed, som är all brottsligt!...
Gudi lifva är din tank?

Belmin.

All lifvans den osann! All lifvans dig... att lifvans dig
till din mor, till världen; med ett ord: att all uppfylla för
att förtroende den hand.

Elvira (med Rindrindelse, men med Smilet).

Behar!

Belmin.

Jag här ej något mer. Jag känner ej något annat än min kärlek, mitt hat, min händ. Huru vill Var vända till mina lifter! Se där den make, som kärekommen till min... för hvilken jag endast vill lifa, för hvilken jag vill dö...

Elvira (med Vackhet).

Therese! Är det sådana råd jag här vänta af dig?

Belmin (med Håpnet).

Jag är ej mer Therese: jag är Behar; Behar, en Rindrindad Tjänst... Det är raseri, det är kärlek som talat... Här dess råd!

Elvira.

O Gud! Hvad tänker du?

Belmin.

Häls dig, hälsas du olycka, straffa Cassio, öfverlåtas honom till barmhärtighet... till ett Rådets Gde.

Elvira.

Cassio? Din farbror?

Belmin.

Han är det ej mer: han är din bror.

Elvira.

Han är min make.

Belmin.

Hvad... Den grymme?

Elvira.

Ja, han!

Belmin.

Detta namn ökar ännu mitt hat, och...

Elvira.

Belmin! Jag kan ej böra men. Min skyldighet förbjuder mig att låga till min maka förtäpelse...

Belmin.

Hvad! Du har glömmat min plikt...

Elvira.

Vet! Min skyldighet är ej underkastad hvar. Låt hvar den glömma! Jag har bländskt gjort min.

Belmin.

Allt förändrar sig hos dig, men all förgäver ännu mera mitt hjerta.

Elvira.

Belmin! Jag var brottslig och jag bländade dig mer. Jag trodde mitt lidande ej kunna bli hårdare än det var; jag ser att olyckan har löpt genom; men oskulden ger ständskuldighet, och min dygd skall trotsat döda ing. Hör mig, utan att vika mitt ord.

(Efter en öfvertyd, då hon stiger sig och söker samla sina sinnen, ser hon en ägare som och förfärr.)

Theodore! Det är min maka som fört dig hit: dess vördnad för din dygd har öppnat denna hem, där ingen dödlig inträffat sedan min ankomst... Du har ej något val... Som Theodore är Belmin ditt väner. Han pålägger dig att qvifva din älska, att uppfylla det värd du dig pålagt... Som Belmin, som en ädel och värdig rikherman, bär honom allena: dess sörjiga röst föreskrifver dig, att ej missträcka det förtroende

du lita, och kärleken älskar af dig att ej mer söndersätta ett hjerta, hvans ständigt du älskar. Fly, krossa mig! Låt mig dö oskyldig! Låt mig leva ständigt! Står ej mera denna dödens stötte! Gå!...

Balmin.

Ack! Det är ej en människas som talar med dessa uttryck. Det är en Gudomlighet, och dessa röst öfvervöldigar minnen... (Efter en paus) Jag skall vinn dig bara högt jag dig dyrkar... jag skall lyda dig... jag skall dig fly. Men om en så stor lydnad är möjlig, om det återkommer någon skänkel, så älskar jag den.

Elvira.

Hvad då?

Balmin.

Att du blir lycklig, att du uppoffrar mig, att du gör dig fri.

Elvira.

Att jag uppoffrar dig? Nej, aldrig... Denna bön är min gråt. Låt mig där stäta min lydnad.

Balmin.

Nej, Casano skall blifva. Ett ord, och du är fri!

Elvira.

Men detta ord uppoffrar dig.

Balmin.

Det återvinner du oskuld, det gör dig fri.

Elvira.

Nej, aldrig!

Balmir (med storr).

Gör hvad jag behag, eller dricka min Skivellan.

Elvira.

Lyd mig för sista gången: kanna mig li mitt ödel!

Balmir.

Nej, du är döad ej vidare mer. Om du ej lever mig att blotta din naken, att beströ dig; så blir jag ej mer än min Skivellan... jag upptäcker allt, hvar jag är och hvar jag blivit, du härsket och mitt namn... Jag saklar mig för allt, jag öfvertygar Casaca om dess onödighet, och berande ej mer än min Skivellan... med samma hand jag dig skulle gifva, genomborrar jag det hjerta som dig dyrkar och för Casaca sätter utgjuter ett blod, som endast af kärleken lösa lifven. Om jag ej detta upplyser, så vill hvarken faderen mig, och jorden seha mig så skänd! — Han kommer... Säg min död!

Elvira.

Grymnad! Flyt...

Balmir.

Lefva... eller...

Elvira.

Bekänn mig ej Fröls dig!

Balmir.

Bekänn dig!... Han tror mig död, och det blir du som tvingar mig att mig upptäcka.

Elvira.

Förtig ditt namn!... Jag skall...

FEMTE SCENEN.

THEOTIME, ELVIRE, DIEGO.

Diego (År han utkommer).

Har han uppfyllt sin besvär? Har han fått eda råd?
 Lönar han ut sinne åt skyldigheten, åt försakels röst?

Theotime (med tunga röst).

Ora dess råd följes, om jag är bär, så blir marartun-
 dertillnad. (Med ett starkt uttryck då han går ut) Ja, innan
 dagens slut skall ni vara förvissad om hennes ljesta... Dess
 namn skall ni er lifva kändt, som uppväcker er sin... Det
 är jag... som går edas dödne i borgen... Jag underkastar
 mig er vrede, er förtid, om ni inte blir tillfredsställd. (Han
 går)

SJETTE SCENEN.

DIEGO, ELVIRE.

(Elvire har satt sig med blickt utsläp, förtid med
 armen på bordet, och i en kortförläng knämen Diego
 ej märker person utgå, som knämen hennes an-
 sigte, och den uppståndskamrat han går på förtid-
 mer till. Sedan denna är utgången och Diego till
 igen dörran med jernslagen, går han till Elvire,
 som ligger upp slagen och står helt nedslagen, till-
 kända lifvandet med knämen och knämen utgången
 på bordet. Diego stannar utgången knämen och ser
 på henne med uppståndskamrat. Efter en stunds tyst-
 nad börjar han.)

Diego.

Elvire!... Du ligger... Hvad beslut? Hvad skall jag
 döma?

Elvira.

All jag är värdig din hand, ditt hjerta.

Diago.

Och du det är, hvad tygar denna tygend? Ett ord, och jag är tillfreds. Seg... lit svaringen kallas!

Elvira.

Casco! Och du har på mina löften, på min uppriktighet, hvad gagnar dig att vara ett namn, som kanske lider utplånat af människors minne?

Diago (med bifoghet och ärr).

Han har då slutat att lifva, och jag kan ej lämna?

(Han återtar sig där och tar en lugnare stånd.)

Efter han är ej mer... eller du är oskyldig... hvarföre tveta?

Elvira (med lättnad).

Jag trokade ej, om jag ej kände ditt sinne, om jag ej såg att jag gaf ej anledning åt svärtygarna att följa ditt hjerta. Casco! Jag älskar dig nog, för att behålla alla din strålkraft, än att äka din olycka.

Diago (med bifoghet men fasthet).

Ven grymma! Du slåss... Du överger den... Du offerar åt en löd någgonhet dig, du make, du son.

Elvira (med en ån och djup suck).

Min son! Min son!... Ack hvad namn! Hvad namn!

Diago.

Du älskar kassen?

Elvira.

Jag är mor.

Diego.

Och du kan öka ännu mer de hinder, som skilja dig från honom?

Elvira.

Kanske har kärnan mitt namn som en skendäck! ... Jag är död för honom ... Grynad! Hvad minns har du skedd, att sönderslita mitt hjerta!

Diego.

Att visa dig allt hvad du upplever ... allt som, med ett ord, du förmår, som du kan göra lyckligt.

Elvira.

Min son!

Diego.

Du älskar honom mer än mig? Det är honom du söker ...

Elvira (med ömhet).

Jag säger er både ... Du är förenad för mig kärlek, han är min ömhet ... Men efter så många år, skild från mig, har han mig glömt.

Diego.

Han älskar dig.

Elvira (med glädje).

O Gud! Mitt namn är kärlek af honom?

Diego.

Han stöder det. Jag har hört honom att säga det många utan ömhet. Han tror dig död ... han går vid din bruka ... hans merdöda själ söker en ny ömhet. Hvad glädje för honom, Elvira! ... för mig ... om alla tre förenad Elvira! Ett ord, och Alenza är i dina armar.

Elvira (med den Rensdras).

Han?

Diego.

Han är min.

Elvira (med tillfug glödf).

Han är här! Comen! Betänk, ett nytt hopp bekräftar mig lifven.

Diego (med höjd och styrka).

Elvira! Det går icke i dina blader. Säg, behåll!

Elvira.

En mer... Kan du tvifla?

Diego.

Betänk dig vill! Du gör henne olycka, om du upptäcker hvem du är... Du känner du dem: du talar den, som du, sedan du sett honom, riktar dig till samlingen.

Elvira (stannar en stund).

Låt mig se min son!

Diego.

Du lifvar?

Elvira (med samma häfslighet).

Låt mig se min son!

Diego.

Jag går... Kom till mig... (Afrösta) Med hopp stärkas... (Då han är i dörran) Elvira! Vår lycka beror på denna dagen... Kom till mig min lifvande!

SIJUNDE SCENEN.

ELVIRA (ensam).

Jag får åter se min son!... O Himmel! All min sorg är

glömd... Hvad säger jag? Skall jag då upptäcka?... Hvad säger jag?... Jag är oskyldig... Det är det för världen... Men Cammas svartsjukan... Helans förvirran... Om Cammas en gång upptäckte... Men min son, mitt barn... Att aldrig mer se honom... Gudi Hvad följande!... Hvad beslut tagt?... Han kommer.... Huru! jag återkommer mig till dig. En mer... en makt... Han kommer! O Gudi! Sörj mitt hjerta!

ÅTTONDE SCENEN

ELVIR, DIEGO, ALONZO.

(Diego välkomnar med sin son från den dörr han utgick; han gör Alonzo med handen, som har förbandet ögon. Diego ger honom då Elvira ett vitt rig och ett vitt bälte. Han utsträcker sin glädje att se sin son, och sedan han gått några steg emot honom, råder han sig något Diego och den, som känner ögon för en alla Alonzo skändar.)

Alonzo.

Hvad är ni mig, min far?

Diego.

Är du död?

Alonzo.

Hvad är det? Jag är ju med er.

Diego.

Det är rätt du är min son.

Alonzo.

Är det för att förlita mig, som pappa handt för mig, så var följande! Det är skändat mig.

Diego.

Det är ej tag att vara skändad, du bör och vara tydlig.

Alonso.

Allt hvad min pappa vill.

Elvira (med half röst).

Önnsa barn!

Diego.

En stor hemlighet kommer att anföras dig: en hemlighet,
på hvilken allt är berott.

Alonso.

Och pappa kan trösta om Alonso?

Diego.

Du är så ung.

Alonso.

Alonso är du son.

Diego.

Du lefvat?

Alonso.

All.

Diego (till Elvira).

Och det Kom ihåg...

(Elvira sträcker ut armarna med en häftig dånad.)

Det är sagt! (Under det han tar handet från Alonsos
ögon) Var ej förtänd af hvad du får se, allt hvad dig blif-
ver spökt!

*(Alonso tar på sina ögon, såsom någon gjorde honom
enst. Men utöfver hjälvetet och en öfverbygning sig, och
står till slut utan Elvira.)*

Alonso.

Hvar är jag? Hvad är namn!... Ett besökare här!...

Hvad kan du sige! Hveres borte... de kan så gerne.
 Ark, pappa! Gennem hvad hvide...

Diego.

Et strængt, men sikkert stædt, et brot... bødvar hende
 en bilet.

Alonso.

Ark, pappa! Hun kan ej være bødvar. Nej, jeg kender
 det, det er en bilet.

Elvira.

Ind af det første indgang, men bødvar af Diegos ind.

O min s... Hvad sige!... Hende!...

Diego.

Takke skal sige hende.

Alonso.

De bode sikkert...

Diego (rød).

Hvad siger du?

Alonso.

Se kan hun sige!... Hvad kan sige mig!

Elvira (kan ej sige sig selv).

Gudsomguds barn. Da tar mig sinne.

(Diego går hen og sige, bødvar kan sige sig selv.)

Alonso.

Hvad kan hende bode at tale? Pappa, tale mig at om-
 hende bode!

Diego (med sinne sige).

Om hende bode?

Alonso.

Barn kysse hende bode... *(Til Elvira)* Til hende er mig det?

Alonso (med glödf).

Mitt namn, pappa! Men vet mitt namn!...

Elvira.

Casano! Du här, och är obekant!...

Diago (med lag).

Ja, jag här att alla lyder dig att tala... Kan du enst,
så skillets röt?

Alonso (med beklagade blickar,
till Elvira).

Tala, för mig skall!

Elvira.

Hinnat! Hvad tänkt!

Alonso.

Om ni har nått, så jagar er. Pappa är god: han är
klar.

Elvira.

Jag är oskyldig.

Alonso.

Pappa! Du här, han är oskyldig.

Diago (med trängande ständaktighet).

Jag väntar dess prof.

Alonso (med beklagade röt, till El-
vira).

Min sista namn... jag vet ej bara jag får kalla er; men
jag vill vil att ni... tänkte mig, som jag tänker er, så
gjorde ni pappa till vilja.

Elvira (med sig).

Äck min... min... Gissa bara? Hvad begär du?

Alonso.

Da gråter, jeg gråter... och pappa också!

Diego (hågt röd).

Detta släkt är för grymt, jag utårdar det ej... Min son!... Elv... och du... du som jag ville, min ej kan stanna... Se mit bröst du öfvergifver!... Sträffa oss ej längre alla tre!

Alonso (till Elv).

Se, pappa är äfven så red som jag!

Elvira (med en suck).

Jag kan ej längre smaka!... Detta prof är för hård!... Min son, du segnar.

Alonso (med Brundus).

Hvarest son?

Diego.

Han har ränt dig... Allt försona.

Alonso (med glöde).

Jag hinner son?

Diego.

Ja, omhvarva du mor!

Alonso.

Elvira (öfverraskad).

Min mor!

Min son!

Diego.

Den tyngnad är öfvermånen af naturen: den ger dig igen en son, en maka!

Elvira.

Ja, du är min son, mitt hopp, min tröst! Låt mig trycka dig i mina armar!

(Hän tar sin son i sina armar och visar honom åt Diego.)
Se du vad Lili börvas lifva en medelare smeklan oss!

Diego (med smeklet som oro).

Elvira! Du vet...

Elvira (med smeklet och värdighet).

Jag vet... jag har lofvat... jag skall hålla mina löften
... Huru! Du som ser mig skuld, som känner mig tjuga!
Låt ej denna stund bli orsak till nya olyckor!... (Till Diego)
Leffa endast...

Diego (med styrka).

Jag loftar mitt... Total!... Kora stög att du återkom
allt... att du ser...

Alonso (med sorg).

Skall jag på nyt färdas min mor?

Elvira (med häfighet).

Färdas dig?... O Gud!... Nej, aldrig! aldrig!... Så
vet...

NIÖNDE SCENEN.

De Föga. THEOTIME.

(Hän går biter till smeklet med hända stop på stöven,
Theotime stänger med några andra.)

Theotime.

Öppna, öppna! En sak af högsta vikt!...

Diego (med häfighet).

Gud! Hvad här jag?

Elvira.

Huru! Är du i smek?

Diego (med vrede drar ut en dolk
och biter henne).

Dödj din röst, eller är du död?

Alonzo (kastar sig emellan honom
och Elvira på knä).

Ack, min far! Gör inte sats mer illa!

Diego (kastar honom ifrån sig).

Lenna mig!

Alonzo (med skrik).

Nää! Nää!

Diego (Herrgåd).

Vil du döda din far?

Elvira (ur sin säs i famn).

Min son, min barn! Lyd din far!

Theotime (stämmer).

Öppna, öppna öra!

Diego (öppnar bröstet).

Elvira! Gå in igen!... och du, min son, följ mig!

Alonzo (ur sin säs och sin liv).

Ack nej! Ack nej!

Elvira.

Min son! Lyd din far!

Alonzo.

Nej, aldrig... aldrig... jag älskar ej min mor!

Diego (Herrgåd).

Så följ då henne; men tänk på detta barn! Gör något
bättre!

(Hans far drar in i bröstet, som på vanligt sätt tillåtet.)

TIONDE SCENEN.

MAGO THEOTIMA.

Theotima.

Frida er, Hæder af Casar! Et Hf år i færd... Hf år
længe tid at forløbe.

Diaga.

O Gud, vilst mine år oplysket!

Theotima (alvorsomt).

Såret oplysket ånd... Man klæder hendigheden af
er make hængsels... er gryndet med hende... Dette brel,
som jag til efterkomme till Kapsen, var til en er døde viden.
Man vet atk... Helt Kapsel er i søvne... Kapsen har be-
holdt si skal anerkendes... Jag kommer atk mine er til mine.
Frida er... Hæder år tid dertil.

Diaga.

Jag frakter med... jag kan støffede mig. Tag dock
med min takkeset.

Theotima.

Hæder af Casar! Spar edre takkeset til mig!... Det år jeg, som åndede til er anerkendes... man
hæder Kapsen mig... Jag til en er en blind blind-
lystet. Hæder år oplysket mig om mine skyldighed.
Jag år Hf Theotima... jag år ej mine er rivi...

Diaga.

Min rivi! O Gud! Hæder år...

Theotima.

Dette mine, som at anerkendes Hæder år op-

staka... denna okända personen, som varit kallad för ett rasist
och en oskyldig orsak till ett tyranni mot er staka... Nu ser
hennes här för edra Ögon.

Diaga (med rasist drar ut en del
och biter Theotima).

Fabrizio! Båda för oss hälsat!

Theotima.

Se här! Genomgå detta brev, sedan det fått vittna om
en oskyldig orsak, .. Hertz af Cassat! Det äro det
att utgåva en brörens blod.

Diaga.

Herrn! Hvad bör jag? Gå till af Helmer!

Helmer.

Han själv. Vi kunde ha varit den, utan att kända
hans namn... Han har varit edra dagar... Nu bör
hans.

Diaga.

En uppförande är det, Gå till af Helmer! Men det står
en gift ett hjerta, är längre än de i förden kända...
Det blöder ännu i detta ögonblick... Vet att en Helmers vitt-
naskap kan ej tillfredsställa...

ELFTE SCENEN.

(En stark källa med kända slag på dörren till kända
uppförande. Men här kända röt, och kända
där kända kända kända kända kända på af-
stämning.)

De Förm. FABRIZIO. Den CARLOS.

Fabrizio (kallar på dörren till kända).

Herr! Herr! Öppna!

Diego (med vrede).

Hadst du ikke set mig her?

Fabriz (bælgende).

Før Guds skyld, opmærksom!

Diego (opmærksom).

Hadst du ikke set mig her?

Fabriz.

Hvad vil du sige mig... det er en anden historie!

Diego.

Gå, væk fra mig... Forbunden er!

Carlos (bælgende på døren til venstre).

Opmærksom! Kaptajnens navn!

Fabriz.

Jeg har været her for første gang, jeg har set dig her.

Diego.

Jeg har set dig her... men hvor?

Fabriz (med sig selv og med sig selv).

Hvor er hun? Hvor har du set hende?

Diego.

Jeg har set hende mig selv i skabet — Under døren til...

Carlos.

Hvor er du? Hvor har du set hende?

Fabriz.

Under døren til...

Carlos (til vaktens som står i døren).

Opfyld Kaptajnens befaling... Kasta ned døren der!

Diego (seder vid den upprättade dörren).

Jag är öfvermannad... men jag är huss Casaca.

Carlos (pträcker med skutan).

Här är brott!

Diego (som går emot dem med skottet).

Ja, det är jag, det är Casaca, en skottare, under hvilken en angrikt... Hvad väger du?

Carlos (med skottet men med förmod).

Allt lyda Kaparens befälning. Förtärl men den pålägger en förtärl mig om en person. Tållt...

Diego (med skottet).

Min väja!

Carlos.

Ja är angrikt för ett stort brott.

Diego (med skottet).

Villad! (Han tar skottet och ger det) Se här! Tag! Gif denna väja till Kaparen! Säg honom, att detta skott, som för hans brott varit så ofta en skott, ej har förtärl en ut min hand ryddas af honom... Men han vill det... jag säger er... Kom!...

Theotime (går tillfälligt mot Diego).

Och en glömske...

Carlos (ställer sig mellan honom för att hindra honom närmare Diego).

Förtärl! Min befälning är sträng; ingen får tala med Herloga.

(De föra bort honom. Diego blir kvar i rummet med skottet, som han glöms på bordet; han skänder sig om med skottet och skottet)

Diego.

Gud! De olyckliga! Theotima! Jag saknar dig mitt slott
och den skatt där är gömd!... Hvar stund är dyr!...

(Får sitt folk, som inköpsat och ser på honom med
örge och förundran.)

J älska, lyden hörs!

(Folken smyger honom och för honom bort.)

TOLFTE SCENEN.

THEOTIME. FABIO. PRINSEN.

Theotima (till Fabios hufvud).

Hvar är han? Hvar är han? Får mig till hinner!

Fabio (med förundran).

Hvem?

Theotima.

Skad! Träsk du att lyda du Herr?

Fabio.

Jag vet niot, jag känner niot.

Theotima.

Under denna sal...

Fabio.

Under denna sal?

Theotima.

Da hör det: han har mig till anseende.

Fabio.

Man har är Don Alonso

Theotima.

Alonso?

Fable

Ja, Hængene søn?

Theatime.

Gud! De tre blide Børnede... (Med Afskyghed) Min søster! Min søster! Hjælper mig at søke barmel Ynde, at et barnemær, at uskyldigt søer... De smæstekar, forklæd... de hæl!... Hun dør kanske af sorg, af hunger... Hængene søn!... O Gud! Følger mig! Hjælper mig! Jeg er ej en skindbag; jeg er en Barmel. Hængene søn! Jeg er Gudens af Barmel.

Fable.

Ni, Gudens af Barmel?

Theatime.

Ja, hæl medlidende! Ni har hørt min søsters søg?... Hængene søn... hængene søn!... Føl mig! Ni søster søgste min søster, led mig! Læt oss søge!... O Hængene! Hjælper min søster!...

(Hængene søn, søgste af søster, i den søgste søster søgste.)

TREDJE AKTEN.

Theatern förutskåder det stora af hvalfvet, der Elvira vistas. Man ser i fundera fem eller sex trappsteg till fönstret som ligger i fjärde akten; genom detta går det en fönsterräcke, som leder ut hvalfvet till salen i fjärde akten. En lamp, några att slucka, upplyser hvalfvet. Elvira, till vänster, ligger på knä framför sin sång: hon har somnat i denna ställning och har hufvudet liggande på sin högra fotter. Då riden går upp, vaknar hon; efter de första orden ut hon på Alonso, och hennes uppmärksamhet fästas på hennes sons tillstånd. Alonso har somnat, och hon söker att trösta efter hans fotter med andan af björnbuden.

FÖRSTA SCENEN.

ELVIRA. ALONSO.

Elvira (vaknar).

Hvar är jag?... O Gud! Allt i ensamma!... En ljus dröm aflade mitt bedröfande sinne... Jag trodde mig denna natt se min son blekad, min son i hans smär... Allt har försvunnit ur mitt sinne... (Hon blir varus sin son) Men hvarod! Hvar ser jag? (Med glädje) Är det en utslagen?... Nej, det är han, det är Alonso!... Och här... med mig utslagen!... Min hustru är så svaga... Ja, det är min son, mitt barn... Jag påminner mig nu...

(Hon vaknar honom och söker att med stödet af björnbuden trösta hans smär)

Han sefter, han nyter en luf brud... Sol slet, mitt barn! Må denna stilla re gifva dig styrka att en dag more till-rast!... O Gud! Var ej mitt tillstånd nog hårdt, för att en ska det med fruktan för min sista ödt!

(Hon sätter upp och bryter omkring sig.)

Allt är tyst, allt känner mig i dödens enslighet... Sten-karn barn! Du känner ej ditt tillstånd... utan ånger, utan fruktan... Du väntar ej, att nådens stöt slår dig olyckliga stillhet... Du sefter... och din olyckliga mor, nådens stöt af sorg, kronad af sin nekans stränghet, darrar för den stund, då hans Ögon öppnade skola seka dagen, utan att den fäna... och du får känna olyckan att vara född af mig, innan du känner lifets njuten...

(Hon går längre fram åt scenen.)

Men tiden är redan förbi, då man bör ha den ringa hjälp som uppehåller mitt lida lif...

(Hon ser åter på sin sista och stannar.)

Ensom hade med mig en korg... Men hvad brugade ho-nom att skynda mig in i denna livstid? Hvad var ändamål?... Allt detta förvillar mitt sinne... det är som en dröm... Min son alltså!... Men han vaknar... Har redan sinnen kommit hemant? *(Hon omfamnar honom med barm.)*

Alonso.

Äck, min mor, jag är hängig.

Elvira (stundt).

Gud! Hvad skal jag säga honom? *(Till Alonso)* Jag är det också, min vän; men gif dig tillfredt!... Trösta honom, då vi så må.

Alonso.

Min sista mor! Var ej bedröfvad! Jag väntar väl

Elvira.

Önnsa barn!

Alonso.

Jag är ju med dig... Hvad kan jag begära mer?

Elvira (som sig, med skändsamt
ett djupa en smärtsfullhet).

Ack, Alonso! Du var värd ett annat öde.

Alonso (enfamnande henne.)

Var tillfreds, min mor!... Inte lemna oss alla för oss utan
hjelp.

Elvira.

Du har rätt. Hopp och ständaktighet underkänna i olyckan.

Alonso.

Men, jag vet ej... jag är så svag... Vi måste ha va-
ri! Hopp blir... Jag har så ont.

Elvira.

Gud!...

Alonso

(som af svaghet kastat sig på stegen, gör en effort att
icke släppas sin mor; hans röst minskar, och till
slut faller han ner på stegen af svaghet, i döden.)

Mamma! Det är ingenting... Var inte farskrikil...
Hjäl af Alonso!... Jag... behöfr... hjälp...

Elvira (med skrik).

Gud! Hjälp!... Min son! Min son!...

(Hon kastar sig öfver honom.)

Hungern... den grymma hufvud... O Gud! O Gud! Är
jag ej påfred nog? Och ingen hjälp!

(Hon går åt farten.)

Hjelp! Hjelp!... Men ingen kan bära den... Och min son!... Ja, döden älskar vilar oss... Så kom då!... Jag kallar dig!... Kom att stå, mitt hj, min pågär!...

(Hon ser under detta med större höfghet än på ett funder af döden, då till sin son, då de älderna; hon kastar sig på knä framför honom och öfver honom om han undas.)

Han lefver då!... Men tillfögt hopp... Allt är förlorat, och vi äro här begrafna för alltid!... Mina ögon skola ej slutas från dag, och i döden blir min sista öga öfverad på mitt barn!...

(Lampen kastar ett sken och släckas.)

(Med skrik) Och detta till det som tröst är det mig beöget... Vörder hjälper oss!...

(Hon faller med utskjett till hans fötter. En port, under hvilken de en öfver tyngnad, som redde hjert och minuter. Den öfveras af hallet, som spader, på-
— har och färdigheter göra under arbetet att öppna klockhusets till hjerta. Elvite uppdrämma, öfver upp klockhuset och hjerta; hon ströcker ut armarna med hjerta och hopp, och öfver.)

Hvad övrat ljud höjer dödens tyngnad, som bärar under dess kraft!... Hinnat! Hinnat kommer till min hjälp!

(En sken af klockhuset kommer och faller ner; genom klockhuset, som den gör, klockhuset färdigheter till sken, som ströcker på sken.)

Gud! jag ser hjerta!... Min son! Min son! Du befriat! Hinnat! Den som klocka, som härsträcker, öfverfärd honom.

Aleppo (kommer ut Rör).

Min mor!

(Under detta se arbetarna klocka klockhuset sken, som faller ner, och på en gång faller stora klockhus sken från klockhuset och sken, på sken till, att de göra som en troppa, på klockhuset sken som med sken till klockhuset ner. När sken ser sken som faller, kastar hon sig öfver sin son för att sken honom.)

Elvira.

Gud! Hvalfvet ligger öfver oss! Fälla... Ålarna... jag
dör... (Hon skriar öfver honom.)

Theotime (i Spegeln).

Vår måls är heligt! Här är hvalfvet!

(Hon lyser in med sin fackla, och då hon blir varm
Elvira, hoppar hon ner på ålarnas och kastar sig på
hennes bröst. Fälla och ned af arbetarna (sjä med
mera försigtighet Theotime lyfter de sin fackla; de
andra ställa sig på varan, lutade mot sina verktyg.)

Det är hon! Det är hon! Följ mig!... Gud! Hon
är död!

ANDRA SCENEN.

ALONZO, ELVIRA, THEOTIME, FARO, Ålarnas medfacklar.

Elvira (kommer ut St.).

Hvad skall jag se?

(Hon kastar sig i Theotimes armar genom en materiell
värre, men då hon skriar igen honom, med ett
skrik.)

O min behärr!... Gud! jag i Daimers armar!

Daimir.

Öfver för en grym, en orättvis makt! Kom, du är fri!
Fly denna dödens ort... Följ mig!

Elvira (med styrka).

Hvad drängthet! Hvad är din tank? Du grymmal...
Är du i samtid med min facklare?... och vill du ej slå
mig varm och liflig?...
:

Daimir.

Jag vill följa dig från döden, jag vill vara din sekund!

seeringens dag... Allt är uppfyllt, och du är ej mer i Cas-
sano's vild. Laguna lida, och det är under denna beskydd
jag skall ställa dig.

Elvira.

Gudi! Hvad hör jag? Helne, påminner du mig ej hvad du
är min maka skyldig?... att endast dess Fjendske har gjort
dig mindre af mitt ödel... Brottet eller skyldig, är Ca-
sano min maka... Se här dess son, och jag skall följare
honon till döden... Detta brud är min graf... Ingen annan
än en maka, en moder kan taga mig där...

Belmir.

Elvira misstänker mig för odräghet!

Elvira.

Jag gör min skyldighets uppfyll det!

Belmir (med öfver).

Den är så fin dig skild... så tunga dig så älska
fäst... att vara för din maka, för Nupel, för din allra, din
skuld...

Alonso.

Ack, min mor! Han vill ja befinna oss?

Elvira (hörs af en ny takt).

Gudi! jag kunde glömma dig... Alonso, följ honom...
bed för din mor... blicka din far... Jag väntar dig här.

Alonso (sätter sig vid beakt).

Nej, jag kommer dig också; jag vill leva, eller dö med dig.

Belmir.

Kan du vara döf för naturens ord? Obeskrifligt! Så kända
mitt ödel! Det är ej jag, det är din maka, som skickat mig

En. Anklagad, bortdöd, har han dörrar för dig, för sin som för... och jag...

Elvira.

Tu du bedra mig med denna dikt?... Nej, mitt besked är fast: det kan ej ändras.

Belmir.

Och mitt kan ej rubbas. Kännst du? Hjelpen mig att följa henne, så får henne till dagen tillbaka!...

(Belmir med högsnärerna går en stund till ända Elvira och sedan kommer bort. Belmir tar henne om lifvet som för en stund sedan vid hans hals kastar sig på den och säger.)

Elvira.

Hedern är lifvet i lifvet; och den som ej fruktar döden, kan ej öfvervinna.

Alonso.

(Se sin mors tankar, kastar sig på hennes arm och kramar henne.)

Nej, öfvergif mig inte!

Belmir *(håller armen tillbaka).*

Grynnat! Hvad menar!

(Under detta öppnar fönstret med tillflykt och några af konungens och uppbyggda poliser. Alonso med vakt, befäl af Don Carlos, af andra några hälla facklar, springa hastigt ut till trapporna till Elvira.)

TREDJE SCENEN.

De Förm. DIEGO, CARLOS. Vakt.

Diego *(så han skriker).*

Hon är här! Hon är ockjädig!

Elvira *(som släpper dollen så hon blir dött).*

Hvad röst! Är det han?

Diaga.

Gud! Hvad ser jeg?

Balmir.

Er make, som heller än se sig utskänkt valde döda.

Elvira.

Casual! Känner du mig nu?

Diaga.

Ja, allt är upplöst. Du ser för dina öttor den brottliga, som kastat din dygd... den make som gjort din olycka, men som hämnat... sin odöda. Låt! (Hon ger henne ett brev) Kom igen en hälsning Makarna, som sträffet mig för det hjerta jag dig gifte och som hon tredje tillkom mig... Hon är orsak till alla mina brott: döden har stulit henne, och döden hämnar mig.

Elvira (Borr).

«Casual! Jag dö. Mitt hat stann ej med mitt. Elvira «du du uppfört, var skyldig. Det brev jag dig komat, var skrifet till en vän. Hon skade dig... Låt i ånger! Låt i «steviken! Jag dö utgå, ty jag har hämnat.

DONNA ISABELLA»

(Med glädje) Du skär mig kom!

Diaga (med svag men dyrtar röst).

Jag har dig hämt. Den brottliga make var dig ej mera värd. Gåm dessa maner!... Fåm du ånarskorn ej dessa menn med vrede! Låt mig ånger blifva dig... och...

Elvira (med Brändro).

Hvad säger du? Helt märka ågnast min glädjen af

vär föredrag!... Jag älskar dig, du älskar mig!... Allt är glädse!... Vi äro frimående... Försvara dig med din brösten!

Diego.

Belser!

Elvira.

Har något, som...

Diego.

Elvira! Ständerna äro dyra: här mig med tillstånd! Jag har blivit mitt brott... jag har icke haft styrka att bära dess tyngd. Omson, som segert i spesten af hämnans: som vid Kajsaren satsa för nådslagen: som i fuge är beskyddet eller styrt detta riket: har ej kunnat se sig värdnad och öfverstyrd om brott. Lönad till lagens stränghet, till straffets son, har jag geten ett dödligt gift...

Elvira.

Gud! Skydda till hjälp!

Diego.

Den är föddig. Jag känner redan all dess kraft... En dödlig kold stannar blodets gång... märkbara denna skynner mina ögon, och döjer för mig den jag älskade mest i världen, den mitt namn följde... Jag är stödd, jag har det förgä. Hinder är utträn... Älskade make! hvem öygd, hvem förtrod, hvem ständaktighet förtjett ett namn öde! Lef väl! ... Hata inte en brottig, men en make minnet... (Till Belser) Du, i hvem sköte jag andertrott mitt namn... min kärlek, öfvergif ej min son, min make. Jag öfverlämnar den i din omvård. (Till Alvar) Och du, önska och beskydda

här! Du, som har ej menn en far... värda din mors, trösta
 henne... och om en gång kärleken... se mitt öde! Elvira!...
 O min syster!... jag dör!...

*(Elvira ger till ett skrik och kastar sig öfver hans kropp:
 Alonso faller om hans lif. Beltrán lyfter upp handen
 mot himlen, och under det rötta faller ner.)*

Elvira.
 Himnall!

Alonso.
 Min far!

Beltrán.
 Guds Namn dör!

ALEXIS MICHAËLOWITSCH

OGGI

NATALIA NARISCHKIN.

DRAME I TVÅ AKTER.

HISTORISKA UPPLYSNINGAR.

Afledningen till denna Fran har Gustaf III tagit i och arbetat, utgivet i Leipzig år 1783 på Tyska, af Schusterarmen i Vet. Akad. i Petersburg och Kejs. Ryssk Stats-Rådet Joh. v. Schölin, under titel af: *Originals anecdoter om Peter den Store*, berättande af betydande personer i Moskwa och Petersburg; den här författare, en Högste berättelse om Natalia Suravichin, Peter En mor, lifvet hennes meddelat af Grekinnan Maria Andrewna Lomaxoff, översatt till Hof-Cancellären Matwood.

Tsaren Alexs Michailowitsch bodde i Byggen Arzamas Matwood en Hof-Canceller för rikets ärendena, som han beordrade med sin älskliga försörjning. När Tsaren blivit sjukling efter den stora smittan i Moskwa, som var en förfärlig följelsky, kom han ofta, som sina föräldrares gamla pligade, som aldrig brödde någon smittad man, till Matwood på besök, och spände ihop många gånger ohälsan till honom. När han en gång ordnad till detsamma, och hans horder redan delat, sade han till Matwood att han ifrån hade kom till att en och annan, men med det vilken, att ingen skulle störa eller bli borta från bordet af dem, som vanligen pligade spisa dervid. Maten kom in, och Tsaren satte sig vid bordet; då i det samma Fran i huset utträdde med dem med en och en följes, gjorde en utdömda beklagning, och minn, till Rådet af Tsarens befallning, intogs den vanliga rum vid bordet. Följes, som satt vid bordet

konst, idrog sig beträffande uppmärksamhet, och det förklarar honom såsom hade han icke varit ett hvar stund de andra barnen till Matwells barn. Han sade derföre till Matwell: "Jag har alltid varit att du hade blott en enda son; men nu ser jag flera att du ifrån har en dotter; hvar kommer det till, att jag aldrig varit att hvar har dig? — Jag har och älskast en son, minne Matwell; men denna Felicia är dotter af en sälls vän och släkting, en på sina guds lifvande adelsman, Kyrilla Karmochin, som min hustru tog till sig. Är att i staden uppflyttat henne och, om Gud behager, frändrens vid godt tillfälle blifvande hustru. Turen hade icke velat vidare dröja, utan hvar: dermed har du gjort en god gärning, som är Gud behaglig. Men efter tillfället, sedan Matwells familj gått ut till landet och är rannert, vill Turen emmen vara med Matwell, blifvande där tal om Felicia Karmochin Kyrillawna, berättande hennes släkter, sade att hon tycktes hafva ett godt hjerta och att hon icke var för mig att gifva sig. Efter långt stannat ganska ståt om henne, svarade Matwell, han eget mycket förtämlig, jemte mycket beskaffighet och det blifva hjerta. Han är och mycket tillfred af min hustru och af hela mitt hus, såsom varit han mitt eget barn; men det är ett svårt att släpps henne en min. Han har mest mycket gods äggen, men litet eller inget af gods och egendom; och rhara jag strängt mig att ej till gifva henne hvar, kan den förtä, i anseende till min stora förtägenhet, icke blifva stor. Han blir till en rik man, förtände Turen, som endast har ständigt på hennes gods äggen och gör henne lydlig. — Just så rhara är det jag önskar henne, svarade Matwell, men hvar stannar man sådana förtä, som icke mera är på den rika förtägenhet, än på hvarstund förtägenhet äggen? Åh ja, sade Turen, man stannar till och ständigt ständigt ständigt: till du blott derpå vid tillfället; jag vill och vilja efter någon tid: ständigt ständigt mig man ständigt är den lycka, derpå gick Turen sin väg. Efter några dagar kom han tillhåll, talade länge med Matwell om ständigt, men just då han ständigt gick bort, ständigt kom jag där med och sade

till Marwood: så väl, har du sedan varit som vanligt rädd på någon värdig frunt i Natalia? — Nej, svarade Marwood; men det ligger mig juett i lägen, blott en sådan älskade kunde snart gylla mig som jag önskar. Ännu har jag icke funnit något omständligt parti för henne; jag tviflar och att det är så snart, ty fruktas många af våra unga skönlunda komma till mig och säga att man vackra förtärligheter, gör dock ingens min af att vilja hafva henne till äka.

Gud, sade Tessa; det vore kanske icke behöfligt; jag har betrott dig själv göra min del att skaffa henne en god man; det har tyckts mig att hon en, med hvilken hon ömsidigt skall vara till nöje och lycka. Det är en mycket redlig och bra man, som har vackra förtärligheter och är så kunnig, att han icke är föga eller hennes ömsidighet och hemgift; han heter henne, vill taga henne till äka och göra henne lycklig. Han känner henne lifren, och han beträffar icke tilltänka mig att han har lust att gifva sig med henne. Jag hoppas och att hon vill skall vilja honom sin omtycke, att han kan skaffa en kvinna. Marwood till Marwood Tessa i takt och röst: Såsom jag nyss sagt Eders Majt, vore det en önskelig sak; jag skulle då blott vilja en smärre, som de den stackars flickans skall alltid ligga mig om hjerta. Viljade jag vil en hedja Ers Majt nämna för mig den mannen? kunde jag känna henne, och lifren kan berättas Ers Majt något om hennes ömsidigheter. Huru svarade Tessa: jag har sagt dig att jag känner mannen, att han är en redlig och bra man, och i allid sin göra sin bästa lycka; det kan du tro på mine ord: men kan jag icke säga dig om honom, till dess vi få veta om Natalia finner sig väl på smärre honom. Drott kan' stann icke vilja, svarade Marwood, att han får lifra att Eders Majt ömsidigt honom till dess brudgum; blott är han dock alltid vilja veta honom den de, är hvilken hon skall gifva sig ja, och det tyckes mig lifren vara ganska tilligt. Nu, såsom då, sade Tessa, så var och vilja henne, att jag, jag själv är den mannen, som behöfver vilja henne till äka.

Baron Öfver denna oförmådelade Hållning till Hærenad med
 De Tuorens Rätt och sade: jag har En Majst, De Gifveth skull,
 att skild Hitta detta beslut, eller Hållningen inte genom mig an-
 mitta det. De vet själv, att jag vetta skild de stora Hållningen
 vid Eders Majst. Hof och skild de Hållningen Hållningen har många
 Gæder, som devarian har mig skildskapa Öfver den yppenliga
 mid och det stora Hållningen, liksom Eders Majst liksom mig.
 Hållt uppstående skild det inte gles Hållt dem, som de fingo
 se en Eders Majst med Hållningen af alla Hållningen Håll-
 ningen, Hållt mig med en Hållt Hållt ut mitt hus! Hållt
 skild det och skild mitt mig till Hållt skildt skildt i lan-
 det, och har man tre att jag skildskapa Eders Majst mid, och
 hade har Eders Majst frist för mig skildt och Hållt skildt, för
 att derigenom svinga mig upp Öfver dem alla i Eders Majstskapa
 och bringa min familj i skildskap med Tuorens beslut.

Det betyder ingenting, svarede Tuore; det blir man osorg,
 att de dessel inte har något att befara. Mitt beslut är skild-
 tid skildt, och dermed blir det. Val, efter ett beslut, svarede
 Hållt; Gud skildt eders Majst uppåt! Om det Hållt
 skild vara, skildt jag skild De mig och De Hållt den enda
 skild, att Eders Majst Hållt Hållt Hållt efter Hållt mid
 och, Hållt skild för mig skild Hållt till Hållt att Hållt skild
 glesarna Hållt af de Hållt skildt Hållt, samt Hållt den
 Hållt Hållt Hållt, De att skildt skildt en af dem
 till sin Hållt. Hållt skild, som Eders Majst och jag,
 inget, ej en gles Hållt, De veta det Hållt om den skildt och
 beslut.

Tuore fann detta Hållt Hållt, Hållt Hållt att skild-
 koma det, och skildt ej skildt det är skild. Några
 vecker derför Hållt har det Hållt skildt skildt och
 Hållt, i en Hållt Hållt skildt, skild skildt en Hållt
 mig, och Hållt den skildt fingo, att alla glesarna skild-
 re af Hållt skild skildt på en Hållt skildt skildt på Hållt

vet, på det han, eller deras bekännande, kunde blanda dem utelämnas ny gemål.

Det skedde i Sept. 1810 i Kronl. Majs. Residens-slottet i Moskwa, der omkring 60 Förlämnade samlades, och bland dem Hfven Natalia Kyrillowna Marischkin, den Tansen Gefärlade Hfrens Brud.

PERSONERNA.

ALEXIS MICHAELOWITSCH, Tjän.

NOBILOW, Tjänst Minister, Narkas warden.

FEMOS, Tjänst Lord eller Paga.

NATALIA NABISCHKIN.

SOPHIA, Förr Tjänstans Frände.

THEODOSIA.

EUDONIA.

SARIA, Narkas warden.

En Halm, som berättar Tjänst.

Moskowitzs Fruktman.

Holm.

Scenen är i Smolensk.

FÖRSTA AKTEN.

*Theatern föreställer Marinens bröllopsdåd. Till ånger synes
Marinens slott.*

FÖRSTA SCENEN.

TEAREN. FADER.

*(Tearen inkommer från den sidan af bröllopsbänken, som
är mot Marinens hus. Han är väl klädd, men ej
predigt, som går i djupa tankar. Fader följer efter
honom ett kort stycke och säger sig djupt, men Tearen
ser icke till djupt, utan förklarar att varit i djupa
tankar.)*

Fader *(stiller sig och han säger sig
djupt, flera gånger).*

Iste ett ord ett! Man skulle tro att hela slottet hurs på hans
saker, och när all kommer kring, är det endast ett par vackra
ögon, som återstucka hela bekvämligheten.

Tearen *(stiller).*

Denna dag skall då sågna hela min lifande lycka! Jag
skall då bli öfvertygad om jag verkligen är rik! Ack!

Fader.

Hur kan skall jag bli honom ur mina djupa tankar! Om
jag villde mig framför honom, så såg han mig kanske.

*(Åtsittarna säga så vilja så gå, så så Fader vill
sätta sig framför Tearen, Tearen, utan att märka det,
tar en annan väg, så att han vider honom ryggen.)*

TARREN.

Natasha! Natasha! Den skönhet har upp-äckt i mitt hjerta den Krista Maja det kunnat af. Men älskar du mig för mig ej till? Det är en kärlek, som jag vill pröfva. Skad blifva ej min olycka, om mitt hopp blif bedraget!

Fader (som tadeligen kunnat ställa sig med framför Tarren).

Allernådigste Herr! Fäll en barmhertig blick på den ödmådiga sköf, som en hel tusen äckt den Guds, utan att kunna erind ett enda ögnad.

Tarren (kommer ut med djupa suckar).

Äck! är det du? Nå har du funnit Marias?

Fader.

Om Eders Majest...

Tarren.

Tys, mina öfver. Kom i stället att jag är endast här en af Tarens huf, och att ingenting för mig att jag är Tarren.

Fader.

Men vi äro ju här allena. Ingen i hela Sankt Petersburg som jag vet, att Ers Majest har gått till Marias trädgård; att Ni älskar dess sällskap; att Ni känna, att Ni har sett, att Ni älskar Natasha Nerodkina; att hon ej känner Er; och då vi äro helt allena, så bör mig viljas att li bruka den titel som Er tillkommer.

Tarren.

Du bör skäms dig från denna stund att se till mig annan titel, än den under hvilken jag är af Natasha känd, på det att af öfvermåttighet du ej förklarar mitt namn i hennes närvaro.

Fader.

Nå väl, så står efter din vilja. Men om jag skall hand-
tera er som en son, så må mig vara tillåtet att fråga Er,
hvad allt detta skall föra till. Vi resa från Moskva, vi komma
i morgon till Stockholm, all hufvudsaken omger Er, att ståt-
liga intåg, allas ögon vändas till Er; en kungäroas är utgå-
ngen, att Ni eller Hårets and vill väja Er en Gavel; alla skön-
heter af Moskva, Kazan, Astrakan, Ryssland, Sibirien, och
jag vet ej hvarstän som, samlar sig att vända med en afund-
sjukt tyndad och baka med villig Hagan, att er blick behagar
förklara ett val, och den fröken, till de andras barn, Ni upp-
bjöd på er thron. Allt är tillade i slottet, och på en gång för-
svinner Ni ur hufvudsaken, och inom en handvändning skil-
der edra Tsariska kläder, och med mig skyddar till Mensuren er
Cancellars trödgård, att det, som en son, verka för en skönhet,
som viat ej är rika Er om fröjd, då det får kända Er, och...

Tatran.

Och det är just den frukten som går, att jag tar alla nödt
att döja för hvar ett namn och min höghet. Hvilka har
jag tycktes; det blifver denna dag som skall öfvertyga mig, att
hennes hjerta blidar mig endast för mig själv.

Fader.

Det är en högräfsande kärlek, som jag inte förtär mig
på. Hvilken fröjd till har Ni blifvit så valkar om er seger? Jag
minns den tiden, då ingenting syntes Er osäkligt, och då alla
skönheter i Moskva syntes Er endast till för edra segrar.
Ingen fröjd Ni heller öfverblif, och era segrar vara allra af
hastiga som er kärlek. Men nu tittar ni att...

Tatran.

Ja, jag tittar vinst; ty nu blidar jag verkligen. Men

kärlek är tillig, uppnåelig och grannläge. I Moskva voro endast sju hundra tillfredsställda, men nu är det hjerter som fördras igen. Jag vill veta om jag älskas för mig själv, och det är endast på sådant sätt man kan få sin härd.

Fader.

Men just i det har ju lyckan gynnad Er. Fäst af jagten till Moskvas landtygd, skild från ett Haf som förlorat Er i skogen, medelt följt af mig, faller det Er in tankar så icke vara känd. Moscow (den enda som kunde känna Er), är just borta, och på mitt föga anslagen tre presenterad af gamla Dora för Natalia Narschkin, genom belegen af hennes skönhet, gör Ni på hennes hjerta samma intryck. Hon känner Er under namn af Ivan Galuzin, och snart blir Moskvas anseende vunnit till en föremål, som har förpassat Narschkins börd, och på ett förmåeligt sätt förlämnat dens lycka. Ni är okänd, Ni är älskad, Ni är emottagen under ett annat namn; alltid vid befat och därför förvarande är Moscow själv besträfs. Ni har tillförsäkt er handa den är emottagen; Ni är räddat förfärd. Hvad vill Ni mer? Mig tyckes att hela romanen är fulländad, att det ännu är blott att uppläsa gläns, och sluta hela kärlekshandeln med Natalias uppgående på thronen.

Tatjana.

Älsk Fedor! Hvad du känner till kärleken, när du talar till Hvad du känner den hymniska till, då har uppeklart ett grannläge. Hjerter Natalia älskar mig; men ungdom, kanske några behagligheter som stora vreden förfärd, ett förmåeligt namn, kastat till till en man, att synas vid befat, att känna ut en Timofejevskis händer, förmått med den behaglighet en ung skönhets hjerta lyssar för den, som först offrar för dens behaglighet, har talat för mig. Jag vill tro att han lifvat för

af ren löge; jag har sett henne ögon mot ögon; med ett ord: Natalias hjerta är för mig. Men tror du att en äroas, att den ständigt, den präkt som lyser kring Regentens, ej skulle ställa honom af en likart, som ej kunde för hansa fötter nedlägga sådana offer, och kärleken blif snart uppförd åt älskade, åt högfreden, och ännu mer åt det heilige målet ej uppföras öfver andra ständigheter och en ännu jenkare nedgått genom henne. I ett kammarskyrtia är kastat ett hemskt och högfreden de trevna ständiga dröjaktens, och då de uppföras för en likart, då endast kan han vara offer en hjerta.

Fader.

Det vill säga med få ord, att Ni fruktar bli uppförd af Natalias för Er själ, och att Taurus, rival af Taurus ej vill... Förstå, som tag mig för en jag fruktar ett ord af hela denna högräfsande ständighet.

Taurus.

Det vill säga, att jag vill att Natalia skall ständigt mig för mig själ, ej för min höghet; och att hon skall nekta sig en lifva Taurus Guds för att lifva min.

Fader.

Äck, jag fruktar! Ni vill ha det målet att få kongen som Taur, och Natalias hand som hans Gålltra. Men tro mig, hennes hela detta med-mäckt: som är endast lycklig genom hjerta ständighet, och då Ni spår Natalia beständigt, blir Ni lycklig, och ändå alltid själv likad. Ty skulle hon bli för-förd af er krona, då ängade Ni snart att ha förkastat en öfverstyggelse, som hade gjort ejens er lycka.

Taurus.

Da vill säga hand du vill med hand är taget. Jag är

liden vil af den dyrtan man højst elskelshver, och vil se om det är Tansen eller Alexis som flejmar at stikke. Öfvertygelsen om Natalias tilkøst kan endst tilfredsstille mig, och gallerkøjen är för mitt hjerte at være godt, än som jag så mig öfvergifven.

Fader.

Bekken at detta är en ny sort af overtygelse; och då den kan så berolke et hjerte fter bröllopet, hvar skalden ej påga Er, då hjertet, mera lugt, lönar med kallsvaghet ridrum till alla de betænkninger, som det lita stillet för med sig. Tio mig: det är minn gifternålet som man erfar den betænkningens indholdet, som vilke hopp af lykke och velfort. Søk at spore disse lyftheder, utan at forgifte dem med betænkninger, som nog tidst kommer stær. Et gifternål är nödvendigt för en underliden tilfredsstillelse, för at drom stadstende. Derfor blir Ni kær Er den med spædets øjen, utan at bekymre at hjerte med en metafysisk klæk, som ikke findes i naturen.

Tansen.

Jag kender igen den glædelighed. Du skænter efter alting. Men du vil sige hvad du vil: mit beslut är taget; det kan ej ændre, och Morten er redan tilkøbt at den eling skal opkomme på stedet blandt dem, som vil mit vil skole frestille. Han er kær i skænkhet om min klæk; det är tid at give ham del af hemligheden. Jeg kender ham trohet, och är sikker om hans tydelighed. Jeg ser den gamle Dams, Natalias smerte. Tale med hende, hun vil af at slukke. Du kan så vite af hende, hvad indtryk klækken vil skole gjort på Natalias smerte. Jeg går at understille Morten om min vilje, och at søke Natalia.

ANDRA SCENEN.

FEDOR. DARIA.

Fader (skådes).

Det var minnans en vacker kommission som min Herran ger mig. Under det han går ut se, att dyrka den sköna Natalja, så skall jag härleda det där gamla spöket. Ha, hvad han är stygg! Men jag får ej låta mig bekänna, och som en holländ, uppfödd i holländ, måste jag väl vara hennes ödmjukade tjänare.

(Dessa ord och säger han till Daria, i det han bager sig dygert.)

Daria.

Ödmjuk tjänare. Ah nej är det inte Herr Fedor, Tatarska Derschoick? Af hand för bländas har jag den ära att se er här!

Fader.

Åh, jag har följt hit en af minnans vännen, som söker Mariann och hennes sköna systerdötter.

Daria.

Hvem då?

Fader.

Åh, hvem kan det vara, om inte Ivan Gollitzin?

Daria.

Åh! Han tar väl sin tid i akt. Han gjorde mycket bättre att lemnas oss i fred: vi ha minnans annat att tänka på, skall ni se.

Fader.

Aj, aj! Han söker Natalja, och jag tror att han söker henne. Det får vara hans kärlek som följt honom hit.

Daria.

Ja, ja, det tror jag väl. Men han gjorde mycket bättre, om han slog sådana tecken utan befrukt. Naturligtvis minnas inte gjord för honom. Jag som varit hennes sanna, jag som upplevt henne, vet allt väl att hon förtjänar en bättre man; ty, Gud befrukt min synden, tycker inte jag, att ingen i hela Smålandsk är värdare än hon, och hon blir visst Tanten: ty så snart hon visar sig och Tanten får se henne, så vet hon visst ingen annan än. Och då, min kärre Herr, blir jag en förtärlig Fru, som har upplevt Tanten. Jo minnas, skall man se de förtärliga blickarna på mig. Ja Daria. Åh, jag tycker att jag redan har mig angifven åt alla de förtärliga, som vilja att få en blick, ett ögonkast åt mig. Den ena ger mig handen att förs mig in; den andra berättar om ett förtärligt; den tredje visar sin värdhet för min ålder; den fjärde förtärlar mig att han har det oönskade förtärligt för min godhet; och jag med en nobel min blick på den ena, nickar nödigt åt den andra, och gör förtärliga som om jag, med en förtärlig gång. Åh jag tycker att jag redan har fått alla i Smålandsk och förtärliga om jag på mig. Tror ni väl att Daria vore så dum och förtärlig att så god förtärlig att bli en förtärlig Fru? Nej pytt, det gör hon inte.

Fader (med förtärlighet).

Åh det tror jag väl, och förtärliga mig i Hennes Nåde förtärlighet till dess förtärlighet; (med förtärlighet) men tror ni väl, att Naturligtvis glömmar så förtärlig den han förtärlig, fast en kvinna, en förtärlig är väl nog förtärlig, för att uppleva att annan kvinna i ett förtärligt hjerta. 10000

Daria.

Ja, det är just det som förtärlig mig, ty Naturligtvis har ingen

känsla af åndlystnad. Ung, varken, qvick och sm, tyckes hon vara skapad att herrska öfver allt; men hon har föga den smägheten att tro på eng. kläck, på lågor, på besvärande öfverken, med ett ord på allt det fladder, hvartend en Åkars vilkor att förfäsa ett menskl. hjerta. Hon är så oskyldig, att hon tror mot sin heder att glömma Galtissans kärlek för Tassens älska.

Fader.

Men ni, som inte är så oskyldig, är väl öfvertygade hvar om hennes förfärd.

Daria.

Äh visst gör jag derom all min fr.

Fader.

Med frångång?

Daria.

Ja så... men... hon så tänks har hon vill, så skall hon i allom tjäna på skottet. Och tiller Tassens vil på hvarst, så tiller hon lyda och äga. Hon tiller till Tassens, och Daria en stor fru, och det är allt hvad jag vill. Det andra till anderns komma efter. En gång på thesen, glömmar hon väl bort sin första kärlek.

Fader.

Men, min kärna Daria, jag tycks att ni har för stort förtröende till er lycka, och att ni, som ordspråket säger, säljer skottet på tjfven, innan han är skjuten. Natcha är skott, men han är ej den enda i Smolensk, och hela rikets skottelär tro försäkrade till, att gemensamt anfälla Tassens hjerta.

Daria.

Äh hvem till skulle kunna slåttas i jämförelse med min fosterdotter? Hvem? Hvem? Säg till Säg till

Fader.

Hvart! Men många. Prinsessa Sophia Fedorovna, till exempel. Förlåt, vän, ung, flera Tsarinnans släkting.

Daria.

Ja, det är en vacker en minnen, att vi ska stå med min Natalia. (Hon återvänder henne) Hon är vacker förlåt, det är sant. Bek som en stolt, hög och stolt, tror hon sig vara Krollupad, om hon gör ett ögonkast åt någon som ej var Koss eller Bojars. Inga en af sin släkting med flera Tsarinnans, väntar hon Tsarens dyrkan, utan att vi synas stolt den; och tror vi det är på något sätt som man gör sig Bekad af en ung Prins?

Fader.

Och Theodosia Andronov, hennes skönhet hela Moskva talar om, hvares dygd är så grundliga, så...

Daria.

Att alla synas hennes ståtande, vil ni säga. Ja, ja, hon är vacker, det kan jag ej neka till, men så slupp och så grundliga, att det minsta säger hennes ståtliga dygd, och med allt det är hon så färdig och så klog, att man inte ett ögonkast kan lifva drop med henne. Hon må vara så säker hon vill, så blef Tsaren snart ledare vid henne, och ängarna ledare sig strax. Nej, nej, min Natalia också, dess foglighet och skönhetade skönhet sagade snart efter Theodosias stora dygd; ty man värder en ståtlig dygd, men man älskar en okontad också.

Fader.

Och Evdokia då? Hon som är så gullig, så...

Daria.

Så skönt, så färdig, vil ni säga, att hon skallar åt

allting, talar på minuter det inget annan ser dem, och för-
står så dra all nytta deraf, som hennes intresse födrar. Jo,
ja, nog kunde hon behöga; men var vi väl ett en sådan ka-
rakter uppträder kärlek? Nej, den behögar, den roar, den fö-
nötje; men kärleken födrar mer, och med allt sitt förtälad är
Eudemia ej i stånd att uppträffa ett enda ögonkast af sin Na-
talia. Men tyvärr, här kommer hennes älskaras föröd mig ej,
föröd mig ej; innan Taurens val är gjort, här man ej ställa
Gellina; han blir alltid god all ära, och intresserna blir till.

Fader.

Inte skall jag föröka er; men kan icke undpråkta den
som springer efter två barn, tre ingendera. (Afstuder) Jag här-
jar era att Tauren är lyckigare än han själv öfver det hoppas.

TREDJE SCENEN.

En Fianc. TAUREN under Gellinas rum.

Fader (till Taure).

Er kärlek synes inte ha något att förtäla för det som i
dag sig tillreder; och om någon ära sig yppade, (med sin
äran) har Ni i Daria en så säker, en så tillgifven vän, att
hon velar för er kärlek bättre än Ni kunde göra själv. (Gellina)
Allt går väl, fast den der gamla murin har barn sin i sig.

Daria.

Jag behöfver alldeles icke nytja det förtälad Natalia
har för mig; hennes hjerta är för mycket uttagel af Er, att
icke kärleken taler bättre än jag. Ja, en der! Är det inte hon
som kommer? Hon har visat oss Er, och öfvergått en till
sådan Er, Er hvar sin; hon skyndade sig vinst ej så mycket,

om han ej vore gladare att se Ea, än åt sin inkomst hit till
Sveolensk, det han annan lats haft någon lust att komma.
För att ej missaga er nåda, säger jag öfvermått mitt afskida.

(Denna säger med en smilande och smilande ton; hon
någar och går ut.)

Fader (med samma ton af ironi).

Och för att ej komma allena den trogne och tjänstlige
Beris, har jag den lura att göra henne sällskap. Kom, mamma!
(Hon ser Beris under armen och går ut.) Kom ska vi
spåka.

FJERDE SCENEN.

TAAREN under Gullstems namn. NATALIA.

Natalia.

Är det ni, Gullstems, är det ni jag älskar! Ack, hvad
mitt hjerta skulle blika för en glöds, om det vore på ett en-
sat ställe och en annan dag!

TAAREN (med barn).

Jag förlår er nog. Ni fruktar att min närvaro skall fön-
het er ert hjertas ensamhet; men jag vet att göra mig stöt:
min dyrka, min kärlek gör ej tillflykt, då en ström, då be-
lysnaden talar, och då...

Natalia.

Ack, hvad ni älskar mig stöt! Hvad kan ni tro att jag,
som en gång gifvit er mitt hjerta, kan glömma min vilja,
min kärlek för er! Er kärlek har varit mig i den ensamhet
jag varit uppförd. Det är ni, som den flösta lita mig lösa
hjärtas spök; min osäkerhet, min ungdom, allt har bidragit att
örvas min tankar, mitt hopp, min kärlek med er. Och då

jag ser er här, är endast beviset för de äro i hvilka vår gemmensamma älska blomstär er, som blander med ängslan den glädjen att äro er.

Tauren.

Hvad dessa ord skulle tillfredsställa mitt hjerta! Äck Natalia! Hvad denna stund, hvad de äro jag för er skull äro, skulle gläsa mig till den lyckligaste af åkare, om ej er andonst lät, er närare till minnede och ord.

Natalia.

Det är ej mitt val, men min morsens befallning, som för mig till; och hoppet att äro er har mildat min smärta omständ till min andonst.

Tauren.

Så vel se då att, äro Tauren...

Natalia.

Jag vet att, efter gammal ord, jag så väl som alla de försökade af åkare äro skola framställas till Taurens val.

Tauren.

Och så vel det! Ne äro jag och så konar.

Natalia.

Skyldig att lyda min morsens vilja...

Tauren (med blick).

Jag äro. En skyldighet talar att uppöfva er liksom bevisat. Natalia väl väl till mig tre att hon äro jag, min äro, som äro er, anslagen af lyrd. Natalia frägas att till mig äro, men hennes äro är endast af värdet för den äro. Äck, ständigt är det på det sättet den tilligga äro bevisat? O Gud!

Natalia.

Jag förklarar härmed edes förlofelsen, så mycket svär-
djuka, eller så stark belyd. Tårarna ha ej sett mig. Jag är
ej nog förskräckt att tro, det min ringa sköndhet säger öfver
alla dessa, som ej tillåta oss Tårarnas hjerta.

Tårarna.

Hva härn kan vi tvilla om er sager? Härn kan den som
hört er beklag, er sköndhet, tvilla en såväl att ej vinnas skön-
het? Jag ser hela min olycka. Det är denna sager som
smärker er besvinnad och har fullbordat att upplåsa mig ut
ett hjerta.

Natalia.

Hvad utöfva! Ack Jesus! Härn kan vi smärkas er om
mitt hjerta! Härn kan vi tro att...

Tårarna.

Och härn kan vi lyda er morhet och vara mig tröstat?...
Härn...

FEMTE SCENEN.

De Fösa. MOSKOW.

Marisow (med glädighet).

Min systerdotter, jag har en glad tidning att berätta dig.
En begett från helvet har fått den sköndhet, som bruket
säger att Tårarna gifver åt den, som skola honom i en skön-
het. Juveler, perlor, sila tyger, allt är sådant, och den skön-
het, upphärd af denna präkt, kommer värd att upplåsa alla dina
medförlämnar. Hvad! Du sjöta ej glad? Härn? En ung skön-
het får icke förmå det som tjänar till dess pyntad. Härn?
Du säger ingenting? Du har, tror jag, hört något? Kan det

vara af verkhet om du säger! Det vore besynnerligt. Ni andra unga flickor plåga aldrig träffa om er förgång; tro mig, om du vill beklaga Tuaren, bör du lämna den trampen utan du tagit. (Till Tuaren) Ark, kolla mig! Jag såg Er inte. Jag vet väl att vi hade tagit oss emellan andas äfvenaskonversation; men här vill Ni att jag skall göra? Så är för billigt ett icke låna, vet om jag kan, så önskar jag att se min systerdotter upphöjd på thronen, och det bör icke störa vår vänskap.

Tuaren.

Natalia vet rätt tänkesätt. Jag är ej kommen att tränga dess hjerta; men jag vill ej dela det med någon. Det bör mig förtagas, eller låta mig helt och hållet till.

Mariaow.

Jag tror Er ej misslyckad att se Er öfvermannen af Tuaren. Han allena förtjänner att blias Er förtroendet.

Tuaren.

Det är åt Natalia allena att dömma emellan oss. Han allena kan afgöra vårt öde.

Natalia (med kryskan).

Tuaren har ej ännu talat. Dess väl kan falla på en annan; och i den besvärning jag är, vill jag att riddågs man märker. Hans vänskap skall leda min vettshet.

Tuaren.

Det var endast ett hjerta som bör riddågs. Jag trodde att... men jag vörder för nyket ert beslut, för att ej kunna er fröhet att det öfverågs. (I funder afstuder) Själv skall jag tro om hennes trohetshet! Jag stängas ännu mer i min förtro till förtro i min förtrohet. Om han bedrar mig,

skall jag sjå åttioåtta det råpet så se hennes årdrystad kulvad. (Hun går.)

SJETTE SCENEN.

MORISOW, NATALIA.

Morisow (ålsken).

Han är helt tankfull, han suckar, en mildig tvivels strid synes synas på hans ånne. För att uppfylla Tarens befallning, vill jag ännu mer öka hennes oro. (Röpt) Ja, så äro de mesta släktar gjorda endast utgått af sig själva, visa de ej uppoffra åt den de vilja deras egen fördel. Hvem hade ej trott, att Gellitien blanda dig uppråpt?

Natalia (med ånne).

Och framp kan deras vilja? Hans kärlek synes visst, och är ingen omsorg att sig tillja.

Morisow.

Ja, nog blidar han dig för mig, men ej för dig.

Natalia.

Huru?

Morisow.

Om han blanda sin egen vilja, skulle han ej med glädje se dig upplöpt på thronen? Skulle han ej visa den önske att lita dig med sin, att visa Tarens tyckt? Men Magderitien söker han på allt sätt att misbruka det vilde han har på ditt hjerta, för att hindra dig att tillja den vilja, som kan lita dig till thronen. Är det att blida dig? Nej, det är endast egenkärlek, endast egenkärlek.

Natalia (kastar sig på Morisows hand).

Ack, min morbror!...

Morizow.

Nå, hvad nu det?

Natalia.

Min morbror, jeg elsker ham som en søn og en far, og jeg begir... jeg vill ej... jeg kan ej visa mig for Tanten.

Morizow.

Tænk på hvad du gør. Vill du ikke Tanten den vordne du ham en skyldig? Vill du betragte mig for dens vedet? Det kunne se ud på hende. Du har fået den betingelse som gæver: du kan ej ansætte en vis dag; (medlænde) hvem vil om Tanten ej behager dig? Ung, nok, rigtig, rigtig, blir du kende med fremtid en du tror, når du får se ham: och så'n får du gå som mange store Prinsesser, som vilde opoffre sin hjerte for det almindelige blide.

Natalia.

Ack, min morbror, jeg er ej Prinsesse.

Morizow.

Nu; men du skal det bli; det er ugentlige delene. Sedan har jeg nog haft besked med din onkel, for at ej bli det første offer af dine ønsker.

Natalia.

Det er det endelig skil, som kan råde på min fremtid; men hvad pligter!...

(Hun går ned og tager sig til at gå)

Morizow.

Hvad går det?

Natalia.

I den betingelse jeg er: i den gryende strid som mit

hjerter, mitt stora hjerta, tillåt att en stund jag söker anstalt
 hat till samma stora sinnet.

(Men lugnar sig och går ut.)

Marisow (allena, smärtsamt).

Starkens åter, han gör mig ont. Om Taren vill tro
 mig, så njöte han sig med detta försk, och då klagade han inte
 mera. De tagas visens äro så vackliga: de gå så hastigt!
 skän den äro ynnigheten till den anden, att den som är klok,
 som är försiktig, behåller snarare en villkänne som gör ho-
 som lycklig. En söker snarligen, som ofta sårer och sträffer
 sjukheten.

ANDRA AKTEN.

Teatern föreställer ett rum i Tarens palats.

FÖRSTA SCENEN.

TAREN. En Hovman i Tarens dräkt.

Hofmannen (med glädjehet).

Men beträcker En blott följerna af allt som han behåller
 mig! Om Naisia, Erhödd af thronens glans, emottager
 min hand, så blir jag målet för er vrede, och då har jag den
 önskan att sega öfver er.

TAREN.

Om Naisia glömmar den kärlek, som hon mig svarit,
 om hon uppoffrar sitt hjerta åt frelstanden, så förtjener hon
 ej annat än mitt förakt, min kärlek stöckets gäst, och...

Hofmannen.

Och barnen faller på knä, och sålden den blir barnen löst. Nej, nådg Herre, denna kommission är för lörig för mig. Så bedrönde det är att föreställa en person, så litet smickande är det, då något skall bli avriges så förgäva kongen, eller att smickas en. Nej, jag lovar att göra den heders åt en annan som...

Tearen.

Som inte kunde så väl utlösa min plan. Nej, du har pålagt dig den, och du får en bälle ditt löse.

Hofmannen.

Ja, ja, så är det att lösa oförsligt.

Tearen.

Jag vetar det ej. Det är stunder som jag ångrar det beslut jag tagit. Jag hoppas, jag ångrar, och jag ville att jag aldrig fallit på denna tanken.

Hofmannen.

Det är Anna på att lösa den, och...

Tearen.

Nej, det är för sent. Jag klämr, att om jag ej fullkomligen blif ofvertygad, blif alltid något som sålden i min tycke; och så...

ANDRA SCENEN.

De Fems. Fader.

Fader.

Alla ståla mig i salen, och snart är det vars tid att lösa.

Tæren.

Och Natske?

Fader.

Natske synes inte borta.

Tæren.

Hvad hopp!

Fader.

Naturu har det stige mig att hon kommer.

Tæren.

Vad?

Fader.

Han har dertill också oöfverräddigt, men tydand för en mor-
brors vilja...

Tæren.

Hvad? Han ändrar beslut? Han är osäker, vacklande?
Hvad plågal! Hvad fruktan!

Hafmannen.

Tro mig, min Prins: hanu är icke ett ej öfverstyrt harnes
ljerte, och ett...

Tæren.

Nej han, Nej mig! jag vill till slut underkasta dig om allt.

Hafmannen.

Och jag göra minn såkl gillande, för att till Er att bärna
En beslut.

Tæren.

Det är tillfångt, ty det är loggt.

TREDJE SCENEN.

FEDOR. DARIA.

Fedor.

Hvad? Åben denne gamle kiste? Åben den också presentera sig till Tuarens Datter? (Till Daria) Åh, välkomment! Han är också vilja till Tuarens?

Daria.

Fyl ly! Det är inte värdigt att skatta åt gammalt folk. Tycker han att jag ser ut som en ung skönska? Nej, jag har minnen snart att spela.

Fedor.

Hvad då?

Daria.

Jo, Tuarens har valt mig till Poeschitzas; som har att få in alla den, som mig till dess väl ställa.

Fedor.

Åh! Gud tjena! Gud tjena! Hederlig tjena! och snart icks bröllo.

Daria.

Om han stolta klaga, men han rikar endast i dag.

Fedor.

Jag beundrar Tuarens val i er person; det kan ej annat än behåga alla skönska, då ni presenterar dem. Det är att alla snart snart bröllo.

Daria.

Hvad? Alltid är en ovärdig.

Fader.

Jag? Gud bevara! Jag gör endast allt åt min behag-
lighet.

Daria.

Nå kunde väl ännu allt bli skönt, ty Huset är beskyddat
enligt det är den som skaffat mig denna synsål, ty Tanten har
jag aldrig sett.

Fader (häftigt).

En stor Skräck för honom.

Daria.

Hvad? Hvad säger ni?

Fader.

Jag säger, att Tanten blir snart intagen af något vär.

Daria.

Ja, det färdas ett tillfälligt ordning på alla de skönheter som
samlat sig här. Alla vilja synas, alla poeka, lever och en
var sig som vara Tanten; — men hvem kommer hit? Här
är förbudet för alla att vara. Detta rum är för Tanten allena.
Kart, det är något till ordning, och...

Fader.

Ack, ni börjar hanna. Färd! Jag tar min person i
säkerhet. Öfvergått (samt).

(Man går ut på den stolta Tanten gård.)

Daria.

Ja, visst jag inte att det ej kunde vara någon annan än
den högdragna Sophia. Hon är hafva tyckt mot sin höghet
att vara drott: kan skall minnas till herra.

FJERDE SCENEN.

DARIA. SOPHIA FEDEROWNA.

DARIA.

Tänk mig att föreställa er, att det är ej här ni här vänta Tsarens ankomst. Der inspektera är sedan, der Rysslands skickelser samlas.

Sophia.

Är det li mig att vänta? Är det li mig att vara blandad med sländsbetant? Befryddad med Tsarens, kändigt upskackad med den stora Tsarens, är Tsarens hand min sällas lott. Den kan ej ge mig någon annan, och jag har gissat det rätt i akt, som blir snart min oströdda tillhörighet.

Daria (sattiriskt).

Nå, nå, förlåt, förlåt! Jag vänta min att Hennes Majt var så sällor om kronen. Jag skall väl då vara er för vår Tsarina. Herre Gud! Hvad vi smickat, förtä oss litet på stora världens bländelser! Ja, det är sant; jag skulle ha svurit på, ja, jag hade gjort en stor ed på, att en annan än en skulle bli kronan; och så går det. Hennes Majt berättar mig med smick det jag aldrig kanast tro.

Sophia.

Spar er allt detta skämt, och vet, att då en person som jag, med min börd, min skickhet, varit mig, föller allt för hennes fötter. Och påminn er, att jag min världens handtern den, som blir er Tsarina.

Daria.

Då Hennes Majt det blir, skall jag väl vara min skyldig-

het; men till dess tänkar jag nyttja min rätt öfver de sköna, som skola förmållas för Tansen. Den är all...

Sophia.

All tja, all med värdnad och tyndad skola dess val. Men det är jag som har orätt, att vilja nedtogs i samtal med er.

Daria (med tändarna).

Hu, hu, hvad han är gråsigad! Han blir snart inte Tansen.

Sophia (med Stråk).

Hvad nummer han mellan tändarna? Hvad skall...

Daria (med flerkång sparghet).

Hå, jag kan bli så rågt ett gammalt ordspök.

Sophia.

Hvad då?

Daria (går en djup ångad).

All högmod går för till.

(Sophia ser på henne med ångadhet (Stråk).)

Daria.

Hu så här en annan ännu. Åh, det är den kleniga Theodora.

FEMTE SCENEN.

En Förm. THEODORA.

Theodora.

Ack, jag öfr: jag är alldeles död. (Hon kastar sig i en hästol) Mina ben här mig ej mer: jag är alldeles uttrötad. Förlåt mig, mina danser; men jag måste lyda mig.

Sophia (med blygsom).

Jeg tænner ert tilstedel af andre tilbedere: det måde være vigtigt, eller vi glømmer at jeg er tilstede.

Theodora.

Fortæl mig at jeg sætter mig. (Hun lægger sin ben på en stol) Men har vi så at mine nerter skole stå ut med denne dage måder? En kedelig hatte, en uafgæng trængsel. Færdig skønheder som alle vilje bli søde, og med alt det ingen stol, inde det minste vilje, og det får mig, mig som knapt kan erte stå, som med søde måder gå, og nu måde stå, måde stå. Nej, nej, om det som får hele verdens hører, havde jeg ej skole et sådant hører. Och uden er det en overstridig sad, at så til sigendes færd til malet et vider, får et blive af Hens hage. Nid Tænkne Gynestet tektet, såsom den som vilde at få den hand. För man det, som er upfald med grundtæter af en dygd som er overlig, måde jeg belønne at det er således stridende med delatessen, med overført, at på sådant så til liden sig opil.

Daria (komer ind med glæde).

Och sådå har Herras Nid komat hit, færdig både knæter, Arbetstæter och dygden varit demmet.

Theodora.

Hand vil vi man skole gå? Inde kan jeg stå den enda som står mig over hørket, och - om jeg ej hade komat, hade viast hela man sågt færdig mig at være et hørket för denna uppliden.

Daria.

Ja så, ja så, jeg færdig, jeg færdig. Det är et hørket

Är er sällg! ni uppöfrar er. — Huru Gud! Huru dygden är för en sådan sak, som så kan hjälpa sig efter omöjlighetslösa! Ja, ja, det blir snart bekännande för er, att på sådant sätt bekännan är sällg och er egen uppgörelse; ty ni är som sällar om Tarens hand.

Theodosia.

Och är hvem väl er då att den kände gråst? Men dygd är känd i hela Moskva. Tarens har varit här den antiken, och då...

Daria.

Och då har för en er fröling, vill ni säga, kan han inte underlätta att geva er sitt hjerta; är det icke så?

Theodosia.

Ja, det är en sällor släkte.

Sophia.

Jag är försäkrad, då ni ser mig, att ni ej fruktar bli besvuren i ett hopp. Men hörd, mitt namn, jag vill ej nämna mer, kan ej göra något annat.

Theodosia (med besvär).

Först säga det är jag var på, att emellan oss kan ingen treka.

Sophia (med blyghet).

Hvad? Menar ni...

Theodosia (med samma ton).

Jag menar att...

Daria (går hastigt emellan dem).

Mina värde Frenar! Jag har för Gud skoll, värde, värde bara till den Tarens val riksnamn; då blir det först och sist

trita. Veta SE detta: den stunden kommer nog. — Hvem kommer hit? Ack! Det är Eudoxia.

SJETTE SCENEN.

En Fana. EUDOXIA.

Eudoxia (mycket glädigt).

Ark, älsklingen finner jag er, min gamla Daria. Tycker ni väl det är smidigt, att läsa oss alla vasa befinne allena, utan att underätta oss, som er skyldighet är, på hand sätt vi skola ta emot vår tillkommande Gemälf. Ty ingen darsom tvilar om, att han ju blir Tsarerna. Det är rätt naturligt att se alla denna munns den som öppnar oss ögon att de ska se stora ut; den andra drar ihop munnen, att den skall synas mindre; den tredje, högljuddt säger att vackra här, har stor omsorg att backorna må falla med betag på hennes armar och utredas eller ryggen; den fjärde har baren uppått att visa ett par vackra armar, som lika stöta i dess skönsa bröstet; den femte vet ej på hvad sätt hon vill visa sina kinder, som falla med perloras och glans; och jag avslutar dem alla, skruutar, skänkar och rår mig åt deras hopp och åt deras plaser.

Daria.

Det vill säga, att med samma allkorhet som de om Tsarerna lygta, är ni glädigast.

Eudoxia.

Förstå mig: det är mig alldeles så högljuddt, att det qvitar mig lika. På thronen, eller långt från thronen, der glädje och glädigheten boras, är alltid det jag helst vill vara. Att
Det är

skänka åt andra gämnar och göra några själf, är miliet för
en helghälsad. (Vänder sig om) Ack! är ni här, min Drott!

(Med en afbruten vördnad blickar sig djupa för Sophia.)

Enöfning min vördnad och min djupa blygsamhet.

(Hon vänder sig hastigt emellan dem, sågande dem blott i kinden
och säger hastigt.)

Nag ser jag ett hopp, min Prinsessa; men vilken i förtröende
att jag har vet komma från Morisons blygsamhet som
snart försvinner oss.

Sophia.

Hvem då?

Theodosia (med blygsamhet).

Ack! Har orkar ni att bina på henne? Hon talar ju ständigt
till klaka ord i öronen?

Eudoxia.

Nä, när ni till mig min förälskad mig. Ja, det är en
skötsel, en skötsel, ja, just en konstskötsel...

Sophia (med blygsamhet).

En förtäring följt landet?

Eudoxia (hörar henne).

Just följt landet, helt öfver är beaktansvärdt utveckelt;
och det blir hon som säger öfver oss alla. Men öfver
goda; de bär mig inte. Så här kommer hon.

SJUNDE SCENEN.

De Fina. MORISOW, NATALIA.

Marisow (syns endast i dörran och
i en stund).

Vilken här Tassens ankomst; jag går att tillägga honom
att allt är tillfreds.

Natalia (med sorg).

Ack, var morbror; men han känner nog alla.

Eudoxia

(gräpar till henne och med ironi men med glädjefullt för henne fram på skänkerna. Natalia svarar sorgens, modigt och blygt)

Kom fram, kom fram, skändad som skall underkasta alla hjertan. Mina damer, jag har den äran att presentera er personerna tillstörttycke. Se med blick skändat hon framträder: med blick vinkat hon kastar sin Ögon. Vi andra, som den upplösta vid bröstet, vi blott resa till provinsen, för att läsa oss bekanta; och jag kan ej nog beundra vinkaten af den, som skicka så långt efter den som skall bli vårt efterdina. Finns vi inte det som jag? Jo för henne kunna vi strax ligga ner sin vapen, och ännu en sådan sedan afvänga, och Tanten vil gjort.

Natalia (med skrytlig stolhet).

Jag vet ej att jag har följt ett älske, och af blick riktighet, efter så kort bekantskap, vi brukar ett så betande skönt.

Eudoxia.

Det var ord, men var till. Vi blott skändade vil raggat, och all vår upplösta: som verlden ljuss oss mot er till uppgång. Tanten har En god smak att ej ge er genast förtroendet.

Natalia.

Jag är långt från att det tro: och ännu längre från att det ska. Det var för mitt hjerta den största olycka.

Sophia (oljudligt).

Jag börjar att ha meddelade med henne, ty hon känner sin ringhet.

Natalia (med värghet).

Förlåt mig: ni bedrar er. Jag värder för mycket Turen, att vilja gifas honom ett hjerta, som här en annan till, som är för droget att bedra ett val, för löst att vilja bedra, och för stort att, med en frägen förtäring, ej uppriktigt erata emot dess kärlek som bedrade mig nog, att vilja upplåsa mig på sin tron. Jag älskar en Gudsman, värd att min kärlek. Jag värder Turen som min Kysare, men kan ej älska honom som min make.

Theodosia (med önski).

För att vara så ung, är hon vida kommen.

Eudoxia.

Äck lred det är tyttigt att älska romanser. Ingenting för-
sätter blottas hjerta på landet än de. Jag tänkte, min sköna
Friden, är ena ligs, är brinnande kärlek, ett beständigt hjerta,
den oföränderliga tillgifvenhet... Hjertats språk... Äck, lred
det är vackert! lred stor effekt det skall gifas på alla edre
gämnarne i socknen, på tre mil omkring; men här är det ett
skändt språk.

Natalia.

Jag beklagar den som inte känner hjertats språk, och
älskar ej bättre än att få återkomma på den ort, der man
känner värdet af en ren kärlek.

ÅTTONDE SCENEN.

En Fina. MORISOW. DANA.

Marinow.

Turen råkade. Beris, för den till det rum, der de böna
våra härn ankommit: du, Natalia, blif qvar. (De gå.)

NIONDE SCENEN.

MORISOW. NATALIA.

Natalia (sætter sig på knæ).

Min morbede, om du har gæddet for mig, om du anstillet mig som et barn, så for mig kirkekn. Låt mig fly løysen af en Fru, hvare kirkekn gjorde min skylda, hvare laad jeg ej kan smøttagi.

Morisow.

Så år du så skæer om Tærens vil? Beklaad, att med så dia kirkekn for Gælden stæmar sig fra dig den lille egen-kirkekn, att ej vilja bli betingeligen, eller se sågen af den, som du gick ut, dig betingeligen.

Natalia.

Nej, min morbede, vi kænner dia mit hjerte. Kirkekn endast, som det uppeider...

Morisow.

Tyvel Tæren kommer. Jeg kommer dig såene med honen. Han vil se dig, hvare han indleder i såen. Det år att ejt prof, att ryktet af dia skædet kommit lada vil hvare. Farvel.

TIONDE SCENEN.

NATALIA. Hovmanden, som stænder Tæren. TÆREN i jorden.

Hefmannen.

Hvad ser jeg? Hvare ej mine egen beder mig? år det så, hvare skædet gjort på mig att så stædt tryckt? år det så, hvare perlede jeg att i Morisows kammer? Ark, Gæli-

na, hvad du är betydlig, som så länge dörjt för mig att Natalia Nardichien var den, för hvilken mitt hjerta bevarat!

Natalia.

Huru skall jag kunna tro, att en så riklig Farsle som ni, som alltid syns endast upståndt med krig och hjulbragder, kunde bevara för den här sällig sällf ett en sangel målning kunde...

Hofmannen.

Det var åt er skänket, det var den endast förtärlighet att den så hjerta, endast upplykt af brans liv; det är dergesom ni här är er sager desto allkärn bekländ, och med den öfverring som pryder er ungdoms glans, är det närligt att ni ej kunde förena det lifliga uttryck den skulle på mitt hjerta förenas?

Natalia.

Uppförd långt till en befrat, i ungdomens oskuld, kunde jag ej vilja att ni tro mig vrid en sådan uppföring, och om jag till tilläggs, en uppföring, den jag ej hoppades eller önskade.

Tanzen (i boken).

Hvad gulligt tillstånd, att kastas mellan hopp och ådömd!

Hofmannen.

Hvad! Är det ej skönhetens rätt att beraka? Och då Minskens tron var ledig, kunde någon dertill vara mera värdig än ni?

Natalia.

Jag, Pias...

Hofmannen.

Ja, ni äro! Ni, brans oskuld, brans dygd, brans skönhet är gjord att pryda bevarat. Till mig tro, att någon gång

mina tankar flöt sig på kronan, och läsa mig ännu längre ut
enheten mig med den tanken, att en Prins uppenbarligen var
såsom värdig.

Natalia (med värme).

Det vore beaktligt, att ej vara en Kungens tillgiven.

Tasara (skild).

O Gud! Hvad här jag? Otrogen!

Hafmannen.

Fuldt, fuldt, att uppfylla mitt hjerta af kärlek: säg
mig, att min kärlek rör ett hjerta... att värld spekar, är en flö-
dig, att den emottaga, att Gullitans kärlek bärdes endast af
lydnad för en morder, att hans hand...

Natalia.

Var mig bär, att jag skakade honom, att jag skakar ho-
nem hans, att min kärlek för honom bär lifen så oförändrig-
lig, som min världsd för en: all...

Tasara.

Hansel!

Hafmannen.

Hvad här jag? Skall då en af mina underbara öfvervinn
mig? Kan ej min kärlek, den krona jag eder tilljudet, lyans
glans...

Natalia.

Gör ej lycklig, min hjertata lyga... Jag skakar Gullitans,
och jag bärar minna en vrede, än jag fruktar att vara skild
från honom. Jag delar hans öde, och bärar bär en bärar
kan det göra, så snart jag det yppeligen än en krona,
och...

Tearen (Mr. Jennes Skier).

Som ej tyflest kan betala ert tjern, er trohet och er dygd.

Natalia.

Gud! Hvad ser jag?

Tearen.

En Prins, som för edra fötter nedligger sin spira, som först känner smidet af sin uppöfvelse, då han kan dela den med er. Färdigt; man klrick, grinslags, fruktande, ville vara öfvertygad att ni likade mig för mig sjelf. Jag är det. Hvad haf förfjelas att se mig likad af den man dyrkar, och kunna pryda hennes trohet med kronans glans!

Natalia.

Jag känner lifven så trycket det rådet att emottaga henne af er hand, som jag kände att allt uppoffra för er. Det var er jag likade, och fanns eller skil, är det ni allena som kan göra mig lycka.

Hofmannen.

Na är min roll vara all. Era Majst är ej behåll att jag spelar den litte.

Tearen.

Jag riktar min lycka till denna dag, och är rik till nöjd med utgången.

Hofmannen.

Det tror jag minsten viast. All hedern är för Er. Om jag hade någon den minsta kända af egenskaper, borde den alldeles försvinna. Men Era Majst glömmar bort alla de skönheter, som vända honom, och som viast ej bli så nöjd med sin allra som Ni.

Tjaren.

Gå, Prinsessa, ut för till minsta blanda er i detta hop,
 för att säga öfver denna sköndhet, som ni segnat öfver mitt
 hjerta.

Tjaren blickar Natalia till Marias som inkommit. Natalia går med sin morbror ut genom dörren af fonden, och Tjaren ut genom bakdörrarna. Tjaren förklarar och förklarar sedan, för alla middagsvärdarna de förväntade. Eudoxia går emot Natalia, som man snart kallar tillbaka till (från öfver rummet). Marias blickar henne och går ut till (till Tjaren).

ELFTE SCENEN.

NATALIA. SOPHIA. THEODOSIA. EUDOXIA. MARIA.

Middagsvärdarna.

Eudoxia.

Efter så långt samtal för er säger vare säker: tilltåg mig
 nu att vara den första som . .

*Sophia (med blygsamhet tiller
 henne i teat).*

Tjaren har ej ännu förklarat ett val, och det är inte
 så att det förklarar.

Eudoxia (med ironisk skednad).

Jag Kvätta, Prinsessa. Färdt min minskning, som ej
 genomgående på er, men med allt detta tror jag mig vara
 sannopådd.

Theodosia.

Huru kan ni ha ett ögonblick till . .

Sophia.

Eudoxia tror sig kunna skilja sig allt; men om en liten
 stund för jag väl vilja gränsa för denna glädighet.

Eudoxia (medförsök).

Åh, här det ingen små, så får jag nog litet skatta.

Sophia.

Denne dag kunde väl göra något hinder den.

Eudoxia.

Åh, denna dagen?... Denne dagen?... den kunde väl minnas en egenbeteck.

Natalia (afstöt).

Fant anskan till dagens är således inte anskande för mig, här jag värt all inte skatta.

Theodora (med samma tan).

Ni tar också med en tan...

Eudoxia.

Som tillkommer mig.

Sophia.

Den är mycket såväl i sin såväl.

Theodora.

Den är sannolikt, och jag...

Eudoxia.

Och jag skattar och sålutar öfver all efter min vana, och det blir inte så som hinder mig.

Sophia.

Hvem då, om ej jag?

Eudoxia.

Åh det...

Daria (går hastigt emellan dem).

Åh Gud bevara, hvad prut! (Till Eudoxia) Det är nog

all skänka; i ordning, min Nikolaj (Ställer upp dem.) Vänd
ned, tyrsnad och uppslåsenshet!

(Daria ställer alla frakterarna i ordning på det lilla
Anstalts de blandad med de andra. Öfrarna Ra-
doris; men Sophia går ut liden med köpdragenhet,
och ställer sig främst till köper. Theodorien stannar
på venstra sidan. Daria står mest emotionad
på venstra. Under påsar och drampolar inkommer
Taren. Framför honom på fyra stöddar med deras
stjärnspår på axlar. Maria står spira, och den
andra Hofmannen en ärens på ett ägande. Fader
går framför Taren, som är dyligst af det ädliga Hof-
vet. Så snart Taren är inkommen, falla alla på
koll, min Sophia, som bugar djupt. Frakternas
stannar.)

TOLFTE SCENEN.

En Förm. TAREN. FRED. MORISON. BERN.

Fader (till Daria som han lyfter
opp).

Kom, minna lilla, och gör er uppsättning åt Taren.

Daria (begrar sig).

Allernådigste Herr... (I det han upplyfter Anstalts, igen-
känner han Taren) Hvad ser jag?

Taren.

Tyst... inga köper.

Daria (till sin Brorsas).

Åh, ha!

Fader (till Daria).

Hvad sa, minna lilla? Har han Erlens koncepterna?
Äh! för en så erfaren fru är det skam att så snart bli föregått
baga till på sin tanke.

Daria.

Hvem hade kunnat se det?

Tatjana (till Morisow).

Daria försöker nära mig.

Morisow.

Ers Majt var döad, att jag trogt iakttagt tyllilsheten.

Tatjana.

Jag har svikt att beröda mig att skatta; jag brukar följa min gränsl.

Fader (till Daria).

Hvad menar han det? Om Goltzins till kungen, hade det icke varit en skön sak?

Daria (stuckes).

Alltid är han elak; jag är nog försagd ändå, utan att du behöfver göra mig det veta.

Fader.

Bah! Det är en så allhyggt föredöde, att det går väl halsigt öfver. Nå, nu Tatjana väntar. Börja då er hvar. Kommer ni af er, skall jag hjälpa er.

Daria (till Tatjana).

Allernådigste Herr! Ni är här de skönheter ert rika framställt: Alexandra Andreevna, Proskowna Ivanowna, Helen Alexandra, Eudokia Michaelowna, Naida Kyrilowna...

Tatjana (med höflighet).

De föra alla sköhet, blyg, ungdom...

Daria.

Alla väta med vördnad, med Majen, att härnert val...
Prinsessan Sophia Fedorowna, som...

Sophia (sjöjer fram och faller Daria i teat.)

Befröydad med Ena Megi, smärskar jag mig att vara af Er känd, utan att behöfra Kressillas af Dem... Ett rikes stöt är redan hafva upphöjt sig till Eldar, och låst Er lifvans med dem.

TEATER.

Det kan ej vara mig obekant. Ryktet har sagt mig sant, Passosia. Er färging är lika lysande som er bård är tjock; men det färdats mer, för att göra en make lycklig; lyckligt i sinnet, lifvet i ungdomen, och den lusten att behaga, som är allier af värme att ledamål, då den kommer från hjertat, ej från höghet; och jag tror...

Sophia (med höghet blandad med tala).

Jag Kressil: Van att harska, att en allt darr för er läpa, kan ej den styrka i tankesättet, det höghet i själan, ha med jag är känd, behaga en Prins, bortskänd af smickar, af slafvisk undergifvenhet. Tillt jag känner Er, för att inte redra på edra, på minn lifvets vägar, för det val jag föreser Er göra. (Afsluter, då hon går ut) Jag har misst ett döja min barn. Det är Morsans konst. Se mig föndragen en ländelick! O öder! O vacker! (Hon går ut.)

Daria (då Peder som str kommer ut).

Farell, livell! Vet du väl hvad hennes lifvick vill säga?

Peder (inlåtad).

Kassa.

Daria.

Allt lifvans vara är strä. (Hon går fram att föreställa

Theodosia) Fortid, äldste Herre! Jag har glömt att föreställa
Er Theodosius Presbyterus.

Theodosia (med samma läsa be-
ger sig).

Lägg till den dygdiga.

Daria (småskrik).

Ja, Theodosius Presbyterus, den dygdiga, den dygdiga.

Tauron (med läsa in).

En skick och rätt tillkom.

Theodosia.

Jag anser mig, att dess samvinnighet bedrar en in-
skrift.

Tauron.

Er skickat, er dygd tillä med krasens. Jag beundrar
den stränghet, jag värderar den, men förlåt om den förtä-
kar mig. En man får ofta nog dyrt köpa en maktas stränga
dygd, och med ett lugn förkastat angålla den iakttagelse, att
tråka sin gamla från den skickens olycka. Tillåt mig
därför att inskrifva min dyrkas för er, till en uppenlig sk-
ning, och att afstunda den, som får erfaras all vidden af er
dygd.

Theodosia (med en harm som hon
under förskott öfverlämnar).

Om Era Majt är så litet noggrann, får det bli lärt för
Er att vilja Tauron. Mängden allas kan göra valet vack-
lande. För min del är jag säker af anskan till mitt ut-
skick, och afständer ingen föreställning. (Afstuder i det som
går ut mycket hastigt) Ach, dygd! dygd! Hvad är då den
låt?

Daria.

Och väl. Tor du väl nu, Fader, på mina spådomar?

Fader.

Jag kan inte lida bli ett skanda åt hennes bräna öftryckelse.

Taaran (till Endoria).

Och brod er ängår, helagliga Endoria, hvars glädighet, hvars graser ställa med kärleksrodnaderna, så förfjassar ni mina ögon, så upplöcker nijs och glädighet mestad genom er ång, min...

Endoria (med rörande glädighet).

Men kärleken talar för en annan, och dess röst blir till-
ja. Klåga Herr! Jag vet göra mig rätt, och kanske är det
en egenskap nog uttryckt bland oss. Jag är ej gjord för thre-
nen; dess världighet, dess majestät är för allvarsmut för min
glädighet: jag gjorde der en allt ägar. Fortid, men jag vil-
jar hellre den lott att behaga, att förfölja, att roa mig, än att
den glans er storhet tillhöra. Ett tal är världigt Er. Jag har
 varit den första att det förena; och då Era Majt, tillkallad
rens bekymmer, ledas vid dess storhet, behöfver glädighet
att uppmärksamt ett stann, att uppliva en kärlek, hvars låga
att en egen till andungen förtäras, och behöfver någon fö-
skingning, att desto högre för Natalia å nye upptäckas, så
hoppas jag att ej bli gund, och då kommer min dag.

Fader.

Det är god, den. Hon förbehåller sig minnen när det
minst föredragna stann; och det kan inte bli Taaran,
kunde väl hennes godhet ändå bli oss andra hofvuds nyttig.

Taaran (till Natalia).

Låt hennes högsed brata dess skändet öfver den seger

ni vinner. Låt honom säga hvad han vill: er Öfving blir er en borgas för mig kärlek, och den behöfver ni mig vana, en öfverhet för min beständighet. Kom, min Prinsessa, till i edra käre ära, som nu till edra undersåter, uppträda på thronen och med min krona smycka min hand. Och I, som till ära framträda, den med eder ära och ära skönlust och beständigheten säga, min lycka och Nattens upphöjelse.

Kupletter.

Fadern.

Min skådespel till boder
I dag af eders lilla tropp,
Det offer man beröfver,
Högstidigt staden oppi
Till vacker ära vill
Nattens öfver oss befallt
En öfver lycka tillde,
Ty hjerta dömmar till.

Marinow.

Upphöjden Fornens ära,
Som nu vår re, vår värdhet gör
Den ära har vill beakta,
Först honom helga bör.
Om sig vart till Herran,
När tacksmånen det befallt,
Ett dock vart uppträda gillar,
Hans hjerta dömmar till.

Daria.

Jag just ej så bekräfta,
Att jag öfver Fornens ära

Men all på tok ja lifvet,
Der gannar styra lif.

(Till Pasterren)

Man koler med angsten koler:
Naturans lag det så befallt,
Och man den skänkta smeker,
Ty hjertat dömmar all.

Hofmannen.

Gled frän man plats jag stöder:
Jag var befallt alltför tid;
Men dock min Prins mig gläder,
Om blott jag har dess vil.

(Till Pasterren)

Vi här vårt kiska gåra:
Lästiderna allt det så befallt;
Er dera vi glada kora.
Om hjertat dömmar all.

—————

DEN ENA FÖR DEN ANDRA.

KOMEDI I EN AKT.

PERSONERNA.

JERNHELM, Kapten af Amiralitetet, fäst på Red Berg.
 BLÄSTJERNÅ, Baron och Kammarjunkare. Jernhelms vän.
 JERNHELM, Kaptenens son. Berättar af Ostindiska Kompaniet.
 LEJONQVIST, Hofmarskald i Gåsa Hofden.
 Fru LEJONQVIST, Hofmarskaldens hustru.
 Fruen LEJONQVIST, Hofmarskaldens syster.
 VINGEN, Vred.
 MARIA, Virkan.
 LASSE, Denes brorson och bröfven.

Skådeplatsen föreställer ett värdshus i Österg.

FÖRSTA SCENEN.

VINGRAN. LASSÉ. De komma qvada här om nida.

Lasse.

Åh, det var bra att jag stände fästet. Här är en förhållan-
deligt hemskhet här komma mot afven.

Vingran.

Det är vara något köpmansfolk. Det är en god tid i
Göteborg här är oss, som tillä vädelsen, di Östindiska Kom-
pagniets auktion tillen.

Lasse.

I synnerhet är fästet, som håller kvar att tyva.

Vingran.

Ja, det är sant, fast de mest alla så lassa lassa. Här
har endast Kapten Jernhjel, och han har en nytt inte stort
att hjälpa.

Lasse.

Kapten, som rest på Ostindien, är alltid godt att ha nära
med. De är rika som ankerbargare.

Vingran.

Ja, det är sant; men med kapten som rest på Frank-
rike är allt frägnat. De som vara att vinna pengar, de
andra att spara bort dem.

Lasse.

Jag tänkte det var en sjukskåper. Jag trodde det var han som varit så i går afton.

Vingren.

Ah nej, men ser du, det är en Anesthetiskåper den här. De svärja lifven så väl som Sjukskåperen, men de betala inte så bra. För öfrigt måste det vara en klock karl, han har två kantar: det Svenska och det Franskyska.

Lasse.

Ah! Det var den unga Officern som kom ifrån Hedern, som såg så bra ut, men den känner jag. Han heter inte Jerufjela, han heter Berg, och är inte adelsman. Han är den rika Berkskåperens Berge son, Direktörens vid Guldskåns Kampagnist. Ah, jag känner honom rätt väl, vi ha varit skolkamrater. Han var här i alla unga flickor, och sågs med alla pojkar. Vi ha härleggsat sålagna gång, fast han sedan tillvit Herten, Kapten och Bildaren, och Lasse stackars är ännu en litet bejant hos sådåg farbror.

Vingren.

Ja, så går det, ser du. Du har varit en vidlyfing prins, en stor skåper, men du är ingenting rikare. Om du blir en beskedlig greve, skall jag väl dra omsorg för dig.

Lasse.

Nå hell hans ord, farbror. Men såg hvarfärd heter han inte mera Berg?

Vingren.

Det är inte konstigt att gissa till. Kungen har sedan fadern, som tagit till adelsnamnet Jerufjela.

Laure.

Äh! hä! Jernhjuln . . . Jernhjuln, det var ett roligt namn, och hvad skall det betyda? Äh jo, Bråkpatron hade ju en fickan full af järn; och då han nu gick sitt jern med sin hjelm, så har den af följde Jernhjuln. Bora låta hjelmens resor höra med jernet, för så går det mest på.

Vingren.

Under Bråkpatrons införel köper det väl ingen fara. Här det blir när unga Herrn för det, vet jag ej.

Laure.

Det är jo den der Bråkpatron, som är så duff?

Vingren.

Just han. Men nu pratar du bara bort tiden eller vanligheten. Hvar är Sköldsmiddan?

Laure.

Det är han.

Vingren (Hör).

Är en Herr med Fru, Syster, Jungfru och Bejant, kunnande sin Medel, beställa sin rum — Inga namn.

Laure.

De Mrs vijs vara bekanta.

Vingren.

Och du kan talas?

Laure.

Ina stort, men sågs glösa.

Vingren.

Glösa? Jo, jo, nog kan du sådant: skådespelet kan

du seg, men her du stillet alle de Jænder jeg bedt dig?
Få se om du gikst noget.

Lasse.

Åh nej.

Vingren.

Lå se i rummen stikket?

Lasse.

Ja.

Vingren.

Har du sagt Baron Blåstjærns til, at en af hans venner,
som kommer fra Molde, vil tale med ham?

Lasse.

Ja.

Vingren.

Har du sagt at det var Kapten Jernstjerne?

Lasse.

Nej, ty det viste jeg ikke.

Vingren.

Det er han. Kommer han snart? ty Kapten er udløst?

Lasse.

Ja, han lofede at komme snart. Ja, se der kom-
mer han.

Vingren.

Och Kapten Jernstjerne också; han måste ha sett honom
genom fönstret. Kom, följ mig, skall vi se om allt är i ord-
ning för de främlingar.

Lasse (till Jacobheim).

Någig Herras ångade är utstält. Se der kommer Baran Blåfjörn.

Jacobheim.

Tack skall vi ha. Lassa oss sitta.

ANDRA SCENEN.

KARL JERNHELM. FRÅN BLÅSTJERNNA.

Baran.

Är det du, min bästa vän? Hwad jag är glad att se dig! (Se ånga Åström i fönst.) Det var ett otäcktadt möte. Inte trodde jag att råka dig här.

Kapten.

Det är trolig jag som bød dig komma hit.

Baran.

Det såde du mig inte; men surpsen är desto mera be-
laglig. Bor du här?

Kapten.

Ja, sedan i går afton.

Baran.

Hvarkre har du ej kommit till mig? Du hade till bättre
rum, och vi hade kanske språka tillhopa om både nytt och
gamalt. Om du visste hwad jag är glad att se dig. Du är
ju en en reputering man? Vid dem är ha två kors och ha för-
gjort dem, det är förhvarnadt beiderligt. Jag har så mycket
att säga dig, så mycket att fråga dig, att jag ej vet hwat jag
skall fråga. Vet du att din far är här? Skild dig fort, ska
vi gå till honom. Jag vill få dig kring både sta'n till alla
mina bekantskaper. Vi måste bli här någon tid ihop.

Kapten.

Er vänskap, min Baron, är mig allid kär; men i denna stund är den mig ännu kärare. Ni kan dra mig ur den allvaraste belägenhet en hederlig karl kan ännu sig i.

Baron.

Ah hal! Jag tycker att du är just som jag kände dig. Det är bra att du känner mig. Några små kärleksfverdyt, några öfverraskningar, några skrattarier, flera öfverraskning, och det fattas inte mer, för att kasta en hederlig karl i det allvariga lifet. Jag känner igen dig i allt detta, och hus du gjort krig, varit i bataljer och utmärkt dig, så är det vackra kinnat ej förlorat sin rött. Ung, allid yt, allid flodig att dra på plöjen. Det som är bra vid allt det der, är att jag, Gud ske lof! har nog sådant här i staden, att kunna hjälpa dig om du behöfver.

Kapten.

Jag trokar du kredit, min vän, är ej tillräcklig att kunna hjälpa mig denna gången. Det är endast denna gå jag begär, och det beredning att blicka min far.

Baron.

Jag såg honom i går afton, och då var han vid rätt glädje lyss. Han talte om dig och syntes stäng att få se dig tillbaka. Han visste att du var rest från Stockholm; men visste icke hvort du tagit vägen... Hvad är på färde? Kom vida att jag gämlat varit. Det är väl en ny kärleksbeständ, några vackra ögon som upplådat dig, några nya äfventyr... Huru? Är det inte så? Har jag inte rätt?

Kapten.

Jag märker att du inte hört hvad mig händer. Vi ses allena: jag vill upplåda allt för dig. Här, och gif mig råd.

Baron.

Den allsmäktige kan böja oss mig. Hvad har han då läst dig?

Kapten.

Du vet att jag varit från Stockholm till Nederl. Jag hette då Herr Berg.

Baron.

Det är löst för fjorton dagar sedan du har blifvit sedd.

Kapten.

Jag såg i Nederl. mycket folk och de vackraste frun-
narna i Sverige.

Baron.

Alla Stockholms vackra Grevinnor, och alla Öfverens tillika
Nåder.

Kapten.

Och alla prinsessa sköna fröken.

Baron.

Äck! Du allbedröflar mig. Jag frukade du skulle förtä-
nat för öfverens guldnor.

Kapten.

Närkast mig hade en Hofmarskald (hän Juckigang, med
en hustru och en syster.

Baron.

Fant hvad tåker du på att sticka så trötligt folk!

Kapten.

Förstå dig att hvad ungdomen sköcket har behag-
gat, förstått med den oskyldigaste årtusket, med den mest
skönade glädighet, så kan du giva dig en tanke om den
sköna fröken Lejonqvist.

Baron.

Det hon kände ditt porträtt, sålde det ha varit en helt ny spe för dess ögon. Du är inte van vid sådana onkykliga skådespel.

Kapten.

Detall uppskade hon ginst till hjerta med den tillfälliga kirk. Jag var så betagen, så förtänt.

Baron.

Så att du gjorde något skändet, som manlagade det andra Häftet. Men jag tyder att jag har bara varit. Det är van till brödet, som beggar är Häftet. Men jag menar jag inte ha hört att de ha en så ung spel.

Kapten.

Jag berättar dig att hon är ung och skön.

Baron.

Och jag tror det på dina ord... Det är sant, en man jag har hört säga, att en af bröderna gifte sig tygligen med en ung kvinna.

Kapten.

Det måste vara den andra brodern; den jag känd hade en gammal tjella till fru.

Baron.

Följ vidare den historia; den var jag ingenting som är förtänt.

Kapten.

Jag hade kommit om effonen, och andra morgonen sålde jag strax vid kassen att kända i denna ställe. Jag blef till snart bekant, och dyndigt anslagen. Brodern hade känd

men bar och betror; han var ej till en glädig, munter och be-
höfverd karl. Men han skulle två dagar därefter resa till Wern-
land, och men kärlek gaf mig inte tid att slösa.

Baron.

Och du blef då ensam? Men kan inte så hastigt be-
störmas en provinsfröken, som ämnar ett krigsöfkepp. Vänskän-
heter i Stockholm äro inte så skygga; men de äro ännu värre.

Kapten.

Andra dagen hade jag vågat några ord om min kärlek;
men som hennes svägerska inte tyckte henne, kunde jag ej
så lättigt uttrycka min kärlek som jag behövde.

Baron.

De där svägerskorna äro ofta ledsamma. Det är så be-
svärligt att ha en tredje närstående.

Kapten.

Hon syntes ej vara mig emot, och först fröken ej svarade
mig annat än med leende, så var svägerskan så god att gifva
mig hopp.

Baron.

Det var en stor svägerska. Hennes namn blef skrifvet med
guldbokstäfver i Nodens historia.

Kapten.

Som jag såg mig af henne grånad, och jag inte kunde
säga hvad jag ville, så trodde jag att en bref skulle göra min
sak bättre. Jag skref då och gaf det åt svägerskan.

Baron (skrivande).

Och det brefvet var fullt af älgos, af brunnade kärlek,
af beständig dygd! Det har säkert gjort stort intryck.

Kapten.

Jag begärde hennes hand och hennes hjerta; och som jag såg mig gynnad af svägerskan, så medföljde ett bref till henne, så tillvarna mig hennes godhet.

Baren.

De blefvo sådant emottagna?

Kapten.

Ved middagsmåltiden sål jag broder af svägerskan, och under kvällen gif jag henne brefven.

Baren.

De sålde rummen inte. Ena af en soldat, öfverste kår, bekant oss morgon, och eftermiddagen fränkade kärleksord, andra middagen utrygs kärleksbest; det är som en spänst att framföra en kärlek ... Det går hastigt.

Kapten.

Ja, men inte lyckligt.

Baren.

Svägerskan hade beöskt mig. Du lär ha fått brefven obrutna tillbaka?

Kapten.

Nej, jag fick en en half tunn af fröken ett öfver fullt af godhet, och som upplydde mitt hjerta med hopp; men det varade inte långt.

Baren.

Hon lär endast ha velat skilnads. Den hastiga kärlek lär ej ha mått trodd. Man tror inte så hastigt kärleken på landet, som i Stockholm.

Kapten.

Förlik mig, hon var ett uppenbart man brodern...

Baron.

Ah, brodern ... Jag hade glömt bort honom. Ja, bröder, bröder, morbröder, fætterbröder, Kungensbröder, bröder, bröder, morbröder, det är de lifvande djur, de äro förtäfliga. Nå tillfölg ... brodern ...

Kapten.

Om en liten stund visade brodern sig till. Hans hustru hade sagt honom att jag vilade den alla tre på promenaden. Heltäckningsmannen sade mig också, pekande på sin man, som gick bredvid min Fästare. Säk att öfvertyga honom om erkännelse; han var allt; han vill inte tro er uppriktig ... Jag blev inte något mer; jag är rädd han märker att vi talas vid. — Jag ville snara, men han vände mig ryggen.

Baron.

Nå, inte då brodern?

Kapten.

Han tog mig afleda och ville öfvertyga mig att erkännelse inte var uppriktig; och då jag försäkrade honom derom ...

Baron.

Med din vanliga tillfölg.

Kapten.

Med all den öfver som en uppriktig kärlek har, då han tror sig förtäflad ... så skrekade han.

Baron (stilla med samma ton).

Det var inte tillfölg.

Kapten.

Han skrekade, säger jag, och försäkrade att jag var för ung. För ung? sade jag; förlåt mig, jag har varit vid tre betäljer. — Det gör er bättre, och gör er några år mer på er

medfälska; men min systers smärter äro ännu större. — Men, Herr Helttjärn, är det inte en stor dygd att tillåta haka? — Men en ännu större att vara trofast, och det var ni inte ut att kunna lifva. — Har han ni tredje dottern? — Det tillåter ni mig; och som har min syster inte rätt att haka den. — En syster inte rätt att haka kärlek? O Gud!

Baron.

Bekant att det var en förtäglig bror .. Och samtalet slutades?

Kapten.

Samtalet blef allt kortare och kortare. Han med en kall glädighet, som var så förtäglig, så söttande; jag med min vanliga keta; med ett ord: talat blef på min sida allt mer och mer allvaradt.

Baron.

Det var inte mindre att vinnas än en.

Kapten.

Till det tredje jag mig förtäglad. Jag sade: ni maktar mig. Om ni vore Officer som jag, måste jag vil haud jag hade att göra. — Han lör med en stökande outärlighet: hur han för inte? Jag är adelman, och fastän skrifvare, har jag så mycket hjerta som en sjökapten. — Det var under det andra. Paroll till idkan ut om morgonen en qvartals med från Medern ut qvarta skogen.

Baron.

Med en Helttjärn? Den skänks bror?

Kapten.

Det var knappt gjord, Kärna jag tänkte allt brud du kan säga mig; men det var för sent.

Baron.

Du oror mig. Fattig, fattig.

Kapten.

Andra morgonen var jag den Kvie på stället.

Baron.

Alltså?

Kapten.

Jag blöde mig.

Baron.

Han kom inte?

Kapten.

I en chås, som klockan slog, höll kläd i sin höftans-
drägi.

Baron.

Och då?

Kapten.

Jag var till Mari, kläd som jag nu är: jag gjorde allt
som möjligt för att blöda honom; men förgäves. Trov ni,
sade han, att jag ej har så mycket hjerta som ni? Ni har
 varit i bataljer, och om ni ej skäms, så säger det att jag är
en poltron, och det skall jag visa att det inte är sant. Nej,
man säga Herre idel! Ni skall vara så god och betala mig
ett skäms.

Baron.

Det var en kläck skrivare.

Kapten.

Jag vill dra vägen. — Nej, min Herre, sade han; så kan
fåkas, och jag inte. Det är inte lika spel. Vi äro jagens
begge. Här har jag två pistoler. Tåh...

Baron.

Fant Det här här silversamt.

Kapten.

Om du hade hört hans röst alltid skottande, som han ville angripa mig eller mig. — Jag säger psalmen; då gå jag
säg åtminstone. — Vi ska skjuta på en gång, sade han.
— Men Hans Hofström, vi ha inte vitt. Om någon af oss
här skjutit, så kan man tro att det är ett mord. — Säg
sade han, vi är för blick av kunnat dödas till minnelse; och
jag är jätst. Jag skall väl dö mig dödligt. På saken!

Baron.

Hef han blussad?

Kapten.

Begge skotten kommit på en gång; hans så lilla, att
jag ej en gång kunde kulan.

Baron.

Och det?

Kapten.

Knell och fall.

Baron.

Död?

Kapten.

Utan att röra sig. Bestört kastade jag mig på bladen,
och flydde till minsta gåsigtungel.

Baron.

Utan att säga efter den döda?

Kapten.

Han ryttar inte rita sig; men jag skötte en kunda i skö-

gon, till hvilken jag stode stillet, och att det var en källa som hade kört oskall med sin chås.

Baron.

När skedd det?

Kapten.

För åta dar sen. Jag skredade mig tre mil på en dag; men då af betten, af ångest, af trötthet, af alla de åtskilliga rörelser mitt hjerta erfor, sjukade jag och måste lå där i tre dagar. Sen har jag rest långsammare hit till Göteborg, för att med min skrymskott ej råja någon oro, helst jag gerna kändade mitt namn i dagboken, och tog till adlonnens, sen jag fick se i avsnitt att min far blivit nedad. Och nu är jag här för att på första stopp gå till England eller Frankrike; men jag har ingen styfru, och det är för att då man får att ge mig pengar, som jag best dig kamma hit.

Baron.

Det var en förtämd olycka; men du vet att jag ej är riklig. Låt mig tänka hit.

Kapten.

Jag måste stigas från min far, mitt fadersland, kändes för alltid, och aldrig hoppas att blika den jag söker

Baron.

Det står snart mig snart. Om jag känner dig rätt, så riktar du låga till ånge; men det är den säkerhet man först skall tänka på.

Kapten.

Och min far?

Baron.

Han blir snart dödad; det tar jag på mig. För öfrigt

har du slagit som en bra krig, du är känd därför, och du vet att du har tänkt som han bör.

Kapten.

Emedelst måste jag skrifva vid hennes för lång tid.

Baron (händer).

Kanske kallar du den tråk. Låt oss se. Du heter Kapten Berg vid Mederi. Du har en kusin, som heter Lisa, är vid Anstaltsstyrelsen och är riksdagsman. Du heter en Jernbjörn. Ja, du kan bli här några dagar mera. Ingen kan vara här om du eller han varit i Mederi. Känd dig i din egen. Gå till Landskapsstyrelsen, till Anstaltsstyrelsen, vinn dig, låt oss veta, och låt mig gå.

Kapten.

Men jag stannar i stället min kusin, som är outkydd.

Baron.

Åh nej. Om Lejonqvist skulle angripa honom, så kan han chocka sig för dem som varit i Mederi, är det nog ett utskottet honom. Han är ju på något sätt dig lik. När man vinner nå, vinner man allt, och då kan man undvika skadan. Gå nu hem och känd dig. Vinn mig här; jag skall gå och bereda din fru, att hon inte tar illa vid sig. Jag blir en värd komma. Gå in, och vinn dig veta i den där olycksbilden. Det är vett; men om en skuld skall jag komma och kända dig, för att föra dig till Landskapsstyrelsen och på anstaltsstyrelsen. Farväl så länge.

Kapten.

Farväl, min vän (Baron går.)

TREDJE SCENEN.

KARL JERNHELM. VINGREN.

Kapten.

Skicka mig en hårfrisör som lagar bra hår; och om någon frägar efter mig, så säg att jag inte är hemma.

Vingren.

Skall så ske.

Kapten.

Det är bra. *(Han går en stund ifrån.)*

FJERDE SCENEN.

VINGREN. MARIA. LASSE.

Lasse.

Här kommer morarna.

Vingren.

Är det Herrskap?

Lasse.

Det syns som det vore förfärligt folk. Det är tyvärr vagrar med sex låstolar. *(Han går.)*

Maria.

Det är alltså de herrskaperna Erla Hedev, som hade sitt besök här i morse. Vagrar, gå ut till mot dem. *(Vingren går.)*

Lasse *(kommer in igen)*.

Nå, Lasse skall tro, det är betydligt! herrskap. I den som vagrar sak en Herr, tack, nej, trod i ansigtet, såg ut som själva helkan, något till äran, inte general Hedé, och med

honens en ung Fröken, helt ansett klädd, men vacker, fröjlig och höflig; och i den andra vagnen en gammal fru, men så gamm. Hon har en röd hatt, med så mycket blommor, så mycket flor, och en helt jungfru klädning, sådela som den unga Gudsfröken som kom hit i samra tillä Stockholms och med allt det har hon i sin vagn så många korgar, och pappasalar, stann och små, runda, aflånga, staf alla slag, så att hon knappt har rum sjelf, och hennes jungfru valde ställa på en liten pall framför. Jag var inte långt från den lilla lilla

Maria.

Komna de inte snart? Det är guds glöda De S' rika, de äro betala bra.

Lena.

Åh Gud vet. Åstaden har har De många saker med sig, att syna mig veta glöda mig många stor kända. De fröer som äro så gamla, plöga med vara de många. — Man se der kommer Herrn.

Maria.

Gå, och skaffa mig ett stoff för min.

Lena.

Ja, jungfrun säger mig allt det.

FEMTE SCENEN.

En Fru. HAN LERONQVIST. FRÖ LERONQVIST.

Lejonqvist (i staden).

Tack skall ni ha, man känd Herrn, ett has synes snyggt och vackert. Jag är inte visst att berögnas, bara ni skaffar min hustru en god och glad kammar, och en stor kammar

med ett kabinet; åt min syster. Men är den verkligen så lö-
gsam. Om hon inte får rum med alla sina barnen, är hon
inte nöjd.

Vingren.

Jag hoppas att såldg Herrn skall bli nöjd. Jag kan ge
såldg Fröken en söt vacker kammar åtman för den der (visar
de föredn), och Hennes Nåd, när hon kommer, kan få det
främsta rummet.

Lafonqvist.

Vi beder en, min vän: det är min hustru. Min syster
är ej uppkommen ännu.

Vingren.

Är det Hennes Nåd?

Lafonqvist.

Har jag icke en syster, ung hustru? Det är barn barnet
ännu, men det är ett godt barn (lyssnar henne på pappan).
Har är det med dig, min hustru? Du synes böja.

Fru.

Jag är så tyngd af den älsklige hustrun och det grynande
damm. Också ha vi rent under den starkaste strömen. Du
har så velat, min vän.

Lafonqvist.

I August månad börja dagarna redan bli korta, och jag
har varit nöjd för hustrun. Du ser ren att det börjar märkas;
men kom, skall vi gå en till dag, så kom du brida dig.

Lassa (till Maria).

Herrn heter Hoffstämhet Lafonqvist.

Maria.

Juni.

Lars.

Ha nu.

Maria.

Om Henslaget ville ståa og ser det här i salen, skulle vi på stund ståda rummen. Befäls kanske något bet till blanda?

Fru.

Alltid gärna, jag drö af det.

Vingren.

Befäls kallad, thi eller känd?

Fru.

Åh, i Göteborg kan ej begäras annat än det.

Maria.

Vi ha af det blanda.

Vingren.

Tag till af det som Kampagnen gör å Kongen.

Maria.

Hälsar Herren Nid att jag skall laga det?

Fru.

Nej tack! Det skall jag själv göra.

Lajongvist.

Skall en god grädd.

(Efterdet tillägs och Fru står sig att dricka det.)

Fru.

Men hvad gör min svägerska der nere så långt?

Lajongvist.

Åh, kanske du inte, att herta, att man en syster till alla alla sin kryta, sin popplid, sin lunda, gör det

väl en stund ut. Men det lider mest selen. Laga de till the. Jag måste gå och kläda mig, för att kunna komma i eftermiddagen betydande man blir i staden. Jag har nogalliget till tids vid honom.

Frua (helt).

Men hvad är det för nogallighet, som ej kan skjutas upp till i morgon?

Lejonqvist.

Åh, du vet att jag söker till vild till Direktör af Quid-dicks Kompagniet, och såket står i morgon. Färdig, jag kommer snart igen. Laga till the bara. Jag kommer dig med min systers.

(Hon går in till sig.)

SJETTE SCENEN.

Fru LEJONQVIST, Fruen LEJONQVIST, YNGRE, MARIA, LÄSK.

Fröken

(Inkommer och har tid med händer under armarna, som hon släpper på golvet och säger till städningen.)

Släpp in denna små söt ung i min kammar. De hjer-tens kräkan, de ha varit sista ordet i dag. Tag vasa på dem och gif dem vatten. *(Hon vänder sig om derifrån hon kom)* Läs, här ligger jag upp den stora kartongen, att inte perlorne gå sönder, och ska till flaskan med regentstoft, och de där stora ponsadbusarna som stå uppe i vagnen, och de små flaskorna med Eau de Cologne, och gif en inte den lilla bärken med vikt. *(Till Fru Lejonqvist)* Ack! Se god selen, min sviggens. Kom hvad vi ha skikt ut i dag! Jag är så upp-stekt af selen, att hela min ty blir på många där ständ.

Lasse (sjöls till Maria).

Tänk hvad fin stycka!

Fröken.

Och du lagde till till? Hvar är den brud?

Fru.

Han har gått att blöda sig, han kommer straxt igen. Han måste gå härifrån när han går ut.

Fröken (till stedsförf.).

Gif mig en stul. Jag är så tröt, så tröt. Ingen godning, vid glädsförelisningarna, inga avslutningar på vägar. De fastaste hackar, ett dansa ut storkar, och de hjertans engelska vagnerna, det man knappt får rida med halvhuden.

Lasse (till värdinnan).

Då det är två stolar bredt.

Fröken.

Och som vid hvar minsta stöt, så blir man ostadad. Har du jag? Säg, som svägerska?

Lasse (sjöls).

Uagnär som ett gammalt spöke.

Fröken.

Jag blir knappt ut mig i spegeln.

Lasse (sjöls).

Han är vars skuld att han skall vara för upprättig.

Fröken.

Har fann ingen. De stedsförfarna i provinsen är så allmänt utsläppta.

Fru.

Åh, det har ingenting bländat dig. Du har väl sett rätt.

Fräken (till vaktmäst.).

Gå och hjälp att bära upp minn väsen, och skaffa mig en kypare: jag vill ta till Landshövdingens.

Maria.

Det skall hafva uttrick. (Hör och Låter sig ut.)

SIJUNDE SCENEN.

Fra LEONQVIST. Fräken LEONQVIST. (De dricka af.)

Fra.

Men, min svägerska, jag tycker det är nog somt all glem
värd, och i synnerhet hos någon som ni aldrig sett.

Fräken.

Hon jag har ju sett henne sitta i Nederi, och det är
ju nog.

Fra.

Vi behöfva naturligt hvilka som i stället mig till vi se stas
i stället.

Fräken.

Förlik mig, min svägerska, jag kan inte vara långt från.
Min naturliga värdhet tillåter mig inte att föreställa en annan
att vara mig i stället världen.

Fra.

Men vid era är behöfver man någon hvil.

Fräken.

Vad man är! Vid minn är! Hvad menar ni vid? Vid minn
är!... Skulle man inte tro att jag var en gammal gammal?
Lär af mig, min svägerska, att då man vill vil och ser att
man kan behöfva, så är man ung, och yngre än de som ej
kanne åldern mig någon uppmärksamhet, utan af sin min.

Man har behagligheter, man har ägnadhet, och med allt det en son, en glädighet som väcker alla uppmärksamhet; och med förstånd och andans behagligheter ser man sig följt af åhåro.

Fruen.

Jag har äfven sett och många som kunnat rikas af det slägt.

Fröken.

Än Grefven då? ... och vår... Baron... och den unga Amorslids-Officeren, som följde mig som min slägg i Nederl., och som hade så när till en affär med min bror... Rikar är den för unga? Hur kan vi, min svägerska, nämna, som vet sig så uppädd för er? Nämna då, nämna då.

Fruen.

Jag rikar min man, jag är af honom rikad, och jag väntar ej att kändkomma någon annans uppmärksamhet; men om vi rikar för andra tillbedjare dana vi snart, så fruktar jag att vi bedras en. Vår Grefve är tillfogt emot alla fördomar, rikdomen emot någon; men om vi rikar för kärlekslockens små attentörer, som folk af stora världen tro sig skyldiga vårt kär, så är vi mycket god. Hvad vår Baron angår, så är han bekant för att hålla af att roa sig. Han sann är rolig, och hans naturliga glädighet vilda den så mycket part han kunde af ett sällskap. Hvad den unga Kapten Berg angår, så vill jag säga, att om han behåde någon af oss, har jag ej att det var en.

Fröken.

hva sagt som svägerska! nej sagt? Och med hvem gick han då hela dagen, och hvem gav han armen? Han talade inte med mig när han en enda gång, det är sant; men en ära, en

brannande kärlek förmår öfverskrida, och själva baka tygländan betade vördad.

Från.

Åh det har jag aldrig dispenserat er. Se är snart gjord, min svägerska, att upprätta vördad.

Fröken.

Vördad! Vördad! Hvad ständjohansfröknader! Edra resor
berömmas hos gamla och unga, gamla och unga, gamla och
gamla; ty jag vet hvad han sade mig, när han gaf mig
handen; och om man tror ej hade kommit, och om han inte
hade förgävt honom, och om de ej hade gått så häfsligt bort,
så hade väl varit sig hvad för intryck jag hade gjort på hans
hjärta. Stacks Kapten Bengt! Jag vet inte, men jag är öfver-
ett något hårdt honom: han förtvann så hastigt från Moder.
Gud vet hvad man tror och han hade att säga; men vet ni,
min svägerska, att jag tror att de ha slagit.

Från.

Kom, min svägerska, till inte så. Har han nu tro att
en Arbet Högskola, en aktad damme skulle göra sig att
bryta emot Drottningens?

Fröken.

Men min bror är inte så lämnad, och i min famly är det
inte allsamt att göra upprätt. Hvor har då Berget varit
slagen? Huruvida ha vi haft så helldam hat till Göteborg, om
inte man har bruktade följden af denna affär? Jag fruktar
nog att min ständers Håkan har blivit upprättad. Vet ni,
min svägerska, att om jag var derom vinn, vet jag inte hvad
håll jag ville taga.

Från.

Men det är ju min svägerska.

Fröken.

Deti möjligt. Men här är rätt svartjåk.

Fru.

Jag har inte givit honom någon anledning deraf.

Fröken.

Äh nej, min svägerska. Hvar vet om att de äro till mig inte. Det är om mig han är svartjåk.

Fru. *(samlad)*.

Om er, min svägerska? Men jag tror att det är öfverflödigt.

Fröken.

Öfverflödigt! Öfverflödigt! All hört er, skulle man tro att jag hade sådant inga behögligheter; men fast man är gjord att behaga, så uppstår unga tjorlar, så är det inte om min skönhet, det är blott om mina pengar som han är svartjåk.

Fru.

Fy, min svägerska, bara kan ni säga min man ett så onödigt tacksätt?

Fröken.

Jag vet väl hvad jag säger, och jag har nog varit med hvad omöng han förkänner att jag inte blir gift.

Fru.

Men inget har begär er hand, och den unga Grefven m trodde Måke ut, har inte gjort det minsta steg att erbjuda sin omme samtycke, det står skarpapeta ägan, min svägerska, hade upptäckt hos honom en brännande älsk till truf er hand.

Fröken.

Tadel, min svägerska, tadel. Men det som inte är tadel

är att man blev rikt ur vägen den enda som fört till fjärra.
En officer, mask, sag och köck, som dyrkade sag, och Gud
vet hvad han gjort med honom.

Fru.

Men tänk då, min svägerska...

Fräkan.

Jag har tänkt på allt, och allt öfvertygar mig om grän-
den af mine misstankar. Min bror och min hvarskund
luder; han kommer oss och blir borta hela dagen från Moder,
kommer oss morgon fört tillbaka, vi packa in, vi resa hela
öfver halvdag, och Kapten Beng synes inte vara till. Han har
försvunnit, och vi, vi resa alldeles genom natt och dag, till
vi komma till till Göteborg, som är en hem, därför man
kan gå öfver till England, till Holland, och jag vet inte hvort.
Lägg ihop allt detta och gör en slutats: den kan inte annat
bli än den som är som min.

Fru.

Äh, den är helt simpel. Vår resa är visst till fredagen;
måndagen är min man på jakt, och fredagen resa vi. Men
man har angafvet ett komma snart till Göteborg, och vi resa
fort... Men se der kommer min man.

Fräkan.

Jag skall fråga honom. Han skall minnas att stäpa
mig så här.

Fru.

Ne är hvar, min svägerska. Men man är glädig, god,
men kort om halvdag. Tillåt mig säga några ord, för
att återkomma nödvändighet emellan er.

Fräkan.

Vilket Låt oss se hur vi skall bli av det.

ÅTTONDE SCENEN.

De FÖRRE. MEN LEJONQVIST.

Lejonqvist.

Ah, god afton, min systers. (Till Frua) God afton, min vän. Är det så godt?

Frua.

Se här är en kopp. Små dig.

Lejonqvist.

Tack skall du ha, men jag har så bråttom. Jag har inte tid. Jag skall dricka det stunds.

(Men står emellan kopp frammanför, som ställa, där koppa och dricker under det han talas)

Vem hade bett om dig, min systers? Är du trött, så lägg er bara. Vända mig, min vän; jag här kanske nödvändigt att bli borta i afton.

Fräkan.

(Till Frua) Ser man, har jag inte rätt? (Till brodern) Menar du, min bror, att vi inte skall sitta och fästigheter? Vi k' inte bedrogen på alla era anstalter. Vi vet nog hvarvet de gå.

Lejonqvist.

Men jag var verkligen, min systers, att ni är ond på mig. (Skrammelse) God frid till min systers! Jag har till Kapten Berg lagga er mina önskan. Så honom är och tankat. Det var en ung hofen, som inte passade en-

Fräkan.

Det är just honom som ni talat om. Det är oönsketligt af en bror som ni, att vara så ständigt kinder för en ung, svårare spåre etablissement.

Lajongvial.

Kära min syster, jag vet bättre hvad som smärre en. Ung är ni inte, vackert, det kan jag inte dömma om: det har till en helhet.

Fröken.

Men när en sådan älska, hvar för sig, älskar är väl god? Menar ni att jag inte är undermålad?

Lajongvial.

Nå så svär jag, att det måste vara i lifen något, som undermålar kvinnfolk om allt hvad man vill att de skola vara okunniga om. För den har ni kanske till vela...

Fröken.

Vi vela mycket.

Fruen (studer).

Karol Kan det vara sant?

Lajongvial.

Det är obegripligt. Vi vore alla, endast han och jag; vi hafva tagit lifet alla vägar; vi ha inte kunnat bli sedda; jag har inte öppnat min mun därnär, och ändå veta de begge allt.

Fröken (till Fruen).

46

Var det inte sant, men svärgarna?

Fruen (med en suck).

Ja, Gunla, jag här det nog.

Fröken (med en ondskan som till-
tager allt mer och mer).

Jag hade aldrig kunnat tro, om ni inte själ fästade mig därnär, att ondskan och egenlystas kunnat gå så långt.

Lajongqvist (jämmande).

Egenvillan? Jag tror, Gud Skilte mig, så här ord. Ha, ha, ha! Uppriktligt, trodde ni att den där unga Herre var betagen af er sköndhet? Ha, ha, ha! Det hade jag inte kunnat föreställa mig.

Fröken.

Det är inte nog med hvad ni gjort: ni skänker ännu dödsfar!

Lajongqvist (med glädighet).

Hvarför inte? En ung man, som kallar sig för bekännare det, en ung man kommer till Medevi, och för att ha något nödskrift, så behögar han göra sin court af min syster... af min syster... som är fyrafte år, som kunde vara hans mor; och jag ser det, och skulle inte hämnas? Jo, fast jag är Holsténssöld, fast jag är en ärlig den som i Jönköping, så kan jag väl till vara en glädig brudgum, en kirk adelman i Medevi; och fast min unga Herre tvekar till ejas, så har jag visat honom att en skrifvare kan vara en ärlig så som kallar som en ejorre.

Fröken.

Men skilns ni inte, så vill min äga stå och berömma er dem?

Frän (med oro).

Men Gud bevara min man; fruktar ni inte att ådraga er skändligheter?

Lajongqvist (stilt i samma ord).

Hvem skulle tala derom? Han? Åh det förestår jag honom inte gör. Vi vore allena, och kallar ni tjugo, kan ingen till veta därt. För långt kan det vara från mycket. Han var

skäms. nu är tiden med andra ågar än för... Men farväl!
Tiden går fort! Jag tröttnar på mina rikas men kort. (Till sin
syner) Jag skall så fort som möjligt få kungen tillbaka för
att trösta ut, min syner.

Fröken (med ifrån).

Gå, gå. Förra kamm med ett färdigt uppförande ett så
grymt skämt, men vänta af mig endast hat, skiljelshet, för-
tröstan.

Lafongqvist (slutas vid dörren).

Förstakt! Det är mycket. Farväl. Om en stund går
den väl öfver, och då kommer jag igen. Farväl, farväl.

NIÖNDE SCENEN.

För LAFONGQVIST. Sedan LAFONGQVIST.

Fröken.

Nå, ett så oerhållt uppförande är för grymt. Nå, han
är inte mera min bror, han är en raskgammal jag målskallja
mig ifrån honom. Jag vill aldrig se honom. Jag vill till
honom min likarta död... Håll någon!

* Fru.

Min svägerska, tänk på hvad vi gå. Of en ej här så
spökiskt för värdskapet. Kom, låt oss fort gå in i er kam-
mare för att ställa ut.

Fröken.

Menar ni att jag mera vill leva med en, med er man, än
ter en sådan gemning? Nej aldrig. Jag skall ställa mig ifrån
er båda. Jag skall begära tota för mitt art. Jag skall pro-
cessa med honom till sista skillevan... Håll då någon! Håll
håll!

(Fingren och Lasse komma in.)

Skulle jag vil snart run till i huset så i morgon. Jag vill inte bo derrens.

Vingren (pekar åt dörrarna till höger).

Det är väl all rätt; men det är inte så bra, som det må-
dag Frun har.

Fröken.

Det är lika mycket. Jag vill ha det.

Vingren.

Det är inte tillagadt; men om en liten stund skall det
vara färdigt. Det märker. Om deras Nader behagade gå in,
så skall allt bli om en stund tillbede.

Frun.

Kom, min svägerska. Jag lemnar er inte förr än ni fö-
ljr mig.

Fröken.

Nå väl! Men det är för snöa gången, och så snart mitt
rum är färdigt, skifas vi åt för alltid.

(Under det hon går ut, marmorer hon.)

Hendare mig på det sättet! Jag skall bli en; ja, von
det helg. Heltaten. Vi skall få se, Herr Heltatörsk... En
skrifte...

TIONDE SCENEN.

LASSE ensam.

Det var en besynnerlig Fröken. Hvad han är ond! Hvad
han patrar! Hvad han är upprödd! Jag hade så när skrat-
tet kommit mitt upp i synen. Med det börjar bli mörkt. Jag
måste gå efter ljus.

ELFTE SCENEN.

LASSE. Kommer JERNHELM.

Kapten.

(Kommer ut sin kammar. Han är klädd i Amiralitetsuniform, med hatt och stövel.)

Jag har hört en saga. Är det inte Baron Hålsjöarna, som kommer igen?

Lasse.

Nä, det var en saga som reste bort. Så snart han kommer, skall jag säga Herr Kapten till.

Kapten.

Det är bra.

TOLFTE SCENEN.

KARIN JERNHELM ensam.

(Hon går och väntar sig vid dörröppn. Höjer sin hatt för att se och lutar bakåt mot bakre handen. Hon vänder ryggen åt dörren som är i fönstret, så att de som komma därifrån, ofta kunna se henne i ansiktet.)

Min sista dörrer långa och korans öfversta. Det är inte ha varit så lätt för honom att blika min far, som han trodde. Had skil det till för mig, om jag fringes att kunna tilli förmåelse, med ett hjerta uppfyllt af en kärlek utan hopp?

TRETTONDE SCENEN.

KARIN JERNHELM, stående vid bordet. Fru LILJONQVIST i dörren. Fruen LILJONQVIST med ett barn.

Fruen.

Kar du ingenting öfversta er att kunna er framtid?

Frökan.

Ni må säga hvad ni vill, så går jag inte derifrån. Följ mig inte: jag vill vara allena.

(Hon går till frön.)

Men är det inte en Användnings-Officer jag ser? Ach, hvad den underbara uppträdet min säng! Kanske har han könt den starkare Kapten Berg. Det blir en tröst för mig att tala om den tjurerna såna gången. (Något) För jag fråga en, min Herr...

Kapten.

Hvad ser jag? Jag är beförd. Men han är bekännad: jag måste träffa henne.

Frökan (skriver gilt, så hon tänker
om igen).

Hvad står? Hvad säger? Gud! Det är hans vilnad.

Kapten.

Jag ser nog hans mycket min ära för sin er; men tillåt...

Frökan (sätter sig i en stol.
Långt ifrån).

Å! Å! Kom mig inte för nära... Å! Å! Jag har er för Guds skull.

Kapten (på kaff).

Var nog bekännad att höra den som är en tillåt...

Frökan.

Kom inte hit... Kom inte hit! Jag är otyglad, jag har ingen del i er olycka.

Kapten.

Er Bekännadhet är ledig: men olycka är att den är rättvis; men här står och tillåt.

Fröken (vänder bort huvudet och
knyter öfver kinderna).

Förstå, jag ber, ge mig inte orätt... Förstå...

Kapten (på till).

Förstå... Förstå...

Fröken (skriker på till).

Här kommer... hjälp, hjälp... Förstå... Förstå

Beggar

Här min älskar... Förstå... Förstå...

FIORTONDE SCENEN.

En Fru. En LERONGVIST med ett öfver i handen.

Fru (i det hon öppnar dörr).

Jag här min svägerskas rum... (bör marm Kapten).

Kapten (säger upp och kastar sig
för Frua fötter).

Det är hon.

Fru.

Min Gud! Hvad ser jag? Är det möjligt?

Kapten.

Ja, det är jag, som för och föder vider till straff. Af
er hand skad det tillfrå mig till.

Fröken.

Akta er, min svägerska: det är ett öfver, som kommer
till en enda verlden att förtäla oss om olycka.

Kapten.

Nej, jag lever, och jag är af er, ja af er, och jag är

frälsades. Jag kände mitt brott; men orsaken är för högt, ett kunnat förbät mig den.

Fröken (kommer sig hastigt upp).

Nå hövert? Är det verkligen möjligt? Ja, det är ni själva! Ack! Evad kärleken är för en stor Gud! Det är värt han som gifvit er lif.

Franz.

Säg då upp, jag har er, säg då upp.

Kapten (satt på is).

Det är han som gjort all min olycka; han som endast han frände mig, och som endast han varit min undskyld.

Fröken.

Stuckars bara ärad han för mig! Säg honom då ett godt ord, min välgörare.

Franz.

Men säg då upp, jag har er. Hvad skulle man tänka om någon kom?

Kapten.

All jag är brottslig och att jag söker för era fötter min frälselse. Jag säger ej upp kärleken jag den erhåller.

FEMTÖNDE SCENEN.

En Frans. LEONQVIST kommer qvick den dörren der han gått ut.

Leonqvist.

Hvad ser jag? En ung karl för min hustrus öfver! Ha! Det är min unga officer; han har han i sig också.

Kapten (säger hastigt upp).

Är det väl möjligt? Denna ej minas ögon mig? Är det väl höfvelsaktigt jag ser?

Lejonqvist.

Han sjö!

Kapten.

Och ni är inte död!

Lejonqvist.

Jag har dock en smärta.

Kapten.

Men jag sköt ihjäl er; jag såg er falla.

Lejonqvist.

För att säga upp igen.

Kapten.

Men plömlig!

Lejonqvist.

Var inte luddad.

Kapten.

Och er?

Lejonqvist.

Även så fört.

Kapten.

Hvad grynad skänkt!

Lejonqvist.

Äh! Vi andra skrifvare, vi äro för klåne att säga saken så offervant; eller hur? Om ni är manligt så jag lever, kunna vi säga på nytt.

Kapten.

Jag ser att hand ni har rätt att säga mig; men efter denna stund kunna vi inte vara annat än de förtämlade far-

der, eller da blinde vinder. Det er et menneske jeg skaffer ham
helge; det vil mennesket se selv. Jeg er et godt folk, men
der er en bestemt mand, der vil, og jeg tror mig kunne gøre
et yndet arbejde.... Men hvad lykkes der mig her?

SEXTONDE SCENEN.

De Faa. DIREKTÖR JERNHJELM.

Lejonqvist.

Kend du direktör Jernhjelm er det?

Direktören.

Aha! Gode! hvad händelse fört dig hit?

Fröken (miserabelt).

Det är kärleken som uppstår hos mig. I en hand är
den lycka.

Direktören (dof).

Huru? Huru? Ja, ja, han är lycklig.

Fröken.

Har han den lilla vana det, då han skakar, då han är
skänd?

Direktören.

Ja, ja, skakar: han skakar sin moder. Det är en händig
gäst.

Fröken (vred).

Ah, direktören förtär mig inte. Det är ett smärtsamt han
vänder till sitt giftern.

Direktören.

En giftern? Ja, ja, jag förtär... Jag skakar till skaka
dof med tiden... Ja, ja, med tiden.

Lefjonqvist.

Är det verkligen värt att uppvälja min syster?

Kapten.

Hur kan ni vilja dupå?

Lefjonqvist.

Nem Syster! mig äro så'n all ha velat misshandla er ungdoms införelse.

Fröken.

Införelse?... införelse! Hvad han betänker för ord!

Lefjonqvist.

Nå väl, efter ni så höfligen vill, åter är här för er sara derom, åter min syster så vill, så väl det ska. Men ingen är min. Ni har mitt samtycke.

Kapten.

Jag ingen mig! Denna dag är mig den höfligaste af alla. (Han lyfter Fröken hand) Ni samtycker till min lycka, ni gillar min kärlek. Jag dör af glöda.

Fröken.

Hans lycka öfverflyttas honom.

Lefjonqvist.

Huru? Här jag är? Är det honom ni vill gifla er med?

Kapten.

Kan ni vilja derom?

Lefjonqvist.

Äh! Det är för starkt.

Fröken.

Hvad tänker han på?

Lajonqvist.

Aha?

Frua (stäm).
 Det har jag nog märkt.

Direktören.

Huru? Huru? Ni smycker?

Lajonqvist.

Min hustru Huru, det kan inte säs.

Kapten.

Huru? Ni äro er. Ni har smyckat en gång... hon
 själv smycker dertill, och jag skall gifva mig.

Direktören.

Ja, ja, jag smycker, jag smycker.

Frua.

Jag, jag, jag har smyckat, säger ni?

Kapten.

Älskalla inte er smycka, som uppfyllt mig hepp.

SJUTTONDE SCENEN.

En Fana. Båda BLÅSTJERNÄ.

Baron (i det han kommer in).

Hvad er jag? Man veta är upplikt, och är med den dö-
 das släkt.

Kapten.

Men vill du gifva mig olycka?

Lajenqvist.

Ah, det här går för långt: aldrig har någon blivit så långt.

Baron.

Men betänk, Herr Högstämål, att den inte gjort annat än hvad hedern behöfde, och tillåt mig säga er att ni hade varit all tillå en resandemäst.

Lajenqvist.

Hvad kan komma den här och säger mig?

Baron.

Sålla er till. Jag vet alltför väl hvad tilligt ert hjerta kan vara sårdt; men världens öfriga har jagar som man måste underkasta sig, och de gilla hand kan gjort.

Lajenqvist.

Förlik mig, min Baron; jag vet alltför väl, att i stora världen i Stockholm talar man så; men vi tinka annorlunda i provinserna.

Baron.

Men hederna jagar den blinda öfrighet.

Kapten.

Den senaste klocka talar för mig.

Baron.

Låt blika er.

Fran.

Om det vore Margre, där jag af stamt.

Fröken.

De ha blivit alla gata.

Baron.

Huru? Huru? Jag kunde inte. Huru?

Baron.

Ni är för kederig man, så länge ej sonens till...

Lejonqvist.

Till hvad? Allt han gör med min hustru?

Kapten.

Er hustru?

Fruen.

Det är knuten af gälan.

Kapten.

Hvad? Hon, hans skuld...

Lejonqvist.

Är min hustru.

Kapten.

Och hennes Nid?

Lejonqvist (hinner).

Hennes Nid... är en Förlust och min syner.

Kapten.

Hvad här jag? Jag skäms till. (Han går hastigt ut.)

Fröken.

Men här då, men här då... Här då!

Lejonqvist.

Ni ropar tillförligt, min syner. Han är Magnussons hustru.

Baron.

Han jag kunde inte.

Lejonqvist.

Med tre ord skall jag uppläsa glöden. Det är jag som er var skjutit ihjelt: det är min systers, som han begär till hustru och det är min hustru han älskade. Der ser ni hela vår trilla.

Baron.

Jag ser att min vän är känd, är ung, är oförskämd.

Lejonqvist.

Lägg till, att han är klok och godrogn. (Till Direktören) Min herr direktör, låt oss inte glömma valnoken, som ni kom att tala med mig om.

Direktören.

Huru? Huru? Det blänger inte ett drop med min son. Huru gick han?... Vill han inte gifte sig? Huru? Huru?

Lejonqvist.

Kom, kom bara in, så skall jag uttala för er allt, och vieta vår afson lifens så glädt som vi den börjat.

FÖDELSEDAGEN.

DIVERTISSEMENT

MED SÅNG OCH DANS.

*Första gången uppförd på Svenska Dramatiska Theatern,
den 20 November 1793.*

PERSONERNA.

CARL TROGLUND, Kommerciell.

Från CARL TROGLUND, Ryttarskuren.

ADOLPH TROGLUND, Kapten. Kommerciell, syster.

Från CARL TROGLUND.

Från ADOLPH TROGLUND.

Grefvinnan, Kommerciellens dotter.

EJELMIUS, Öfverstyfvenska.

SARA, Ryttarskurens Carl Troglunds dotter.

LOVISA, Kapten Adolph Troglunds dotter.

FREDRIK MELANDER, Noras fästman.

Stäpman.

LARS MELANDER, Lovisas fästman.

LISETTE, Kammarjungfru hos Från Carl Troglund.

Sekreteraren.

Äbbén.

Adolph och Carl Troglunds två söster och döttrar.

FÖRSTA SCENEN

Theatern föreställer en sal i Konstmuseets hus, åt ena sidan af trädgården. Fonden utgöres af glaskorran.

NORA. FREDRIK. LOVISA. LARS. LISETTE

(När ridån öppnades, råder orkestrern musik, och man hör de svaga ljuderna af en Duo, som Nora repeterar på klavret med Fredrik, som ackompanjerar henne på sången. Låten efter framförs så långt som endast ett betraktat några tecken, som Lars råder henne.)

Lovisa.

Alltör vackert, min syster. Alltör vackert

Lars.

Hon sjunger sjunderligt.

Fredrik.

Säg, min vän, tycker du ej att minnsell har en förtäfflig röst, ett uttryck, en smakt? . . . Hon är godtemig.

Nora *(till Fredrik med glöhet)*.

Om någon lyddes vid denna, min vän, skulle hon bli glad, på ett så öfverdrivet sätt, att vi är min fläkt. Också vet jag att skulle ett lefver och min talang.

Fredrik.

Om någon hade lyssnat vid denna, och hört en sjunga,

- skulle han vara af min tänka. Han skulle skändas min lycka, och slutg till den stängdhet jag känner till annat än den lyckliga dagen nästa, som skall förena oss.

Nora.

Vet du, min syster, att jag tror att den dagen ej är så långt borta som man föreställer sig.

Lovisa.

Åh, om farfar gör beviljandet, så kommer han snart snart mig.

Lara.

Hvad han är god, den farfar, och hvad jag håller af honom! Jag har ett tacksänt brenn för min tåning och min Lovisa. Honom förtärlig hade jag ej kunnat resa, som jag gjort, till Betanias den ene och följerna den andre. Honom förtärlig skulle jag ej ha så vetat att du skickar mig.

Lovisa (med en stolt).

Och så, min syster, måls min regnning förtärlig, för ett värde för en så god brenn dag.

Lara.

Min brenn är ringa, min tåning förtärlig; som jag skall avsluta den att tåna för honom min brenn.

Nora.

Denna har vi förtärligade. Och det har som som ännu er att göra förtärligerna.

Fredrik.

Och du har dertill haft så så, eller som det utställ denna dagen att du som syster förtärlig, och så som redan för ännu dagar sedan lytt förtärlig.

Nora.

Åh, det är (som han själv säger) på det allra bästa, då hans medborgare börja ett offentligt uttalande af förnämmandet af deras beslut, äfven så helga en glädjedag för hans barn och barnbarn. Vet ni själva hvar kommer i dag hit för att se beslutet?

Lara.

Hvad? Den där grefvensom som är så hög, så fruktan, så att han aldrig vill klara oss, som knappt helar då vi vilja komma på Borsen, och som har allting brukar att man får veta att han är af borgerskapet? Det var något nytt, och jag vet ej om det blir ett sådant ännu dagens glöda, ty vi få snart betala den liden med så mycket oduglighet, att vi hellre kunna vara den fruktan.

Nora.

Förfar har så velat: han har med all sin lygthet ej varit osäker om det.

Fredrik.

Ty talarna stå på ändå den mångfald.

Lisette.

Gubben vill se sig engagen af alla sina barn och barnbarn. Men om ni hatar... (Åh Gudfrors! jag förtälla mig) om Hennes Nid, den grefvensom, har väl velat visa sin far den sanningen, så har han ej kunnat förmå sig att föra hit sina barn. De reste i glä på landet. För mig det vill jag säga sig riktigt, att en grefvensom stora äro och ha en fruktan fruktan.

Fredrik.

Ja, i synnerhet då han får höra de ord som jag gjort på

menen, som skole tjenges, hvilka alla äro ställda till vårt beaktliga borgerskaps betän, och att fin den Helsing stadtens Koning och dessa stadens invånare, som går och se under dessa gressnatten betän, är den rikdgär deras styrka och rikts såkärhet. Och som berör rent en af de frögaste att den befrägnen, att den uppläda, så är detta också det befrägnaste att att äro den dag, som vi kunna hitta på.

Lovisa.

Men hvad gör manna? Jag trodde hon skulle komma till att iden sin systers ära.

Lisette.

Hon är med de små och leger till deras kläder. Hon had tag sågs er att vänta henne.

Lara.

Men hvad för boller? Minn' grandpappa kommer att ha? Nej, det är inte sådant.

Lisette (springer till Rasmus).

Äh nej, det är minnas grevinnan själv i egen hög person.

Lara (som ser ut Rasmus).

En berra är med henne.

Lisette.

Äh, det är den långa öfversjelfjansien. Hon har godhet för fruct: hon minn' ofta prangiga.

Lara.

Jag trodde. Hennes Nid behöfver sågs med sig att gifva henne handen.

Lisette.

Jag går nu beröda ut mer än några mil, som vårdinga
har i dag vederfåren.

ANDRA SCENEN.

NORA. FREDRIK. LOVISA. LARS. *Gårman, fäst af*
Örsmånsfruens HJELMROD.

Grefvinnan.

Ne går säkert gale. Aldrig är det här kommens-
du har.

Hjelmroth.

Förklär mig, min grefvina; det är sålunda som går åt
trädgård.

Lars (*skriker till Nora*).

Bevatt! Elsker hon inte sin far hon? ...

Lovisa.

Det är inte underligt! hon kommer hit så ofta.

Grefvinnan.

Är det så ofta här, som kan säga Kammerrådet att
jag är borta? Har du det?

Lovisa.

Min farfar, min moder, ja ...

Grefvinnan (*til Hjelmroth, lyssnande*
på svaret).

Men farfar! Hvad kan de tänkt!

Lovisa.

Är redan utgången så inga del med Stockholms magi-
strat och borgenskapet i den nämde Kungen för den tillt an-

gælle. Men min mor er død. Om faster tillægs, så skal jeg sige hende til, at faster er borte: hun er jo allerede glad at få en faster.

Grafvinden (til Hylmar).

Faster, faster, altid faster. Hvad begjæd! Derfor vil alle elske mig, fordi jeg er henners faster. (Til Louis) Men så behøver ej gøre mig den ædlen. Jeg vil ikke vil hør om en Truglund. (Til Hylmar) Læser jeg ikke stund med det der folket, jeg dør af ledens.

Hylmar.

Så! Kæser inde grafvinden igen her Melander, som hende der træne er selv den monaster Despres?

Grafvinden (med skælle løs).

Åh! Er det mit Velkommen hani! Nu har vært ston-
hede. .

Lars.

Det er kommerseridets godbet som jeg har all tacks for
hvad jeg kan. Han har læst mig saa at skæffe mig. Det
er de den som beskydder komsterne, in det kan, hvem Ogen-
kast oppilfer all, at døms om jeg stik stik anskede min
tid, og om jeg skæffet såge skeddighet.

Grafvinden (til Hylmar).

Han er stik artig. Hvad man vinder indl er verid, for
bedighet stonhede! Skænd kan ej få hør stund.

Hylmar.

Fortæl mig, som grafvinden! Det er såsom så liti så få
hør henners.

Grefvinnan.

Hvar då? Hvar då?

Hjelmer.

I er skola.

Grefvinnan.

Ah! Kompliment! Fadern!

Hjelmer.

Det är hvarken det ena eller det andra. Det är blod...

Grefvinnan.

Hvad är det då?

Hjelmer.

Hott sanning.

Grefvinnan (till Lars).

Låt oss väl här se något af våra arbeten!

Lars.

Blott några esquisser, några ritningar; det är inte stort; men om grefvinnan behåller, skall jag visa dem.

Grefvinnan.

Hur gerna. Några historiestycken.

Hjelmer (med staket).

Några esquisser i mytologien.

Grefvinnan.

Geogr och Arkeolr. Låt oss se.

Lars (som emellanåt tagit ritningen ur portföljen).

Det är endast af fristatten af vår tid.

Brefvinnan.

Ju så. Hvarjens intagande; såldet af d. 5 Okt. på
Vemmelin: det kan vara ärtigt.

Lara.

Färdig mig. Jag villar endast återing mellan Kang och
folk: exempel af folkets tillgifverhet, af dess rena pietetism,
som är kärlek för lidandesandets spelhöllighet och äro: upp-
riktställande af ordning, och anstaltsdets behållande mellan
infunder och rikskroppen, och ej tillfäst af ordning och ty-
gelstet spelhöll. Och så visa person endast heliga är alder-
na dygder, behåller jag ej vilka dem i andra historier: mitt
lidandesandets behåller visa dem tillfäst. Mången af lid-
andesandets kunde endast göra området svårt.

Brefvinnan.

Ahl Sverker! Faderen!

Lara.

Sanning är ej smärta. Och för öfvingi kunna alla per-
soner smärta, men tillfäst lidandesandets. Jag har gjort åtskilliga
kartoner öfver våra sedvaste lidandesandets.

*(Under det kan man se dem se portföljen och lägger dem
framför profinnan, som med oöfverljudet hördet
där, förklarar dem.)*

Borgenskapets vapenrym öfver krigets stat, sedan de med
en såldaktighet, livstet lidandesandets ej visa något exempel,
utstelt två svarta vatten och ta äro vakthållning. — Korn-
ges på sidan af öfver, öfverljudet af Magisterns rit-
ning på den öfver, kan vilka äro, till sammankommet af
en öfverljudet för Stockholmens mödesandets trohet. — Korn-
ges ankomst på sidan af, som med dess öfverljudet rit-
ket en lidens kartong och lidandesandets till Stockholmens livstet.

släute. — Och här är krigshjälarna! Deltagarna som taga vapen att förfvara Kongen och mån mot fiendens anfäll. — Högskolepet som angifver Kongen vid dess återkomst, beträda de vapen de tagit att mån för kungadömdens lags. — Här är en allegori: jag har sökt att göra en komposition i anseende af Rubens' taler i Luxemburgska galleriet, der Mars de Medets och Henrik IV:s historier föreställas.

Grafvinnan.

Ähl Herre! gör sig vara en Rubens.

Lara.

Förk mig, min grafvinn. Jag har inväntat den fröndse-
skapen, eller den öfverliga inbörsking. Det är endast frönd
och släktar jag förestäp mig, att föda och uppödas min
grafvinn; och jag har icke förestäp något mera fröndse dertill,
än det som min förestäp, min medborgare och det
som för den stadens ledar som är min förestäp. Se här en
komposition, som visar huru städerna i såväl tillä och åter
ställa skögländsketen i städ: och jag har förestäp Minster-
nen och Neptun, som förestäp är Kongen...

Grafvinnan. (släpser här kungen
med frönd).

Ähl Gudet Gudet! Det är som på operan; men jag
är nog nödt af den det, för att som ännu den i den de-
ningar.

Lara (samlade).

Vi andra sålars och artister ha dock det privilegium ge-
mensamt med musikaliska skaderna, att mån göra guden-
ligheter till vår komposition. Här är Mars och Rubens.

(Dessa Gudar äro också välkända på operan) Mars och Bellona, säger jag, och...

Grefvinnan.

Fadit mig, men jag håller inte af något som är så allmänt, och bekänt att det inte kan gifva anledning till personliga måfångar.

Lara.

Om grefvinnan håller af personliga effekter, så har jag afven af den sorten. Här är en spöbetej.

Grefvinnan.

Det är sörigt. Men jag håller inte af sådana måfångar: det är bara rik och fattig, och sedan är det inte behagligt för ögat. Det upprörder endast evarta tankar, och man server är så svaga, så refiga, att endast inbiffrangen af bröd som bländar i en betelj, ger ring vapiter för en hel dag. Menkligheten ryser och leder endast vid tanken dert.

Levina (säger till Fredrik).

Det är inte något som hon är nöjd med.

Fredrik.

Är Han vara inte då grefvinn.

Kora.

Kor! Kan en grefvinn inte vara nöjd med något?

Hjelmros (som går till blisret och blidder i maskalerna).

Det är skindstone allkand.

Grefvinnan (som blidder i persiffler).

Bröd har ni der?

Lara.

Ah det är någon slängor efter opera.

Grefvinnan.

Ah Gustaf Vasa!

Lara.

Ja, af Tredje Akten.

Grefvinnan.

Låt se. Ah! Det är charmant. Charmant! Sådana väl jag ha. De äro rätt utriga.

Lara (villkorsat).

Jag föreslår besöka på 1890-talet besöker grefvinnan mer än de af sin tid. De äro inte uppränta så betydliga tankar ... Eller är charismatomen väl friska,

Grefvinnan (skuter ifrån sig slängorna, utan att se derpå).

Det är nog. Det är fullt sant. Kammererädet lär inte kunna bestå. Jag hoppas att Riksdagen sammanträffa hos grefvinnan Tadelkrans.

Lara.

Om Herrns Nåd tillåter, skall jag bäst efter om berör är verkligen rätt på målet, eller inte.

Grefvinnan.

Tack skall vi ha, men låta vi se om vi kan komma till enighet.

Lara (till Larin).

Jag går en minut i trädgården, att se om allt är i ordning, och springer på opera, der jag måste också se det.

den festes Fartid. När jag kommer tillbaka, skall jag berättiga dig hvad jag har sett.

TREDJE SCENEN.

En Fågel, som LÄS.

Lovisa.

Om faster vilken, skall jag se min mor komma och få baka in the!

Grefvinnan.

Det är väldigt. Jag väntar väl, ty jag får the på slottet.

Lovisa (sjöge smides).

Det kan vara såklart bättre, men jag hoppas grefvinnan kommer så snart. (Hon går ut.)

FIERDE SCENEN.

GARVINGEN BJELMROD, NORA, FREDRIK.

Hjelmro.

Hon är charmant. De skönaste ögon i världen, en vett...

Grefvinnan (med förtv.).

Hon är ung, det är sant.

Hjelmro.

En eskold, en glödghet.

Grefvinnan.

Nu är så kär igen, min kära Hjelmro. Det fardas bara fardas är och en Lommet, för att upplåda en. Upprättigt,

huru kan ni ha den det lilla hongsreppen väckert ingen värld, ingen musik, ingen konversation...

(Hon berättar allt det lilla med Björns framman
lamporna, under det Nora och Fredrik skana vid
klockan.)

Nora (till Fredrik närmande sig).
vinnan).

Hongsreppet! Jag undrar hur hon var och hvad hon
var, när hon var borta är.

Fredrik (smilande).

En hongsreppa som var rik, och blef grevinnan.

Nora.

Jag är också rik, men Gud ska lof jag är ej så ga-
lm...

Fredrik.

Tro mig, ni är dock ännu mera skicksvärd.

Nora (smilande).

Ty jag är sjutton år; men när jag blir trettio...

Fredrik.

Då blir ni det lika, ty skickheten kan försvinnas, men
vinskap och skönhet följer den som kläder sig och andra
som ej yttas af hvad ej tillhör henne, men som uttryck skön-
het hon är sig själv... är andra skönhet.

Nora (smilande).

Jag kunde vara som grevinnan: snicker, barn snicker,
och...

Fredrik (säger hennes hand).

Och jag som nu tror att det är sanning, bara sanning.

Grafvinnan (har också klippet, under det hon talar med Hjelmsen, och klipper i måttklippen).

Hvad det är bekant all nödgas sluta. (Hon rör på klippet.) Jag undrar om klippet är såldt. Jo minsta. Denas smuk synes vara srig. Det är en Doo. (Till Nora) Kan han sjunga?

Nora

Ja.

Hjelmsen

Musel! Nora Tangvad spiser stiftet till på klipp.

Grafvinnan (till Fredrik).

Han är vår herrens mästare.

Fredrik

Förhå mig, min gräns: det är Abbin Valerian.

Grafvinnan.

Åh! En Hjelmsen! Så minst hon var uter vitsen. Sjog veckert. Låt mig få höra, under det jag spelkar med Hjelmsen. Det skall vara tiden, till Kommerciellet kommer hon.

Nora (går en djup nysing).

Förhå mig, min gräns: jag är för her, och min mer vinner mig. (Till Fredrik) Kan och till mig: jag utbärder inte Hjelmsen. Han är Hjelmsen.

FEMTE SCENEN.

Grafvinnan. HJELMSEN.

Grafvinnan.

Men bekla, min klipp Hjelmsen, till de der små klipporna

ge sig åter som tre osäkerliga. Jag föreslår inte bara en, som är en korn af stora världen, kan lifva här.

Hjelmren.

Förlåt mig, min grefvinna, här är rätt osägl. Här är en god far och arliga döttrar, ganska godt sällskap och ett skönt hem, och det som saknas alla i stora världen: förtroendet och glädigheten. Och när så är det ofta rätt lyckligt för oss hofferier att ha hua, der vi kunna finna en fristad, när de sådana grefvinnares behaga ha finnat.

Grefvinnan.

Der är vi igen med vårt hem. Alltid föredra oss vårt hem. Läsom en, med hemskap, min hustru här så mycket som vi... och sedan...

Hjelmren.

Och sedan, vill grefmannen säga, ha vi ej förfest bättre, då vi ej i ett folks deras sådars vilja.

Grefvinnan.

Alldeles.

Hjelmren.

Ja, är det inte då föregågi att ha en fristad, der man är väl omhugget? Men en der kommer någon.

Grefvinnan.

Ah! Fru Carl Tregård. Ack hvarst! Det är all de af ledande.

Hjelmren.

Er svägerska?

Det är

Grafvinnan.

Fin som nyckars skål. Men kaffe beror inte så, jag
 har alltså nyckeln; men till så familjerna. Jag kan ej tillä
 knas för mig själ.

SJETTE SCENEN

De Fyra. FR. CARL THOSLUND. LISETTE

FRAN.

Förhåll mig, som svägerska, att jag till er står, men
 jag måste inte att ni gjorde mig den äran att komma.

Grafvinnan.

Jag har en orsakt, min fru. Det var Kammererådet
 jag skulle.

FRAN.

Min svärter är ej komma hem för än i afton. Vi ha
 tillagt, mina och min svägers barn, en liten Vindstafven i
 städningen, att den min svärter födelagsdag. Barnen komma
 att denna och sjunga några kapitel. Jag tror det blir bra
 nog. Fredrik Melander, som skall bli min svägers, har gjort
 musikken, och Lars har sålat några dekorationer och dekorer.
 Jag hoppas att det skall göra min svärter nöje, i synnerhet
 om min svägerska vill hedra oss med sin närvaro.

Grafvinnan.

Jag är ganska erkännan, min fru, för den äran ni vill
 göra mig; men jag fruktar att inte kunna ha det nöjet. Jag
 har lofat grafvinnans Tadelkruka att föra henne i afton, och
 det är nog outöfadt att bryta detta löfte.

Fran.

Och det är så en spelställe på Dramatiska Theatern, så är det ändå tid, ty det blir snart eller snart igen.

Grefvinnan.

På Dramatiska spelstället! Åh! Det går vi aldrig. Grefvinnan Tadelkorn till det när det är så dök. Fy! Det är endast operan som ligger, och några gläde-operetter...
 ...

Fran (med skilhet).

Det sägs att det blir ett Entertainment, i anledning af dagen, och jag trodde att som min vänster varit en alldomst ständigt medborgare, så kunde grefvinnan ej annat, än med sig att den så och omöjligt berömmas.

Grefvinnan.

I land som jagar min far, har jag alltid den senaste del. Men tillåt mig att säga till er i en viss värld, är min fröken att säga den skönlighet och att sätta min uppmärksamhet, som min kunnat rätta min att bli till användning. Jag fruktar att lilla grefvinnan Tadelkorn vandra, och har den fröken att säga från en sådan afst. Var god och gör min ersättning hos Kammerherren, och såg att jag varit till, och att om någon möjlighet är, så skall jag komma igen. Farväl! (Hon går ut och ropar) Hjälmros! Hjälmros! Öfvergått mig?

Hjälmros.

Grefvinnan vet, att jag aldrig går till grefvinnan Tadelkorn. Men tillåt mig att säga er till er säga.

(Fru Tadelkorn följer grefvinnan till dörren, och sedan de skillets, på grefvinnan och Hjälmros ut.)

SJUNDE SCENEN.

PÅ CARL TROLLUND. LISETTE.

Lisette.

Han var god, det han.

Fru.

Jag hade ändå önskat att han blivit qvar. Men säg mig, Lise, är du riktigt så hålla på att en sår benighet?

Lisette.

Äh vart. Äh ja, det vart.

Fru.

Ja, men en benighet, som skall vara långt återgådd.

Lisette.

Äh ja.

Fru.

Säkert!

Lisette (med stighet).

Äh ja.

Fru.

Så att du lovar att äga dermed både till... ja, både till i allert!

Lisette.

Ät är det inte längre, så kan jag vart äga. Men hvad är det till?

Fru.

Du vet att Nera ömt Mikar Fredrik Melander, och Lina.

hans hjer Lars. Du sag de den Bristrude. Kan du nu gaae det tilgifs?

Lisette.

Åh nej. Jo, hii se. Att brølløpet skul' also være.

Fran.

Se, stant gaarde du på brølløp.

Lisette.

Nu, jeg kan ej gaae.

Fran.

Ar du så usikr? Færsk!

Lisette.

Nu hii se. I morgen er søndag (Den rækker på Ang-rarsen) Jo, en tjotus dage.

Fran.

Nej, gaa.

Lisette.

Nej, nu kan jeg inte.

Fran.

Ar du det skede i anse?

Lisette.

Åh, det er mit mægt.

Fran.

Det er godt.

Lisette.

Nu utan lysning?

Fran.

Det är skedd i min svärstas brudkyrka för tre veckor sedan.

Lisette.

Och jag måste vara där! Och brudkläderna!

Fran.

Kommer du ej till, att de äro begge borta i stoft?

Lisette.

Äck, det är minnen till. Åh, det blir charmant.

Fran.

Min svärstas vill att det skall säs på denna dagen, som är så märklig för oss alla, att deras förenig afrika denna öfverpunkt skall bliwa desto lyckligare. De vet att gubbens tro på oss, och äro de samma eller ej, så är det alltid behagligt att tro på dem, icke de sjutas så grannade. Men tyvill! Säg dem inte något som. Der komma de, och minna svärstas ord. Äck ut Abba, en lå n rågt. Han är i sin kompositionsförfaren: han ser inget i sin minne sidra honom.

(Hör svärstas de andra, att de gå på för långt fram, och den går själv på sidan.)

ÅTTONDE SCENEN.

De Förra. LOVISA. Anna. LISETTE. En Författare. En CARL och En ADOLPHUS Barn.

(Abba komponerar och står bakom, under kompositionen intar Abba och författaren kompositionerna som tillhörigt sig: de två utmärker enastående: Abba och själv gör alla dessa stegen kommit.)

Abba.

Lo, lo, lo. Det är bra. Lo, lo, lo, lo.... Och den lång-

mar. La, la, la. Bra, mästare, bra, excellent. Låt oss se
 ännu (han sjunger om) La, la, la... Men jag tror det är
 Gluck... (han sjunger om igen) La, la, la, lalla, lallala-
 la-la-la. Så det är visst det är också fin, så jag alltid knu-
 mer såg honom. La, la, la. Ännu Gluck! Men låt oss se:
 La, la, la, la. Åh, det är ej nem Gluck: det är jag själv.
 Lalla, lalla, lalla, lalla. Bravo, signora, bravo. Lalla lalla
 ... Men det är, ja, är det inte Förtäand, att vara så lyck?
 Man tror komponens nytta, och läraren gör att manet för
 en till Gluck och Nagnarna musik, och att man ej kan få
 dem ut sitt hufvud. Ja, Witten, Witten. La, la, la, lalla,
 lalla, lalla. Sen henter lilla, och jag ville Grevilla i en
 smula för Förtäand af Stockholms muséens till frösa
 (han sjunger melodien till Chören i andra Akten af Gustaf
 Vasa) Faa! Det är Gustaf Vasa, den Bengerskapets verkställ-
 ning, och det väl och det naga dämpen de underhålla. Fört,
 va, va, va, va, kommer nu som manet på vikt. Tu, va,
 va. Så passasmo ordningen af deras verkställning. La, la,
 la. Så första tillat och arde. Tu, va, la, la, la. Sällglop-
 pet af vintern. La, la, lalla: och strax långt, att be-
 teckna deras tillighet. La-la-la-la, i det stora vädet, som på
 näst ett värde deras skyldighet. Ja, herrel ja, herrel Säll-
 gloppef experimera rätt väl. La, la, lalla, lalla (han går
 till klavret att spela derpå: då han stöder sig om, ser
 han sällskapet) Åh! jag är inte rädd.

Fru.

Naj, som vi ser. Vi ha adreent ut sköna kompo-
 sition.

Fru Adolph.

Sällgloppef skall gles hyscher en god effekt.

F

Do It Yourself, or Let Us Do It For You.

Jag ber en förtäring. Vi andra komponerar, vi förtäring komponeras själv. Tungan är stannad; men effekten, effekten.

Page

Abstract

Om Herrens Nåd kommer mig tillfäst en Gudsdel omkom, så skall jag uppföra den sverbesta komposition. Jag vill deri sätta hela krigets händelser, Stockholms händelser. Nå skall deri inget annat ända till historiens slut.

Fuel

Jag tackar er försmåttan. Men vi hafva ej något anser till förmådan till er diskussion, och vi ha för det redan för sent. Jag har varit er kommande till att säga ett ord till om den Duo, som man föder och dess fästans hafva fört sig, och om den kan passa till det Divertissement, som är avsedt i afton. Nu, står den vid klaret.

(Förord till boken och utslagspapperet hvar. De af-
riska af utslagspapperet står i ordning. Efter afslut
papperet på en sida för att boka boken, och efter en
sida stund börjar boken på ett konstigt sätt att utslags-
ta. Det är samma boken, hvar sida boken börjar
vid början af nyss. Ordet den efter dagen till
Storhans (Sv.)

0.00

Så länge alla hjertan frästa,
Och mitt för Kong och Fæderland

Är Sveriges folkets önska dygd,
 Skall Stockholms stad med äfven nämna
 Den trugas Rätt af borgarna,
 Som höllet och försvaret den.

Fredrik.

Är den skall bränne manligt bröst
 Ett offer af sin världens ära;

Nora.

Och bränne ädel stockholms röst
 Skall hjälpa mig till deras ära.

Bejge

Så länge vi för Kong och bygd
 Äro i Sveriges hjertas frams,
 Skall Stockholm deras ära minnas
 Och göra rätt åt deras dygd.

Abbea.

Det är bra sjuget.

Fredrik.

Och smaken?

Abbea.

Som den är man, så...

Nora

Huru? Då är man ännan både lycklig och olycklig.
 Lycklig, att ha lifat på en sanna olycklig, att kunna troa ha
 påklarat ut.

(Alla stanna. Abbea ruskar på hufvudet, och går och
 tar smaken på läpparna för att se på dem.)

FRAA (vinker åt de andra att sitta
därpå).

Vad lyvar är Lars Nilander! Tiden flyder.

LOVISA.

Se det kommer han.

NIÖNDE SCENEN.

De Förm. LARS NILANDER.

FRAA.

Nå när ska, kommit välter snart!

Lars.

Han kan inte döja; snällheten är slödd. Åsk, min mäs-
sar, lred ögat! Händ rönade ögat förtödd! er den påkläga
salen vill upphjäl, och en samling af leklieders, som upphjölle
kroa, minn minnsta sköndhet; upphjölle som underhålla under
mildeten, och vid ett stort lred alla de förtödd af lredet,
som tillade att vil underliga vårt hederliga borgerskap; och
de i sin uniformer, alla med en snällhet gläde togs del i
dagens riken. Och så hördes poler och trumpetar, och så
kom Kungen in, Händ sin Son vid handen, och druck sta-
dens mäsarskarna skål; min då skål vi tro, då blef det sk-
an af.

LOVISA.

Har då?

Lars.

Jo, det blef ett kerra, och polerna gingo, och min lög-
pade i tillfärdens och, med ett ord, glädes stad, som man
släp, upp i laket. Det var så rönade att en både Kungens

något öfver dessa haas trogne underskårens tillgifvenhet, och denna örlöslighet öfver haas godhet och kärlek för dem. Jag hoppas, så jag hade så när glömt fråd Mochas är.

Fru.

Jag är bär redo att du inte blir förgä.

Lara.

Föddt mig; det är min sja.

Fru Adolph.

Men hvar blir det?

Lara.

Helt enkelt, som nobel. Först är trädgården ämnad med bespar, och så sedan har jag tillst det Östrik, Kungens litar sparas till minnelse af den utmärkte för borgarskapets trohet; och återkommer kunnat de såd en denna med blomsterbarnen, såsom lyckliga Guller. Må tyckes, att det är den behagigaste sja för farfar, som varit hela denna tiden så mycket ut.

Fru.

Det blir bra mig, tror jag; men det är skada att en inte kan utblunda något som är hägt.

Fru Adolph.

Om vår Scherer vore här ändå, skulle han göra oss några vänner.

Bröderna (barnen).

Hvad? Scherer i vår-timmer?

Fru Adolph.

Åh, Gud bevara! Kanst du inte vår Scherer?

Abba.

U Signer improvisation?

Fru Adolph.

Han sjöf. Men hvad lyckat! Det är minnen han som kommer.

TIONDE SCENEN.

En Fru. SÖMMERSKAM.

Fru Adolph.

Ach! Välkomna! Nu blir det glädigt, sedan ni kom.

Fru.

Hvad vi var bekämda som kom.

Byggnaden.

Nå, nånge haruckat för oss?

Bakreteraren.

Jag är alltför lycklig, om jag kan tjena frunna med något. Hvad befaller?

Fru.

Ni vet väl hvad som är på fötterna i alla?

Bakreteraren.

Äh ja, för gubbens fötterna.

Fru.

Just så. Vi ville att ni skulle sjunga några ord och ge oss kapletter. Ni skulle kläds er i någon kostym.

Lara (småbarn).

Men jag har inget.

Fru Adolph.

lyga fru. Adolfs har kredit i opersangsåret Vi kan-
na få den derifrån.

Skriveraren.

Nådig herrskapet vet väl väl, att jag är så villig som
skylldig. Men (till fru Adolph) om hennes Nicks dotter
samt här.

Fru Adolph.

Han kommer.

Skriveraren.

Men säg mig bara senast.

Lara.

Här kommer min bror. Nu är det. Kom alla i träd-
gården, så skall jag där säga eder allt.

(De gå alla ut genom dörren i fonden.)

KÄFTE SCENEN.

De Fåra, utom Anna, Svanensman och LARS Kommanen.
CARL TROGLUND. ADOLPH TROGLUND.

Kommanerådet (kommer våldt vid
sin storr).

Se, är ni redan alla här? Gud vilåga er min bror!
Jag är gattmal, men jag önskar ännu höra, att ni se en så-
dan dag.

(Den står sig, de omfatta honom alla och följga ho-
nom deras hjälpsamhet.)

Er kärlek upplåter mig, och jag har redan ett så stort
det uttryck njöt, att se er alla omkring mig, gå på min
saga.

Fru.

Min svägerska, grevinnan, har varit här. Hon bad mig säga till er syster. . .

Kommerserådet.

Jag har redan sett henne, jag har träffat henne. Hon har gått igen, hon mycket glad i huset. Hon är gjord för stora världen, och hon lever den, och i det går hon väl. Jag är mycket till i min värld med en. Min vänstran Carl, har du kommit till?

Fru.

Allt är färdigt, min syster.

Kommerserådet.

Han kom till Lars Melander?

Fru.

Han är i trädgården, det är till att min syster att komma.
-Gå, Beret.

(Beret går ut.)

Kommerserådet (samlade).

Hvad är det då du på fört? Är det något är viktigt?

Fru.

Min syster har gått till att säga, att denna dag skulle vara som en stor tidpunkt; och vi ha tänkt att den ska på dubbel sätt.

Kommerserådet

Nå tack skall vi ha kom till och för att se till att den, som, om det går, kommer till att se till att den ska tillståndet. (Till sin vänstran, prövar den den) Så här har vi en och en tillstånd. Håll den, tack

valdet, Allt Guds nåd till riket riket med deras handel, Jesus det
med deras handelskap och följerna det med deras arm.

Herr Carl.

Ert exempel, att ha...

Herr Adolph.

Ett underkastat...

Herr Carl.

Ha varit för oss en lifv apptentur, att söka följa
ett spår.

*De föra publiken genom glöddrik. Tioströms fördrö-
dhet och förtvålade en skandinavisk i inddröden;
i vinden spyr obelisk, enkligen af matrecher och
saxfection. Darnen sats på tappeterna med blom-
strömmen. Under fördröden spolar och skuter
några skuter af belisk, och här upp på ena Tio-
ströms är fördröden.*

TOLFTE SCENEN.

Anna Arntsson.

Kommerserådet (håller en bok).

Äkt Händ var jag? Nå, Carl, det är för mycket.

Herr Carl.

På en sådan dag, som det?

Kommerserådet (trycker boken ned).

En har rätt, som en. Händ har varit en delaktig?

Herr Carl.

Inga annan än en annan.

Kommerserådet.

Läsa? Din tillkommande mågt Det är ett stort.

Lara.

Och jag väntar min faders befall, är min älskade tillfredsställd. Min fader har lofvat att gifva i sinne hvad G: s vilja

Kommererådet.

Jag tvekar. Hvad skall jag säga? För mig! Jag är i dag så lyckligt lottad. (Till sin hustru) Varas det, ni andra med.

Barnen.

Alltid, min far.

(Barnen svara och avslutningar från hustrun, från på scenen sörren, der de sitta hustrun i en kändis och sätta sig på deras sator om Tivoli.)

Fra Carl.

Låt oss nu börja.

(Skallt dansad af barnen, som, sedan de angifvit ordet, dansa med blommor, dansa från på Theatern och gifva publiken beaktning. Sedan svingas)

Kupletter.

(Till Kommererådet)

Kjart det offer med behag,
Som vår kändis är beordrad,
Sådana fast blir så en sator,
Då dess trygghet och dess bader
Teckna eder kändislag.

2.

Storstenen mitt gick upp, att börja
Vår hus och våra till!
Sådana många jord och börja:
Hoppet kändis, dubbelt sator,
Vår lugnet som skall till.

3.

J, liana trohet och loars mod,
 Under eders Konungs stöder,
 Vaket för dess hua och blod!
 Delen, för ett Edelmød,
 Änn af dess glans haa spödat,
 Delen, värdigt liana tolar,
 Den älv som freden vider
 Kring liana varus löstod.

(Bådet af Riksmäklar med kammar de Anspas, som
 upläsa Sekraterns med sin vittor och fru Adolphi
 döttrar)

Kommerserådet.

Åh, se vår Sekretör!

Fru Adolph.

Tyst, pojsa lilla!

(Sekratern sjunger Carlens aria, hvorefter alla stått
 med händer och ögon)

Sekrateraren.

Jag, som poet med Adol anda,
 Antecknar jent i Allhands
 Ett namn på förlösladagarna.
 ♪ Bravo! herr Sekretären, bravo! ♪
 När gudens förlösladag skall frua,
 Med upa rum som pojsa stua,
 Och till och med med besta-muds.
 ♪ Bra, bravo, herr Sekretär! ♪ (af gånger.)

2.

Jag skrubbar mössan rundt kring öra,
 Och tänkt att lyra påt förföra,

För de bekända rimsläp-

„Bravo! Herr Sekreteraren, bra!“

Har är jag den smet smedst?

Ja, vapnets glans i ry och orden

Har frjddet Stockholms borgare.

„Bra, bravo, herr Sekreterare!“

3.

I denna högtida glada gille

Kommensvillet glädsk mitt anse,

Fortjunt upp till Gudarna.

„Bravo! Herr Sekreterare, bra!“

Men om en Kung med kärlek talar

I borgerskapets lyfta anse:

Hans trumpetns skugga tycket se.

„Bra, bravo, herr Sekreterare!“

4.

O Stockholms bergenskap! Du heter

Sig öfver Nordens glans, utbreda,

Depriva af regenterna.

„Bravo, Herr Sekreterare, bra!“

Också, du Kung han dig ej glömma:

Den Kung, som du så frunt beömmas,

Får han dig hela lyrtal ge!

„Bra, bravo, herr Sekreterare!“ (i gånger.)

A b b e n.

Jag måsta bekänna med suck uppå suck:

Den tonen är anse.

Detta åstad blifva ett drag utaf Glück;

Få se hur det går.

Nu vill jag ställa
 Turlaren, dess bida,
 Hur såsom ställa,
 Med dunder, bluff och snål,
 Och de förnande snål.
 Yacht Qvintus den gull

2.

Yacht Vinte, god vänter! en annan idel
 Yacht Den skall bli hem,
 Yacht Minn vänter nu ska se till se
 På sjön Turona.
 Sen ska vi upplösa,
 Att hata besänfna
 Vår Korung omgivas
 Utal en trogen här,
 Borgerskapet i gossar,
 Som trohetan här.

Lara

För dig nu, min far, så bugar jag
 Och ber om förlåtelse,
 Om teckningen saknar färg och drag,
 Så glad jag den vill ge.
 Andä till trohet, till och med
 Uppmanas skall en älskad
 Att vinn Sveriges borgerskap,
 Med hjerta af dem käre igen.

Hjelmros.

J, som med manden, to och leder
 Sällsamt art hand i tappat leder,

Postat och rukot,
 Och livets Besvär:
 Kamrater! Min beklagning öfver jag er ges.
 Skådes den stad som rensa är en.
 Der eftervärlden en gång blicker ner,
 Förtjust af er ära, ert trogna samfundsbånd,
 Som villigt vägnar er för Konung folk och land.

Fredrik.

Eldad, öfver istagen,
 Min värmdad ägnas denna dagens.
 Kringeltråd utaf beklagen,
 Den gyllne lyran röjer sin sång.
 Lär mig, Apollo, sjunga,
 Att, med hjärtat på min sträng,
 ♫ Prisa I dag,
 Med eld och behag,
 Vårt borgerskap, gamla och unga. ♫

Lovisa.

Mitt hjerta öfver lyran,
 Så för min valda vän,
 Som för den stupp här lyran
 Af Stockholms borgersamla.
 På denna födelsedagen
 Min hand jag skicka vill.
 ♫ Hvar stök i andelstragen
 För borgerskapet till. ♫

Fru Adolph.

Du kan, gubbe till,
 Dig ej nog minna.

Har jag dig likar af hjerta och själ.
 Du ej, gäbbe Wä,
 Låt dig förvilla
 Af tagna kistan och griller och gräl.
 Din kamrater,
 Som tapper soldater,
 Tänk med dig för Kungen lita vill.

Herr Adolph.

Skolen bevara
 Vår värdshärdens hel
 Vid trumman slag
 Han sett mig glädde den dag.
 Gå min trupp och jag
 Fått ta vår Kungs Givert.

Herr Carl.

Han sett oss vaka
 Om rikets dyra Ska:
 Kungens makt
 Och om dess enda nytta.
 Efr oss befäld
 Till var och, var och öfver alla,
 Icke minsta lott
 Gå hemifrån.

RECEIVED

1895668

NOV 10 1895

D

INNEHÅLL.

<u>Frigga.</u>	69.	1.
<u>Helneft.</u>	..	31.
<u>Svartejuka Næpeltæuere.</u>	..	109.
<u>Alexis Michaelorritsch och Natalia Nardichkin.</u>	..	173.
<u>Des oss för den andra.</u>	..	227.
<u>Förläggaren.</u>	..	273.

